

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 555

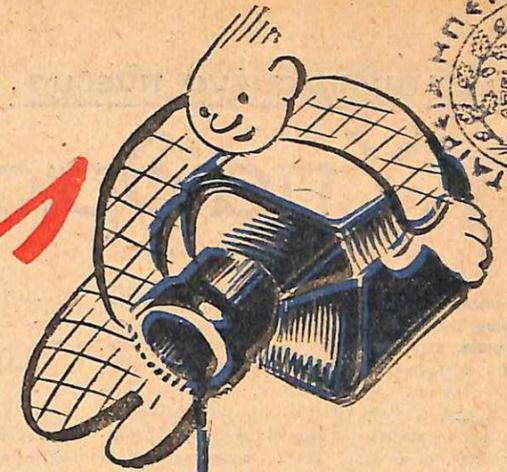
ΣΕΙΡΑ ΕΣΤ
68

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΟ:

ΜΙΑ ΝΕΑ
ΩΡΟΙΩΣΙΑ

ΤΟΥ
ΛΟΠΟΔΥΤΗ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Εβδομαί

Λίγοι στίχοι για τὸ Θέρος περὶ Φύσεως κι' Αἰθέρος

Καλοκαιράκι μύρισε, καὶ βγήκε τὸ παλτὸ
παγῶσαν τὰ καλοριφέρ, πετάχτηκαν οἱ γκέττες
ἐντεμπουτάρια· αὐθωρεὶ καὶ τὸ πλανόδιο παγωτὰ
κι' ἡ γειτονιά πλημμύρισε Ρωμαίους κι' Ἰουλιέττες.

Τὸ καλοκαίρι πάμφθηνα περνᾶ ὁ Ἔρωσ, ζῶν,
μὲ δυὸ δραχμῆς, ὅπως μπορεῖς νὰ τὸ διαπιστώσης
κι' ὅπως τὰ καταστήματα στὸ τέλος τῆς σαζὸν
τὸ καλοκαίρι ὁ Ἔρωτας μεγάλες κάνει ἐκπτώσεις.

Μιά ἐκδρομὴ μπορεῖς νὰ πᾶς μὲ τὴ μικρὴ μαζί
-Ἔρωσ καὶ ναῦλα, «τοῦ κομπρι» φράγκα εικοσιτρία,-
Κι' ὅμα δὲν τάχεις πιά κι' αὐτὰ, τὸ ρίχνεις στὸ πεζῆ
καὶ τὸ γυρίζεις φυσικά... στὴ φυσιολατρεία.
(Μὰ τὸ χειμῶνα μὲ βροχὴ πῶς νὰ τὴν πᾶς πεζῆ;
Υπὸ βροχὴν ὁ Ἔρωτας ὁ ἄστεγος δὲ ζῆ!)

Ἄν τὸ χειμῶνα ἔπρεπε σὲ ραντεβοῦ νὰ πᾶς
ἤθελες τσάι, καὶ ταξὶ μὰ καὶ στὸ «Ρέξ» μιὰ λόζο
Τὸ καλοκαίρι ἀγκαζέ παίρνεις ἐκείνην π' ἀγαπᾶς
καὶ τὴν περνᾶς μ' ἕναν καφέ καὶ μιὰ φτωχὴ γκαζόζα!
Ἡ λεμονάδα τὴ σαμπάνια παριστάνει
καὶ τ' ἀεράκι
στὸ Φαληράκι
τζάμπα σηκώνει τὸ φουστάνι!

Ἄφηστε πιά τὸ σινεμά
ποῦ ὁ καθέννας προτιμᾶ
νὰ πάη τὸ καλοκαίρι
γιατὶ βεβαίως ξέρει
ὅπως τὸ ξέρουμε κι' ἐμεῖς,
πῶς «φίλμ» θὰ δῆ μισοτιμῆς,
καὶ μὲ δραχμᾶς ὀκτώ, θαρρῶ
θάχη φλυτζάνι καθαρό
μὰ καὶ καφέ γλυκὺ - βραστόν ἀπὸ περίφημο ταμπῆ
ὥστε νὰ πῆ: Γιατὶ «ὀρνότ»; Δεκαοχτῶ φορές «τοῦ μπῆ»!

Ὅθεν ἐξαίρω τὸ σκοπὸ αὐτῶν τῶν μαγαζειῶν
ποῦ συνοδεύουν τὸν καφέ, ἤχοι γλυκεῖς κι' ἀλέγκροι
καὶ βλέπεις καὶ τὸ θέαμα τῶν δευτέρων «visions»
τῆς μεσοκόπου κι' εὐτραφούς, τὰ μάλα Πόλα Νένκοι.

Εὐ.—

ΤΕΤΑΡΤΗ

18

Μαΐου 1938

Ἰπαίδρια βιβλιοπωλεῖα

Εκείνοι που έχουν πάη έστω και για λίγο, στὸ Παρίσι, μέσα εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν ἀναμνήσεων, ποὺ ἀποκομίζου ἀπὸ τὴν κοσμοπολιτικὴ πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης, διατηροῦν ζωηρὰ στὴ μνήμη τους τὸ συμπαθητικὸν θέαμα ποὺ παρουσιάζου οἱ ὑπαίθριοι βιβλιοπωλοὶ, οἱ ποῖοι εἶναι ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ «Καὶ Μαλακαῖ», παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα.

Οἱ χαρακτηριστικοὶ αὐτοὶ τύποι, ποὺ εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀγαθοὶ γέροι με λευκὰς γενειάδες καὶ με κάποιον ἀρτίστικο τόνον ἀπαλαιῆς σχολῆς στὸ φτωχικὸ, ἀλλὰ πεντακάθαρον ντύσιμό τους, ἀποτελοῦν ἕνα μικρὸ κομμάτι μέσα εἰς τὴν στερεότυπη ἰδιορρυθμία τοῦ Παρισιῦ, κί ἔχου πάρεσι τὴ θεοῦλα τους καὶ στὴν Ἱστορία τοῦ παριζιάνικου Ρομάντζου. Ὁ Ἀνατόλ Φρὰνς εἰς τὸ «Ἐγκλημα τοῦ Σιλβέστρου Μποννὰρ» τοὺς ὀνομάζει ἀγαθοὺς ἐμπόρους τοῦ πνεύματος.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ πλανόδιοι, οἱ ἄστεγοι πωλητὰ τῶν πνευματικῶν προϊόντων μετὰ τὴν ὑπαίθριον ἀκαταστάματα ποὺ ἀπειλεῖ τὸ... κλεισιμὸ τους ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμή τὸ πρῶτον σύννεφο, ὑπάρχου καὶ στὴν Ἀθήνα, συστηματικοὶ ἐπαγγελματίαι. Δείπει βέβαια ἡ παριζιάνικη γραφικὴ τῆς ἐμφανίσεως, τὸ «Καὶ Μαλακαῖ» καὶ ὁ Σηκουάνας, ἀλλὰ ὑψίσταται ἡ μόνιμος «ατέγχη»: Ὁ οὐρανός! Ποὺ εἶναι μάλιστα ἐφάμιλλη καί... καλλίτερη ἀπὸ τὴν παριζιάνικη.

Οἱ Ἀθηναῖοι ὑπαίθριοι βιβλιοπωλοὶ εἶναι... οἱ ἀκατάλληλοι ἄνθρωποι εἰς τὴν κατὰλληλον θέσιν. Κορνιζάρου τὸ κτῆριο τῆς Βαλλιανείου Βιβλιοθήκης. Τὰ «μαγαζιά» ἔχου στήθῃ στὸ μαρμαρινὸ πεζοῦλι. Τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο, τόσο πολὺ κοντὰ, ὥστε ὅλα μαζί νὰ ἀποτελοῦν μιὰ συνεχῆ σειρά ἐκτεθειμένων βιβλίων, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς ἂν καὶ ποὺ χωρίζονται.

Καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔμποροι τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀνατόλ Φρὰνς δὲν ἔχου τίποτε τὸ ἰδιαιτέρον στὴν ἐμφάνισίν τους. Δυπηρόν. Ἀλλὰ... ἔτσι εἶναι. Οὔτε ξεθωριασμένες ζακέττες, οὔτε λευκὰς γενειάδες, οὔτε τσιμπούκια, οὔτε τίποτα. Εἶναι ἀπλοῖ, συνηθισμένοι ἄνθρωποι με ἕνα κοινότατον κοστούμι. Καὶ ἔχου καὶ ἄλλες διαφορὰς με τοὺς Παρισινοὺς συναδέλφους των. Ὁ Παριζιάνος ἐπιτρέπει εἰς τὸν φλανάροντα περιπατητὴν ὄχι μόνον νὰ ἐγγίσῃ τὸ βιβλίον του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ ἢ κληρὸν ἐπὶ τόπου!

Ὁ Ἀθηναῖος ἀγριεύει:
—Θές ν' ἀγοράσῃς, κύριος;

Ἐξυπνα...

- Τί δύσκολη ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ!
- Ἐμένα μοῦ λέτε; Χθές ἀκόμη ἔχα σα 1000 δραχμὰς.
- Πῶς αὐτό!...
- Τίς ζήτησα δανεικὰς καὶ ποῦθενὰ δὲν τίς θεράκω!

—Δὲν ξέρω. Νὰ δῶ.
—Δὲν ἔχει νὰ δῆς. Ἄν θές ν' ἀγοράσῃς, ἀγόρασε. Ἄλλοιως δίνε του...
—Μὰ εἶναι τρόπος αὐτός;

—Ἄν σ' ἀρέσῃ!
«Ἄν σ' ἀρέσῃ» λοιπὸν ὁ τρόπος!
Ἄλλὰ «ἂν σ' ἀρέσῃ» τὸ βιβλίο, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ δῆς.

Ὁ πλανόδιος Ἐλευθεροδάκης σταματᾷ τὴ συζήτησι:

—Ὅρεξί γιὰ κουδέντες ἔχου με πρῶτ-πρῶτ!...

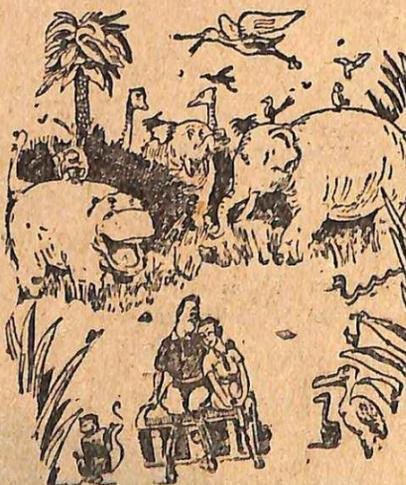
Εἰς τὸ μαρμαρινὸ πεζοῦλι τοῦ κεντρικοῦ ἀθηναῖκου κτῆριου εἶναι παρατεταγμένη ἄλλη ἡ ἐντυπη ἀθανασία τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν αἰῶνων. Ἐδῶ συναντᾷται ὁ Ὀμηρος με τὸ Μαρινέττι. Ὁ Δαμαρτινὸς με τὸ Ντεκομπρά, ὁ Δάντης με τὸν Τσελεμεντέ, ὁ Ντοστογιέφσκι με τὸ Βουτυρά, ὁ Σοφοκλῆς με τὸν Ὁρέστη Δάσκο, ὁ Γκαίτε με τὸν Ὀλμο Περάνθη.

Καὶ ἀποδεικνύεται ἔτσι ὅτι τὰ «μεγάλια πνεύματα»... συναντῶνται ὁποσδήποτε!

Ἐδῶ παραλύνει κατὰ σειράν μοιραίων συμπῶσεων μαζί με τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς κοινωνικῆς νοστοροπίας. Ὅριστε ἡ «Ἀίμνη» τοῦ Δαμαρτινίου καὶ δίπλα ἡ «Υψικάμινος» τοῦ Ἐμπεριίου. Ἰδοὺ ἡ «Σολομωνική» καὶ παραπλευρῶς τῆς ὁ Φρόντ! Ἰδοὺ τὸ «Ἀποφεύγετε τὰ ὡμὰ χόρτα» — μιὰ ἐκλαϊκευτικὴ ἱατρικὴ φυλλάδα, ἐκδόσεως 1903, ὑπὸ Ἀνωτονίου Νικηταρά—καὶ κοντὰ τῆς τὰ βιβλία τοῦ Πέτρου. Ἰδοὺ ὁ Ἰούλιος Βέρν καὶ στὴ σειρά «Ὁ χημικὸς πόλεμος», «Οἱ Ρομπότ», «Τὰ ὑποδύχια», ὁ «Ἀνθρώπος κατακτητὴς τοῦ ἀέρος» καὶ τόσα ἄλλα.

Τί σκέψεις δὲ μπορεῖ νὰ γεννήσῃ αὐτὴ

Ὁ ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

Ὁ ἔξερευνητὴς (στὰ γυναῖκα του). Ἐπὶ τέλους μόνου!

ἡ ψυχρὴ παράταξι τῶν εὐγλώττων ἐντύπων, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν τὰ λείψανα διαλυμένων βιβλιοθηκῶν. Μαζεύτηκαν ἕνα-ἕνα με τόση ἀγάπη, τόση λαχτάρα, τόσους κόπους, χρυσοδέθηκαν με προσοχή, πήραν θέσι τιμητικὴ στὸ βαρὺ ἐπιπλο τοῦ γραφείου, ἐμαζεύτηκαν ἑκατοντάδες μάτια, ποὺ ἐξευχτήσαν διψαλέα νύχτες δλόκληρες ἀπάνω στὶς σελίδες τους, ἔσφιξαν μέσα στὰ φύλλα τους μενεξέδες καὶ πεταλούδες καὶ κράτησαν χρόνια καὶ χρόνια ἀναμνήσεις, γιὰ νὰ καταλήξου μιὰ μέρα στὸ πεζοῦλι τοῦ πλανοδίου βιβλιοπωλοῦ...
Καθένα ἔχει καὶ τὴν ἱστορία του, πρὶν εἶναι κατὰ κανὸνα ὀλιβερῆ.

- Θ' ἀγοράσῃς, κύριος ἢ ὄχι;
- Ἐχεις κανένα φιλολογικὸ;
- Νὰ, ἔχω τούτα ὅσα.

Καὶ προσφέρει τὴ «Σαπρὼν» τοῦ Ντων-τέ.

—Ὅχι τέτοια πράγματα, παιδί μου... Τὸ θέλω γιὰ κορίτσι. Νάσαι κανά σοβαρὸ βιβλίο.

—Παρ' αὐτό.
—Εἶναι ἡ «Θεῖα Κωμῳδία». Ὁ πελάτης διαβάει τὸν τίτλο καὶ τὸν ἀγριοκυτάζει.

—Μὰ κοροϊδεύομαστε τώρα; Ἐγὼ σοῦ πα πῶς θέλω βιβλίο σοβαρὸ καὶ σὺ μοῦ δίνεις... κωμῳδία!...

Ἄλλος πλησιάζει μυστηριωδῶς:
—Ἐχεις κανένα σόκιν;

—Ὅχι. Ἀπαγορεύονται. Ἀπὸ σόκιν, μόνον τὸ Φρόντ μᾶς ἔχουε ἀφήσει ἐλεύτερο.

—Δόσε μου, τέλος πάντων, τὸ Φρόντ! Ἀποφασίζει ὁ ἀγοραστής. Τὸν παζαρεύει καὶ τὸν παραλαμβάνει, γιὰ ν' ἀπογοητευθῇ τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι.
Καὶ ἡ πελατσία δίνει καὶ παίρνει. Δίνει λίγες δραχμὰς καὶ παίρνει ἕνα κίτρινο βιβλιοράκι.

—Τ' ἀπληγμαίνετε αὐτὰ; ρωτᾷ εἷνας μικροδιοφθός.

—Τ' ἀπολυμαίνει ὁ ἥλιος, κύριος! Ἄπαντὰ ὁ βιβλιοπώλης καὶ γυρίζει πρὸς τοὺς διαβάτες:

—Ὅριστε, κύριοι, ὄριστε! Ὅλοι οἱ μαγαζιέτεροι συγγραφεῖς κοστίζουν ἕνα τάληρο! Ὅλοι...

—Ἐγὼ δὲ δίνω φράγκο γιὰ κανένα νε!... ἀποφαίνεται ὁ μοστᾶκος ποὺ περνᾷ βιαστικῶς.

Δ. Κ. Ε.

...καὶ κουτὰ

- Ἡ Ν. ἔχει ἕνα πολὺ δύσκολο ρόλο στὸ καινούργιον ἔργο ποὺ ἀνεβάσει τὸ θέατρο Χ.
- Δύσκολο; Μὰ αὐτὴ δὲν ἀνάγει τὸ στόμα της.
- Ἀκριβῶς νι' αὐτό!

Ἡ ΡΙΤΣΑ

ἔχει τὰ νευράκια της

τὸν κ. ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ

Τὴν εἶχαν βαφτίσει Θεοδώρα, κί ἔτσι τὴν φώναζαν στὸ σπίτι της ἀπὸ μικρὴ ὡς ὅτου ἐβγαλε τὸ Παρθενονγωγεῖο. Ἀπὸ τότε ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ὅπως ἦταν πολὺ φυσικὸ, ἀπέκτησε κί αὐτὴ δικαιώματα, ἀπέκτησε πρὸ παντὸς συνείδησι, κί ἐπέβαλε στὸ περιβάλλον της ἕνα καινούργιον ὄνομα: Ρίτσα. Τῆς ἄρεσε καλύτερα, τῶρρισκε πρὸ ἐπιβλητικὸ, ἀλλὰ κυρίως μοντέρνο. Ἄλλωστε ἡ κοπέλλα τῶν ἑκοσι χρονῶν ἦταν σὲ ὅλα της τὸ μοντέρνο. Εἶχε ἀπαρνηθῆ ὅλο της τὸ παρελθόν, δημιούργησε ἕνα καινούργιον παρὸν καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ κολλιεργήσῃ ἕνα μέλλον. Ἡ Ρίτσα εἶχε ξαναβαφτιστῆ μέσα τῶν ἑνὸν κολυμπήθρα τῆς μοντέρνας ζωῆς καὶ δὲν τὴν συνέδεε πιά τίποτε με τὴν Θεοδώρα.

Κάποια ρομάντζα τοῦ Μωρίς Ντεκομπρά, τῆς Βίκυ Μπάουμ καὶ τοῦ Μάξ ντὸ Βεζιτ δὲν ἦσαν ἀνεύθυνα αὐτῆς τῆς μεταμορφώσεως. Ἡ Ρίτσα διάβαζε, εἰν' ἡ ἀλήθεια, πολὺ. Ὅχι θέβαια τὰ μαθηματὰ της. Ἀλλὰ διάβαζε ρομάντζα, ποὺ, σύμφωνα με τὴν ἀντίληψί της, μορφῶνουν κοινωνικῶς!

Ὅτι ἀκριβῶς τὴν ἐνδιέφερε, ἀνεκαθεν, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὴ ζωὴ ἦταν ἡ κοινωνικὴ θέσις. Τῶχε καταλάθει ἀπὸ πολὺ νωρὶς πῶς ἔπρεπε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ σειρά της, ἀπὸ τὴ σειρά ποὺ ἔστεκε ἡ οἰκογένειά της, καὶ ν' ἀνέβῃ ὅσα μπορούσε περισσότερα σκαλοπάτια ἐπάνω στὴν κοινωνικὴ σκάλα. Γιατὶ τάχα νάμμεν στὸ ταπεινὸ ἐπίπεδο ποὺ βρισκόταν ἡ φτωχικὴ φαμίλια της;

Ὅταν πρωτάνοιξε τὰ μάτια της στὴ ζωὴ, ἀντίκρισε μιὰ μίζερια ἀφόρητη: Σ' ἕνα ὑπόγειον μιάς ἀπόκεντρης παρόδου — τέσσερα σκαλιὰ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ — ἐσάπιζαν πέντε ἀνθρώπινα πλάσματα, ποὺ τὸ ἕνα λεγότανε μπαμπὰς της, τ' ἄλλο μητέρα της, τ' ἄλλο θεῖα της — μιὰ γεροπαράξενη ἀδελφὴ τοῦ πατέρα της, ψηλὴ ὡς ἄστρο — καὶ τ' ἄλλα δυὸ μεγαλύτερες ἀδελφές της. Καὶ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ πλάσματα δὲν φαινόταν νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴ μίζερια ἐκεῖνη, ποὺ ἡ Ρίτσα ἀμέσως τὴν ἐχαρακτήρισε ἀφόρητη. Ἀ τὴ μονάχα ἔδειξε διαθέσεις ἐπαναστατικῆς καὶ ἀγωνίστηκε νὰ κἀνῃ συγενόγου. Ἀλλὰ οὔτε ἡ μιὰ της ἀδελφῆ, ἡ Καλλιόπη, οὔτε ἡ ἄλλη, ἡ Εὐανθούλα, φάνηκαν πρόθυμες νὰ παρασυρβοῦν. Πολὺ περισσότερο ἡ θεῖα της, ἡ γεροντοκόρη, παρ' ὅλο ποὺ ἐκφραζότανε ὀλοῦνα καὶ κάθε στιγμὴ με θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἰδιοφυία τῆς μικρότερης ἀνεψούλας της. Ἐξὸν ἀπ' αὐτὴν, λοιπὸν, ἡ Ρίτσα ἐβέβηκε, ὅπως ἡ-

ταν φυσικὸ, ἀποξενωμένη ἀπὸ τὸ περιβάλλον της, κί ἐχθρικὰ διατεθειμένη πρὸς ὅλες τὸς τὶς συνήθειες καὶ τὶς πράξεις.

Στὸ γυμνάσιον ἡ Ρίτσα ἀνακάλυψε γιὰ πρῶτὴ φορὰ τὸν ἀληθινὸ κόσμον ποὺ ὑπῆρχε σὲ μιὰ μεγάλῃ ἀκτίνα μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἐμαθε πῶς ὑπῆρχαν ἄνθρωποι, ποὺ ἐπαίζαν μὲν τὸ ρόλο τοῦ μπαμπὰ, ὅπως ὁ δικὸς της, ἀλλὰ ποὺ δὲν ἦσαν διαρκῶς κακοντυμένοι, δὲν ἐγυρίζαν κάθε βράδυ στὰ σπίτια τους ἀπὸ τὶς ἐφτά, δὲν ἐγκρίνιαζαν στὴ γυναῖκα τους γιὰ οἰκονομίες, δὲν ἐμάλλωναν πρὸ παντὸς τὰ κορίτσια τους ἂν ἀργοῦσαν στὸ δρόμο πέντε—δέκα λεπτὰ περισσότερο ἀπ' τὸ κανονικὸ κί ἂν ἐβόγανιν πολὺ στὰ παράθυρα γιὰ νὰ ἐλέπουν ποιὸς περνᾷ καὶ τί κάνει ἡ γειτονιά...

Ἐμαθε πῶς ὑπῆρχαν γυναῖκες, ποὺ ἐπαίζαν μὲν τὸ ρόλο τῆς μητέρας, ὅπως ἡ δικὴ της, ἀλλὰ ποὺ δὲν ἦσαν διαρκῶς μανταλοκλειδωμένες στὸ σπίτι τους, δὲν ἔχου μιὰ μοναδικὴ ρόμπα κί ἕνα ζευγάρι παντοφλές γιὰ τὶς καθημερινὰς καὶ ἕνα μοναδικὸ φουστάνι φυλαγμένο στὴ ντουλάπα, κληρονομία τῆς εὐτυχισμένης ἡμέρας τοῦ γάμου της ποὺ τὸ φόραγε, μαζί μ' ἕνα ζευγάρι μωπτινία, ὅσες φορὲς ἐρχόταν κανένας νοικοκυράκος φίλος τοῦ πα-

τέρα στὸ σπίτι, γιὰ νὰ κἀνῃ ἐπίσκεψη...

Ἐμαθε πῶς ὑπῆρχαν κοπέλλες, ποὺ ἐπαίζαν μὲν τὸ ρόλο τῶν μεγαλύτερων ἀδελφῶν, ὅπως οἱ δικές της, ἡ Καλλιόπη κί ἡ Εὐανθούλα, ἀλλὰ ποὺ δὲν ξημεροβραδυάζονταν πότε γονατισμένες γιὰ νὰ σφουγγαρίζου τὰ πατώματα, πότε ἀνασκουμπωμένες γιὰ νὰ πλένουν στὴν κουζίνα τὰ πιάτα, πότε σκυμμένες ὄρες ἀτέλειωτες ἐπάνω στὴ ραπτομηχανὴ ἢ σ' ἕνα κέντημα ἢ σ' ἕνα ἀσπρόρουχο ποὺ τὸ ματάριζαν καὶ τὸ χιλιομπάλωναν...

Ἐμαθε πῶς ὑπῆρχαν μπαμπάδες ποὺ ἔχου πορτοφόλια παραφουσκωμένα, ποὺ ἔχου αὐτοκίνητα ἰδιόκτητα, ποὺ γυρίζαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα σπίτι τους, ποὺ ἐπαίζαν χαρτιά, πῆγανιν στὰ καζίνα, στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, καὶ πρὸ παντὸς ποὺ ἔχου δοσμένη ἐλευθερία μεγάλη στὰ παιδιὰ τους, νὰ ζοῦν κί αὐτὰ τὴ δικὴ τους ζωὴ...

Ἐμαθε πῶς ὑπῆρχαν μητέρες, ποὺ διατηροῦσαν πολυτελέστατα ἀπαρτεμὰν, με ντουλάπες γεμάτες τουαλέτες, καὶ κόντρα τουαλέτες, ποὺ σύχναζαν στὰ τσάγια καὶ στὰ «πάρτυ» τῶν φιλικῶν τους οἰκογενειῶν, ποὺ ἐφρόντιζαν γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ὁμορφιάς καὶ τῆς νεότητός τους...

Ἐμαθε πῶς ὑπῆρχαν κοπέλλες, ποὺ σπάνια τίς ἐβλεπε τὸ σπίτι, ποὺ γυρίζαν με συντροφικὲς κομψῶν νεαρῶν, ποὺ πῆγανιν σ' ἐκδρομὰς, σὲ χοροδιδασκαλεῖα, σὲ ταξέρνες, ποὺ γυάλιζαν τὰ νύχια τους, ὄντουλαρίζαν τὰ μαλλιά τους, ἀγόραζαν ρίμμελ καὶ ρουζ, ποὺ ἤξεραν πιάνο καὶ δὲ μιλοῦσαν ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὰ γαλλικὰ...

Ἐμαθε πῶς ὑπῆρχαν κοπέλλες, πῆρχε μιὰ ἄλλη ζωὴ διαφορετικὴ ἀπὸ κείνη ποὺ ἔκαναν μοιρολατρικὰ οἱ δικοὶ της! Ἐμαθε πῶς ὑπῆρχε ἡ μοντέρνα ζωὴ, ποὺ τὴν ἔκανε ὁ περισσότερος κόσμος γύρω της.

Κί ἐβόλθηκε νὰ τὴν σπουδάσῃ αὐτὴ τὴ ζωὴ, κί ἄφοῦ τὴν ἐξάνυσεν, νὰ τὴν διδάξῃ ὑστερα μέσα στὸ σπίτι της, ἀνατρέποντας τὰ πάντα.

Στὴν τάξη της ὑπῆρχαν κορίτσια καὶ φτωχῶν, «ὀπισθοδρομικῶν» οἰκογενειῶν, καὶ πλουσιῶν, «ἐξελιγμένων». Τὰ πρῶτα τὰ ἀπέφευγε ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάδι. Τὰ δευτέρα κυνηγοῦσε με τὸ στανὶ νὰ τὰ κἀνῃ παρέα. Ἦταν ἀπὸ τὶς τελευταῖες στὴν ἐπιμέλεια, κί αὐτὸ ἔκανε νὰ τὴν ἐμπιστευῶνται καὶ τ' ἄλλα «μοντέρνα» κορίτσια τοῦ σχολείου.

Πολὺ γρήγορα ἔβλεπε τὸ πρό- ἡμα τῆς ἐμφανίσεως. Ἀκόμη

πιό γρήγορα τακτοποίησε το ζήτημα των εξόδων. Και με το άσπε-ντοσε κανόνισε τις σχέσεις της με τ' άλλα μέλη του σπιτικού της. Ανακάλυψε το φάρμακο, που την βοήθησε να κόψει το βήχα ενός-ενός χωριστά. Η Ρίτσα έγινε ν ε υ ρ ι κ ή.

Κινδύνευε, είν' η αλήθεια, κι αυτό μόνο στην αρχή, να μετρήσει τους πόρους της πατρικής μαγκούρας, να ισοπεδώσει τη σκεβρωμένη πατούσα της μητρικής παντούφλας, να αφήσει μερικές τούφες των μεταξωτών μαλιών της στα στα δάχτυλα της Καλλιόπης και να στραπατσάρη το ωραίο της μουτρακι από κάποιες επιθετικές φιλοφρονήσεις της Εύανθούλας. Είχε το εύτυχημα όμως η Ρίτσα να βρή συμπαράστατη και σύμμαχο στο μεγάλο της κίνημα τη θεία της τη γεροντοκόρη.

— Καλέ, η Ρίτσα έχει τα νευράκια της! κλαψούριζε κάθε φορά η θεία κι' έδικαίωνε τις απόπειρές της. Μη μου το στενοχωρείτε το παιδί. Θά μου το χτικιάσετε στο τέλος!

— Έτσι κάθε ιδιοτροπία της Ρίτσας έθρισκε την άπληστη της κι' έξετελείτο παραχρήμα. Τα «νευράκια» ήταν μια μηχανή που έπιασε.

— Η Ρίτσα έχει τα νευράκια της!... Και ο μπαμπάς της ύποχότανε πως θά κόψει για μια βδομάδα το ταίγιο, να της πάρη τέσσερις πήχες έμπριμέ για το καινούργιο της φουστάνι.

— Η Ρίτσα έχει τα νευράκια της!... Και η μητέρα έκανε τα στραβά μάτια όσες φορές έφευγε η Ρίτσα, τα Σεβαστόβραδα η τις Κυριακές τ' απόγευμα, με καμμία συμμαθητριά της για να πάη στο σινεμά — να ξεσκάνει λίγο το παιδί...

— Η Ρίτσα έχει τα νευράκια της!... Και οι αδελφές ύποχωρούσαν στις διαφωνίες τους με τη Ρίτσα. Αύτες ήταν μεγαλύτερες κι' είχαν ύποχρέωση να κάνουν τα χατήρια της μικρής.

— Η θεία γεροντοκόρη καλλιεργούσε λοιπόν την άνοχη όλων στο σπίτι άπέναντι στα καπρίτσια της Ρίτσας, που ήταν η καύμένη «παιδί πράμα» και «ή καύμένη τόσο νευρική!»

— Άλλά η Ρίτσα είχε τελειώσει πιά το γυμνάσιο κι' είχε μπη με τα παπούτσια στον παράδεισο της μοντέρνας ζωής. Τώρα, μαζί με το άπολυτηριό της, είχε στο ένεργητικό της και την ελευθερία να κινή το κεφάλιού της. Τίποτε δεν είχε αλλάξει μέσα στο σπίτι. Ο μπαμπάς διατηρούσε τις συνήθειες του ταπεινού νοικοκυράκου. Η μητέρα πηγαινόφερνε τις παντούφλες μέσα στους τέσσερις τοίγους της φυλακής της. Κι' η Καλλιόπη με την Εύανθούλα καμπούριαναν πάντα από τα σκουφιμάτα πότε έπάνω στη ραπτομηχανή ή σ' ένα κέντημα ή σ' ένα άσπρόρουχο που το μαντάριζαν και το χιλιομπάλωναν... Μόνο η Ρίτσα, με την αιώνια «έπωδο» των νευρών, έκοβε από καιρό σε καιρό το ταίγιο του μπαμπά της για να καλοντύεται, έκανε τη μητέρα της να καταπίνη τη γλώσσα της για να θγαίνει και να πηγαίνει όπου θέλει μαζί με τις παρές της, κι' έτρεπε εις φυγήν τις αδελφές της όσες φορές διαμαρτύρονταν «γιατί αυτή η διάκρισις κινδύνευε η άνοχη στα παραβλά φροσί-

Η ΡΙΤΣΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑΚΙΑ ΤΗΣ

ματα της Ρίτσας;»

Τά αισθηματικά σκανδαλάκια της πολλαπλασιάζονταν από μέρα σε μέρα, αλλά ούτε δημιουργούσαν παρεξηγήσεις σε κανέναν. Πέρσυ η Ρίτσα είχε άναστατώσει τη γειτονιά με την έπιμονή της να βγύ έξω μετά τις έννάς, με το Νίκο — τον ξεάδελφο της φίλης της, της Λίτσας, καλέ — να κάνουν έναν θραδυνό περίπατο με την κόουσα του. Η Ρίτσα άναγκάστηκε να λιποθυμήσει, να χτυπήση τα ποδαράκια της, να στριγγίση, ως πού να επέμειν στο τέλος η θεία της η γεροντοκόρη και να την διευκολύνη:

— Η Ρίτσα έχει τα νευράκια της!... Και πάλι η Ρίτσα να έπιτύχη την άδεια! Τις προάλλες είχε βουίξει πάλι η Άθνα πως η Ρίτσα, σ' ένα τσάι, στη Νεάπολη, έμφανίσθηκε συνοδευομένη από το γιού ενός μεγαλομυζήχάνου του Πειραιώς, τύπο γλεντζέ, Δόν Ζουάν και ήρωα άναρίμπτων σκανδάλων — τον είχε γνωρίσει καλέ, την προηγούμενη θραδυά στο γκάρντεν-πάρτυ της κυρίας Καραντά — και πως τον είχε συστήσει για άπό δοκιμήν μη-στήρας» της, άναιδέστατα σ' όλη τη συγκέντρωση. Το έμαθαν, κατά διαβολικήν σύμπτωση, στο σπίτι της και τις έκαναν φασαρία. Άλλά ό-ταν ξεόπασαν τα «νευράκια» της Ρίτσας, το φέρομό της χαρακτηρίσθηκε ως άπολύτως δικαιολογημένο.

— Η Ρίτσα έπέδιωσε την μεγάλη τύχη, νάρεσε τον πλούσιο γαμπρό, μά και τον γαλαζοαίματο. Ποιάς είν' αυτός; Πούψ! καλέ τί μας λέτε! Ο πίσος, ο δείξος, ο έπαρχιώτης, πού-μαθε κάμποσα κολυογράμματα και μας κάνει το σπουδαίο! Άμ! ο άλλος, ο χιμπαντζής, πού δεν έφέρει κανείς από πού κρατά η σκουφία του! Χτές ακόμα θρωμούσαν τα χνάτα του από τη νηστικότητα και σήμερα θέλει να παραστήση τον καμπόσο! Πώς τον λένε; Καρουλό-πούλο. Άρβανίτης θάαν. Νά τον λέγανε τουλάχιστον Σκουζέ, κάτι θά πήγαινε και θάρχότανε!

— Άμα της παρουσιαζότανε κανένας ύποψήφιος — και παρουσιάζονταν πολλοί, γιατί η Ρίτσα ήταν κουκλί, ξανθούλα, γαλανομάτα, λεπτή με μετάξινο δέρμα — άνασκάλευε όλα τα κιτάπια της γενεαλογίας του και ψιφείριζε όλες τις λεπτομέρειες του παρουσιαστικού του, των τρόπων του, της κοινωνικής του θέσεως. Αύτη ήταν ένα μοντέρνο κορίτσι, με μοντέρνες αντίληψεις και λεπτεπίλετο γούστο. Της ταίριαζε λοιπόν ο ίδανικός σύζυγος — κι' άν όχι αυτός, κανένας!

— Μά να, πού η Ρίτσα κόντευε να πιστή στην παγίδα και να πάη χαμένη σαν άρχαρία. Κόντευε... δεν πιάστηκε, θέβαια, αλλά πώς! Στής κυρίας Καραντά και πάλι, στο φιλόξενο σαλόνη της κοσμικώτατης φίλης της, η Ρίτσα γνωρίστηκε με τον κ. Άγη Δροσινού. Αυτό συνέβη πρό μηνός. Κι' ο κ. Άγης παρουσίαζε όλα τα άπαιτούμενα προόντα για να άρέση στη Ρίτσα. Ήταν πλούσιος, γλωσσομαθής, τριαν-

ταπεντάρης, σοβαρός, κομψός, με άνεπιλήπτους τρόπους, με «λέγειν», με αντίληψεις προοδευτικές. Η κυρία Καραντά δεν έβρισκε επίθετα για να τον έπαινη και να τον στολίξη. Κι' η Ρίτσα έστερεξε να ευνοήση την άποψη μιας άποκαταστάσεως της. Στην αρχή μέθυσε από το «μεγάλο τραίνο» που έέλεπε να κινή ο ύποψήφιος: Διαμονή στα μεγαλύτερα «παλλάς» της πρωτεύουσας, μια κόουσα θεώρατων διαστάσεων, σούπε στο Κιγκ-Τζώρτζ, άπεριτίφ στο Όρφανίδη, παρτίδες γκόλφ και τένις, έπιδείξεις πλούτου και χλιδής πρωτοφανείς. Και δε σκέφθηκε το άνασκάλεμα σε κιτάπια γενεαλογίας και δεν ψιφείρισε για την κοινωνική του θέση. Παραδόθηκε στον έλιγγο της κραπάλης κι' άφησε να παρασυρθη από τα φαινόμενα.

— Το κοινολόγησε δεξιά και άρισε-τρά με κοκετταρία, σκόρπισε στους πέντε άνέμους τη φήμη πως είχε βρή τον όνειρεμένο της σύντροφο, έφτασε ως το σημείο να το έμπιστευθη και σπíti της. Οι δικόι της — αυτό δά τους έλειπε! — το χάρηκαν άφάνταστα, το δέσανε κομποσκοίνι, το ένέκριναν!

— Άμ! δε σάς τώλεγα πάντα εγώ, κοκορευόταν η θεία γεροντοκόρη, πως η Ρίτσα μας ήταν ιδιοφυία! Αύτη μας θγάξει άσπροπρόσωπος.

— Τώρα ο μπαμπάς τ' άποφάσισε όριστικά να κόψει τελειωτικά το ταίγιο. Τώρα έπύκνωσαν τα σούρτα-μέρα της μητρικής παντούφλας μέσα στο σπίτι. Τώρα διπλώθηκαν και τακίστηκαν στα δύο τα κορμιά της Καλλιόπης και της Εύανθούλας έπάνω από τα κεντήματα και τη ραπτομηχανή. Κι' η θεία γεροντοκόρη διθύβουε αύτη την παραέξην όρχήστρα. Γιατί όλοι στο σπίτι έτοιμάσαν το γάμο της Ρίτσας με άφάνταστη προκοπή και κρυφό καμάρι. Πλησίαζε η εύτυχημένη μέρα κι' όλα προχωρούσαν κανονικά και ρυθμικά. Η πρώτη μέθη μόνο της Ρίτσας άρχισε να διαλύεται. Κι' άρχισε να συνηθίζη στον έλιγγο των πρώτων έντυπώσεων από το τραίνο της ζωής του ύποψήφιου γαμπρού. Συνερχότανε και αντιμετώπιζε με περισσότερη όλοένα ψυχραιμία την καϊάσταση. Έτσι άρχισε και να σκέπτεται να κινή συλλογισμούς...

— Άπό πού κρατούσε τάχα η σκουφία του κ. Άγη Δροσινού; Ποιά ήταν η γενιά των Δροσινών και σε ποιά νυάς κατετάσσετο το γαλαζίο χρώμα του αίματός που κυκλοφορούσε στις φλέβες του;

— Έστειλε λυτούς και δεμένους για να συγκεντρώση τα στοιχεία της καταγωγής του. Δεν είχε φυτρώσει δά, διάβολε, στην κοπριά σαν τα βασιλικά; Άπό την Κωνσταντινούπολη μπορεί νάτιαν, όπως τώχε να το λέη, με γεια του και με χαρά του. Άλλά νάταν κι' από την Φαναριώτικη εκείνη άρχοντοφαμίλια που ύποστήριζε; Όπου νάταν θά το μάθαινε και το γρηγορότερο μάλιστα.

— Μονάχα πού η είδηση ήταν τυχερό να της έρθη άνήμερα άκριβώς του γάμου, μίαν ώρα περίπου πριν από τη στιγμή που ο γαμπρός θά περνούσε από το σπίτι της για να την παραλάβη ντυμένη με τα νυφικά, να την όδηγήση στην εκκλησία κι' από κεί, μετά τη στέψη, να κατασταλάξουν στο σπίτι της κ. Κα-

(Το τέλος στη σελίδα 55)

Τα άνδριμα του δικαστηρίου Δικαστική όδύσεια

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Είς το γραφείον γνωστοτάτου δικηγόρου της πόλεως έμπηκε άνθρωπος έξαλλος. Είχε τα μαλλιά όρθια. Το πρόσωπο κόκκινο. Τα μάτια άγρια. Τα δόντια τρίζοντα. Τους γόνατους σφιγμένους την φωνήν άπειλητικήν:

- Καλημέρα σας κύριε.
- Καλημέρα σας...
- Είμαι ο κ. Μακρής!
- Χαίρω πολύ κύριε.
- Και θά τούς φρά το μάτι!

— Ο δικηγόρος φρονίμως ποιών άπεσφύθη με τρόπο ένα βήμα πρός τα πίσω. — Ψυχραιμία κύριε... — Πώς; Τι; έξέσπασεν ο άπόροπος έπικοπέτης. Πώς είπατε; Ψυχραιμιά; Έγώ ψυχραιμιά; Σάς δίνω τον λόγον της τιμής μου, να με φτύσετε άν αύτη τη φορά! Όχι! Τι λέω! Φτύστε με τώρα!

- Πώς είπατε;
- Φτύστε με!
- Κύριε ήρεμήσατε...
- Σάς παρακαλώ! Θά με ύπονοέσετε. Φτύστε με!
- Μά είναι άνάγκη;
- Άπόλυτος!
- Γιατί;
- Γιατί; Τι είπατε; Γιατί; Διότι έ-

ποπε να είχα άρπάξει πιστόλι, να βαρέσω υπάμ, μπάμ, μπάμ, μπάμ, να τους ξαπλώσω και τους πέντε γάμω! Νά γεμίσω πτώματα το δικαστήριο! Μά δεν ελγα το κουράγιο! Είμαι δειλός! Νά!

— Και ο έξαλλος άνθρωπος έμούντζωσε τον έαυτό του εν βία. — Υστερα έξεσφενδόνισε με άνοικτη την παλάμη του πρός τον δικηγόρον:

- Νά κι' εσύ!
- Κύριε!
- Νά κι' άλλη μιά!
- Τι τρώος είναι αυτός;
- Έτσι σου γοιάζεται. Καλά εγώ!

— Δεν υπόρεσα να κάνω πέντε αόνους. Έφοβήθηκα. Βράσε με! Έσθ δεν έχεις το κουράγιο να με φτύσης για την δειλία μου; Έ:

- Ο δικηγόρος έξεροκατάπτε, έπνιξε την όσγην του και έτοιμαζόταν να σπινέξη άνήλωστον «ά τον βιάσουν έξω άπ' το γραφείο του, όταν ο έξάλλος τύπος έ-
- σπασε το γέσι του νευρικού στην στέπη, έτοάβηκε δυο πεντογίλιαρα και τα έπέταξε έπάνω στο γραφείο:
- Όπίστε, κύριε.
- Τι είναι αυτά;
- Προκαταβολή για την άμοιβή σας!
- Ποιά άμοιβή;
- Για την δικη μου.
- Ποιαν δικη;
- Την δεκάτην πέμπτην!
- Είσαθε τρελλός;
- Μάλιστα.

— Και η θεία έξανάβαλε το ποροφόλι στην τσέπη της κι' έπάθησε. Ο δικηγόρος τον ένύταξε με όσγας συμπαθείας. Ένας τρελλός είναι βέβαια τρελλός, και τίποτε άλλο. Δυο πεντογίλιαρα όμως είναι επίσης δυο πεντογίλιαρα και τίποτε άλλο. Κάθε τι που προσέχεται από άνοσοπο τρελλόν είναι τρελλόν πλην των λεπτών. Αύτά διατηρούν πάντα την σσ-ήν τους γαλήνην και την πιστικότητα

τους όπουδήποτε κι' άν εύρίσκονται σε χέρια παλαβού, ή σοφού. Έπεισαν, λοιπόν, τον δικηγόρον να δόση τόπον της όργης και να άσθη στο ύψος της ίερας άποστολής του. Έγλυκανε, λοιπόν, την φωνήν του:

- Τι σας συμβαίνει κύριε;
- Πράγματα φοβερά!
- Άηλαθή;
- Δίκες δεκατέσσαρες! Μ' έτάραξαν! Μ' έλύσσαξαν! Με έξουθένωσαν! Δεκατέσσαρες πολιτικές δίκες! Δεκατέσσαρες! Ακούτε, δεκατέσσαρες! Πώς; Γελάτε έ;
- Όχι δεν γελάω.
- Μειδιάτε τότε. Έ;
- Μά ούτε μειδιάσα.
- Καλά! Έτσι μου εφάνηκε. Πα-

— ντόν. Σάς ζητώ συγγνώμη. Ένόμισα πως και έσείς, ένας δικηγόρος περιωπής που γοιζίτε από αυτά τα πράγματα έμειδιάσατε με την τραγωδία μου! Διότι εις όσους τά λέω γελούν! Είναι να γελά κανείς κύριε μου;

— Πώς είπατε; Ψυχραιμιά; Έγώ ψυχραιμιά;

— Ο άνθρωπος έσταμάτησε λιγάκι και ύστερα έξακολούθησε με φωνήν θραγγήν:

- Δεκατέσσαρες πολιτικές. Δεν φάνουν αυτές; Μου κοπανούν και μία πονική, επί έξουθροί. Δεκαπέντε! Όρίστε κύριε! Πώς να μη τρελλαθή κανείς; Πέντε χρόνια, δεκαπέντε δίκες! Κοιμάμαι με δικόγραφα, ζυγνώ με κλήσεις! Στον ύπνο μου με κνηγούν δικηγόροι, δικαστάι, κλητήρες, μάρτυρες, εισαγγελείς, γραμματείς!

— Τι συνέβαινε; Δεν ήταν βέβαια στα καλά του ο άνθρωπος. Τρελλάινεται κανείς με μίαν δικη, όχι με δεκατέσσαρες. Πρό πέντε έτών είχε μπλέξει για κηματακές άνοφες με μακροχρόνις συγγενείς του κι' άντι να ξεπλέξη διαρκώς έμπλεκε χειρότερα. Δεν έκανε! Τα δικαστήρια του έδιναν το δικη του. Οι συγγενείς του όμως επανήρχοντο. Η δικαιοσύνη έχει όρομους, όρομάκια, άνακοπές, άναίρεσεις, τριτανκοπές, έφάσεις, άναψήλαφήσεις, στενά, μονοπάτια, όπου άμα άποφασίση να σε κνηγήση κανείς, έγάθηκε! Έβναινε άπ' το ένα, του έσπηαν καρσούλι άπ' το άλλο. Είχαν άποφασίσει να τον έξοντώσουν, να τον τρελλάνουν, να τον θέσουν ύπό άπαγό-

— ρευσιν για να του πάρουν την περιουσία! Σχέδιον μεγαλοφυές και παρά πέντε άποτελεσματικό. Ο άνθρωπος, κρ-άσεως ισχυράς άνθεξε ως την δεκάτην τρίτην. Άλλά στην δεκάτην τετάρτην, έκει που διέπλεε στον Άτλαντιών και έπλησίαζε θριαμβευτικά στον λιμένα της σωτηρίας του έσθήκωσαν νέα φουρτούνα. Είχε έλθει ένας μάρτυς, συγγενής των συγγενών του, και ο ταλαίπωρος άνθρωπος του έκανε μίαν παρατήρησιν:

- Έσείς δεν μπορείτε να έξετασθήτε!
- Γιατί;
- Γιατί είσαθε συγγενής του.

— Αυτό έθεωρήθη από τον έξεταζόμενο μάρτυρα έξούθροισ! Νέα μήνυση του ύπεβλήθη — στα ποινικά δικαστήρια αύτη — για να άνοίξη νέα πόρτα, νέας φοβερωτέρας ταλαιπωρίας. Όπου ο δυστυχής άνθρωπος άρχισε να κλονίζεται.

— Έσκέμει Μακρής!... — Έγώ είμαι. — Κάθησε εκεί. — Νά κάτω κ. πρόεδρε! Νά κάτω. Γιατί να μην κάτω; Πέντε χρόνια αύτη τη δουλειά κάνω. Νά φέρω και το στρώμα μου στα δικαστήρια!...

— Σπώνε, το κεφάλι ο πρόεδρος; και άγοιεύει:

- Κατηγορούμενε!
- Κατηγορούμενος! Μάλιστα κ. πρόεδρε! Άσού το θέλετε κατηγορούμενος, κατηγορούμενος! Έν τάξει.
- Σιωπή!
- Σιωπή κ. πρόεδρε.
- Έπισημαίνω άλλην φοράν:
- Μόνο μιά; Μόνο δυο; Έγεννήθηκα κατηγορούμενος, κ. πρόεδρε! Από την κοιλιά της μάνας μου έδύνηκα με δικαστικές κλήσεις!

— Άπαύτως το άκουστήριο μελά θρουβαδώς κι' ο άτυχής άνθρωπος φωνάζει:

- Γιατί ναμολέτατε κύριε;
- Σιωπή!... άκούεται ο πρόεδρος.
- Πάψε, τον συμβούλευσε ο συνήγορος.
- Νά πάψω; Δεκατέσσαρες πολιτικές και μία ποινική! Έχουν ιδέα αυτοί; Με πολλή κόπον μαροθόμει να τον συγκαταστή ο συνήγορος. Άνοίξει η διαδικασία. Έξετάζονται οι ύπόφρες. Άγριοκριντά ο κατηγορούμενος. Είναι στίγνυς που κροσντά ντι λυσσά στο έδολιό του. Κάθε τώσο τον συγκρατεί ο σπινθηροδός του. Το δικαστήριο επίνωδες αντίλοβήσαν την ύπόθεσιν. Καλείται να άπ'λογηθή:
- Έπίνο έπάνω.
- Σπώνεται:
- Άρνούται να άπολογηθή. Ούτε μίλησα, ούτε έδρισα, ούτε έθιξα, ούτε έπείραξα, ούτε άνηγάησα κανένα. Αύτοι μ' έτάραξαν! Αύτοι μ' έλύσσαξαν! Αύτοι μ' έτρέλλαναν! Δεκατέσσαρες δίκες πολιτικές και μία ποινική. Έν τάξει! Δεν έγγνώμαι όσος. Όταν τελειώσω με το καλό κι' στή τη δικη θ' άρπάξω πολυδάλο! Θά τούς θροίσω όλους.

— Ήσώθη. Και όδηγήθη κατ' εύθείαν στο Ψυχιατρείον... Κ. ΨΑΘΑΣ

ΕΝΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

(Τά προηγούμενα)

«Η Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, μαθαίνει μία μέρα απ' τη μητέρα της Πόπη πως ο πατέρας της δεν έχει πεθάνει, όπως πιστευόταν. Ο πατέρας της ζή. Είναι ο διάσημος γιατρός Κώστας Μαράς, ο πρώτος άντρας που γνώρισε η μητέρα της. Η συνήθισμένη ιστορία της εγκαταλείψεως έφερε τη Βίλμα στον κόσμο ανεπίσημα, χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα. Η μητέρα της διωγμένη πιά κι απ' το σπίτι της, ταπεινωμένη και περιφρονημένη, αλλάζει και το πατρικό της όνομα που δεν έχει δικαίωμα να κληριδίσει, δανειζέται το όνομα «Ζαμάνου», επειδή αυτό βρήκε πιο πρόχειρο, και κάνει τον Έρωτα επάγγελμα. Έτσι ανατρέφει, την κόρη της. Κι' η Βίλμα μαθαίνει απ' τη μητέρα της την τραγική ιστορία που έγινε άφορη για βρεθή στον κόσμο. 'Απάνω σ' αυτή τη συνήθη, διορίζεται στο Κολλέγιο ο νεαρός καθηγητής και συγγραφέας της μόδας Νίκος Μαράς. Η Βίλμα νοιώθει μια άκατανίκητη δύναμη να την τραβά κοντά του. Μαθαίνει πως ο Νίκος Μαράς είναι αδερφός του πατέρα της. Κλείνει μέσα της τον πόνο της. Σε λίγο καιρό γνωρίζει τον Κώστα Μαρά σαν ξένον, —ένα θράδυ στο σπίτι των Γεράνηδων— κι' εκείνος της κάνει κότε. 'Ως τόσο μέσα της, αρχίζει να μιλάει η αγάπη για τον πατέρα της, και συγκινείται. Ζωηρά, από το αίσθημα της αυτό. Δεν μπορεί όμως να του πη την αλήθεια. 'Ο Έρωτας της για τον Νίκο έχει μεγαλώσει, την έχει τυλώσει. Και τρέμει μήπως εκείνος μάθει το συννευτικό δεσμό τους. 'Ετσι το κρύβει κι' απ' τον πατέρα της που εξακολουθεί να της φέρεται ερωτικά. 'Η Βίλμα του λέει καθαρά ότι, δεν πρέπει να έλπιζει τίποτε από κείνην, αλλά ο Κώστας Μαράς την βεβαιώνει πως δεν ζητάει παρά μόνο την αγνή φίλια της. 'Ο Νίκος Μαράς δεν παύει να την προσέχει με ζωηρό ενδιαφέρον. 'Αλλά χωρίς να το θέλει κι' ο ίδιος, τὰ φτιάχνει με τη Νόρα Γεράνη. Οι σχέσεις προχωρούν πολύ, μα ο Νίκος δεν αισθάνεται κανένα αίσθημα για τη Νόρα. 'Η Βίλμα τον έχει απασχολήσει, σοβάρια και φροντίζει να συναντάται μαζί της δὴν τυχαία. 'Η Βίλμα εξακολουθεί πάντα τις συναντήσεις με τον πατέρα της. 'Ε' ένα απόγευμα ο Νίκος που την παρακολουθεί τη βλέπει να μπαίνει στο αυτοκίνητο του απ' το σπίτι του. 'Η Βίλμα τον αντικαθίσταται και ταράζεται. 'Ο Κώστας Μαράς που δεν έχει δὴ τον Νίκο, τη ρωτά «τι συμβαίνει» κι' αρχίζει μια ζωηρή συζήτηση μεταξύ τους, που γίνεται άφορη για της έξιμολογηθῆ πως την αγαπάει περισσότερο, και να της προτείνει να την

κάνη γυναίκα του! 'Η Βίλμα δοκίμαζε ένα ισχυρό ψυχικό κλονισμό, γυρίζει άρρωστη στο σπίτι της κι' ανοίγει την καρδιά της στη μητέρα της. 'Υστερ από μια δυνατή συγκινητική σκηνή, αποφασίζουν να πη η Βίλμα την αλήθεια στον πατέρα της. 'Η Πόπη την καθησυχάζει, βεβαιώνοντάς την πως αν ο Νίκος Μαράς την αγαπάει αληθινά θα σκεφθῆ κι' εκείνος πως τίποτα δεν πρέπει να γίνει λιανό να τους χωρίσει. Στο μεταξύ ο Νίκος Μαράς ρωτάει τον αδερφό του τί σχέσεις έχει με τη Βίλμα. Κι' εκείνος, μαθαίνοντας έτσι πως ο άνθρωπος που είχε η Βίλμα απ' τ' αυτοκίνητο ήταν ο αδερφός του, τυφλώνεται απ' τη ζήλεια και του λέει ψέματα πως η Βίλμα είναι ερωμένη του, για να του κρύψει. Το ίδιο εκείνο θράδυ ο Κώστας Μαράς αποφασίζει να μη χάσει την ευκαιρία για να φιάξει τη ζωή του. Θα γυρίσει και θα παντρευθῆ την Βίλμα. Με κάθε βυσία. Πηγαίνει με τη γυναίκα του και τους δικούς της στο σπίτι κι' εκεί συναντά τη Βίλμα και την Πόπη. 'Ετσι μαθαίνει πως η Βίλμα είναι κόρη της Πόπης και ούτε καν υποπτεύεται πως είναι κόρη του. 'Από πού κι' ως πού; Τη νύχτα, όταν μένει μόνος με τη γυναίκα του, της προτείνει να χωρίσουν σαν δυο φίλοι. Κι' εκείνη δέχεται. Την επομένη η Βίλμα έχει μια συνάντηση με τον Νίκο Μαρά. 'Εκείνος της ζητάει εξηγήσεις για τις σχέσεις της με τον αδερφό του κι' η Βίλμα αποφεύγει να μιλήσει καθαρά. Του υπόσχεται να του γράψει αυτά που δεν μπορεί να του πη. Την ίδια μέρα ο Κώστας Μαράς επισκέπτεται την Πόπη για να της μιλήσει για τη Βίλμα. 'Η Πόπη πάλι νομίζει πως εκείνος απ' τη στιγμή που έμαθε πως είναι κόρη της, υποπτεύεται την αλήθεια. 'Αρχίζει μεταξύ τους μια συζήτηση γύρω απ' τα περασμένα...

160N

Η Πόπη τον κάρφωσε μ' ένα λέμμα μικρό. —Δεν πρόκειται να μιλήσουμε γι' αυτό τώρα... Θυμάσαι πως όταν έφυγες δε μ' αποχαιρέτησες ούτε... —Σούγραψε' άμέσως, είπ' ο Μαράς. —Ψέματα!... 'Εγώ σου γράφω. Στη διεύθυνση που μου δώσε ο Χαρίνης. Μιά, δυο, τρεις φορές... πέντε, δέκα, ούτε κι' εγώ ξέρω πόσες... μα δεν πήρα καμιά απάντηση... —Δεν έλαβα κανένα γράμμα σου!..

Ποτέ!

—Δεν υπάρχει λόγος να τὰ λές αυτά τώρα. Είναι κωμικό.

—Στ' όρκίζομαι! 'Εστειλά τρία γράμματα στο Χαρίνη για να στα δώσει. Μούγραψε πως σ'αδώνσε. Κι' όταν έγώ τον ρωτούσα γιατί δεν έπαιρνα απάντηση, μουστειλ' ένα γράμμα και μουλεγε πως ούλι έφυγα, άρτισες να γυρίζεις από δω κι' από εκεί, με τον ένα και με τον άλλο

κι' ότι δεν έμενες πια στο σπίτι σου. Το ίδιο μούγραψε κι' η μητέρα μου. Μιλούσε με τόση ειλικρίνεια! 'Η Πόπη δοκίμασ' έναν ισχυρό κλονισμό! 'Ηταν δυνατό λοιπόν αυτό; 'Ο φίλος του, ο φίλος τους ο Χαρίνης, που τότε ήταν άχωριστη παρέα τους, είχε γίνει ένα με τους γονείς του για να την καταστρέψουν, για να την πετάξουν στο πεζοδρόμιο; Κι' έσκιζε τὰ γράμματα που τουστειλ' εκείνος για να της δώσει, ενώ σ' αυτήν έδινε ψεύτικες απαντήσεις;

—Λες αλήθεια; πρόφερε κυτώντας τον σαν απολιθωμένη.

—Μά, ναι, Πόπη. Γιατί να σου πω ψέματα, σ' η μ ε ρ α πιά, ύστερ' από τόσα χρόνια;

—Εκείνη έπεσε σαν πτώμα στην πολυθρόνα. Δεν είχε πια καμιά άμφιβολία. Πραγματικά, γιατί να της έλεγε ψέματα;

—'Ο Μαράς έσκυψε από πάνω της, και της χάιδεψε αλλάξια τρυφερά... Το γέρι του έτρεμε...

—Πές μου, της είπε. Πές μου, τι είχε γίνει; 'Ο Χαρίνης δε σ'αδώνσε τὰ γράμματα;

—Μουδώνσε μια ψεύτικη διεύθυνση για να στέλνω τὰ δικά μου.

—'Ο Μαράς πάγωσε.

—Γιατί αυτό; ψιθύρισε ύστερ' από λίγο.

—Δεν ξέρω... είπ' η Πόπη σά να μην ήθελε να μιλήσει.

—Εκείνος δεν άργησε να καταλάβει. Οι γονείς του είχαν χρησιμοποιήσει το Χαρίνη για να «σώσουν» το παιδί τους, όπως έλεγαν, άδιαφορώντας αν θα κατέστρεφαν μιαν άλλη ύπαρξη. Κι' ο φίλος του νόμιζε με το δικό του μυαλό πως παίζοντας αυτό το ρόλο, του πρόσφερε ύπηρεσία.

Μιά στιγμή μεγάλη άκοιλόθησε.

Κι' άξαφνα η Πόπη έρριξε το κεφάλι της μέσ' τὰ χέρια της κι' άρχισε να κλαίει, ήσυχα, βουβά. 'Ο Μαράς άγκάλιασε το ζεστό κορμί της που το συγκλόνιζαν οι λυγμοί. Τ' άγκάλιασε και τ'ώσφιζε δυνατά. 'Η έπαφή της του φέρεσε μια δυνατή έπιθυμία. 'Εναν πόθο που απ' ο τότε είχε να τον νοιώσει! Και σε μια στιγμή που το κλάμμα της έγινε πιο ήρεμο, της σήκωσε έλαφρά το κεφάλι και της έδωσ' ένα φιλι στο στόμα! Φιλι παράφορο, ερωτικό, σαν έκπληρωση μιας λαχτάρας κουφής που τον τυραννούσε χρόνια. Μέσα του είχε ξεαναγίνει ο ποιητής.

—'Η σκέψη πως εκείνη δεν τον ξέχασε, πως δεν είχε γίνει μια του

δρόμου, μια πόρνη όπως είχε πιστέψει, τον είχε γεμίσει ευτυχία, τούχε δώσει μια έξαλλη χαρά, μια χαρά που ζύγωνε την τρέλλα...

Κι' η Πόπη όταν βρέθηκε άξαφνα στην άγκαλιά του κι' ένοιωσε τὰ χείλη του στα χείλη της, παραδόθηκε στο μεθούσι μιας άγνωστης ήδονης, που της συντάραζε την ύπαρξη. 'Ηταν κάτι άξαφνο, κάτι δυνατά φυσικό, άνώτερο από λογικές και δυνάμεις...

—

—'Η Βίλμα μόλις βγήκ' από το σπίτι της τράβηξε μηχανικά στο Τένις. Μά δε μπόρεσε να μείνει παρά, πολύ λίγο. 'Ηταν άνήσυχη και νευρική, όσο ποτέ. 'Η Πόπη της είχε πη πως ο Μαράς, αφού είδε πως ήταν κόρη της, θάπρεπε ναχη ύποπιαστή την αλήθεια. Γιατί τότε, τούχε γράψει πως θά γινόταν μητέρα. 'Ισως όμως και να μην έμαθε ποτέ τι είχε άπογίνει κείνο το παιδί, κι' αν είχε γεννηθῆ καν. Κι' επειδή πίστευε βέβαια πως η μητέρα της Βίλμας είχε παντρευθῆ κάποιον Ζαμάνο — τον άνυπαρκτο — μπόρει ναύρισκε φυσικό, νάταν η Βίλμα κόρη άδουνοῦ του Ζαμάνου. Μά πάλι θάπρεπε να του γεννηθῆ μιά, έστω και μικρή ύποψια. Κι' αν ύπολόγιζε τὰ χρόνια της Βίλμας, η ύποψια αυτή θα του γινόταν σχεδόν πεποίθηση.

—'Η Βίλμα εύρισκε πως αυτές τις σκέψεις θάχε κάνει, γι' αυτό και τη λειώνησε πρωί - πρωί στη μητέρα της.

—'Ετσι εκείνη γλύτωσε απ' τη φοβερή — όπως την φανταζόταν — στιγμή που θάταν ύποχρεωμένη να φανερώσει στον πατέρα της την αλήθεια. Μά τώρα την προτιμούσε απ' τη φρικτή άγωνία της άναμονής!

—'Εφυγε χωρίς - χωρίς απ' το Τένις, και βγήκε στο δρόμο χωρίς ναχη που να πάει. Περπατούσε άσκοπα. Περπατούσε και σκεπτόταν τον πατέρα της, τη μητέρα της, το Νίκο, το γράμμα, το Γριμάλη...

Κι' όλο κύτταζε το «μπρασελέ» της.

Μά ή ώρα δεν περνούσε. Σε κάτι τέτοιες στιγμές ο χρόνος λές και σταματάει.

Μη ξέροντας τι να κάνει πήγε στο σπίτι της 'Ελλης. Κι' ύποχρεώθηκε να κουβεντιάξει για τὰ πιο άδιάφορα πράγματα δυο όλοκληρες ώρες. Αυτό της κούρασε φοβερά τὰ νεύρα. Κι' όταν έφυγε, μόλις βρέθηκε στο δρόμο αισθάνθηκε την άγωνία να την κυριεύει. 'Η καρδιά της κλώτσαγε με δύναμη το στήθος της. 'Ενοιωσε τὰ νύχια της παγωμένα. Κύτταξε το ρολόι της. 'Οχτώμισι. Τώρα πια η κοβέντα του πατέρα της και της μητέρας της θάχε τελειώσει.

Τι ναχη γίνει άραγε;

Δεν είχε τη δύναμη να περιμένη πια ούτ' ένα λεπτό για να μάθει. 'Ο δρόμος ήταν ήσυχος με λίγους άραιούς διαβάτες. Αυτοκίνητο δεν περνούσε κανένα.

—'Αρχισε να τρέχει. Να τρέχει γρήγορα, μ' όλη της τη δύναμη, σχεδόν χωρίς να βλέπει μπροστά της. 'Επεφτ' άπάνω στους ανθρώπους και τους έσπρωχνε. Μερικοί την πείραζαν, άλλοι την έβριζαν. 'Εκείνη εξακολουθούσε να τρέχει χωρίς να προσέχει τίποτε.

—'Εφτασε μπροστά σε μια μικρή πλατεία και σταμάτησε λαγανιασμένη. 'Εδώ ύπηρχαν αυτοκίνητα. Μπή-

κε μ' ένα πήδημα στο πρώτο κι' έδωσε τη διεύθυνση.

—Γρήγορα! 'Όσο μπορείς γρήγορα! φώναξε καθώς έπεφτε βαρεία στον καναπέ.

Κι' ο σωφέρ κατρακύλησε στο δρόμο μ' όλη του την ταχύτητα. 'Ετσι που την είδε ξεαναμμένη και φουσκωμένη απ' την τρεχάλα, θά νόμισε πως πήγαινε για γιατρό.

Σε δυο λεπτά είχαν φτάσει στο σπίτι. 'Εξω απ' την πόρτα η Βίλμα είδε τ' αυτοκίνητο του Μαρά. Κι' άφισε το τρέξι να προωρήσει.

Κατέβηκε στην άλλη γωνία, και στάθηκ' εκεί, μπρός σ' ένα περίπτερο κυτώντας τὰ ξώφυλλα των περιοδικών. Δεν τολμούσε να μπη στο σπίτι προτού να φύνη ο Μαράς. Της φαινόταν πως δεν θάντεχε το βλέμμα του, που θά καρφώνονταν στο δικό της άσπρη, διεισδυτικό, σαν προβολέας που θάπεφτε για να φωτίσει τὰ σκοτάδια του μυαλού της. Νόμιζε πως ο πατέρας της δε θά της συγχωρούσε ποτέ τη στάση της. 'Αν την άγαπούσε σ' αλήθεια, θάχε πολύ βαθιά πονέσει. Κι' ίσως να τη μισούσε και να τη συχαινόταν άκόμια, τώρα πουνε μάθει πια την αλήθεια. Πως λοιπόν αυτή θάβρισκε το θάρος να τον δει; 'Από πού θ' άντλούσε τη δύναμη να κρατήσει όρθιο το σώμα της μπροστά του;...

Κι' έπειτα... Τι θά τούλενε;... Τι θά τ' άπαντούσε, όταν εκείνος μ' άπελπισμένη φωνή, θά τη ρωτούσε «γιατί;» Γιατί τώκανε αυτό; Γιατί άφισε τον πατέρα της να τη βλέπει σαν ξένη, σαν νυναίκα κι' όχι σαν παιδί του; Δεν ύπηρχε απάντηση σ' αυτό. Μιά ήταν μόνο: η αλήθεια. Μά, αν του την έλεγε, αν τούλεγε πως αγαπούσε το Νίκο, και πως γι' αυτό τοι κρυβόταν, εκείνος ίσως να τώβρισκε χειρότερο. 'Ισως να τώβλεπε πιο φοβερό το έγκλημα της. Γιατ' ήταν έγκλημα. Ναι! 'Ηταν έγκλημα. Αυτό πια τώνοιωθε καθαρά κι' η ίδια.

—'Ερριξε μια ματιά στο ρολόι της. 'Εννιά. Και τ' αυτοκίνητο ήταν πάντα στην πόρτα. Πόεις ξέρει τι γινόταν εκεί μέσα τρεις όλοκληρες ώρες, απ' τις έξι πουγε π' πως θά πήγαινε ο Μαράς.

—'Η Βίλμα αισθανόταν την άγωνία της να της θολώνη το μυαλό. 'Αρχισε να ψιθυρίζει μηχανικά τους τίτλους

των έφημερίδων που ήταν κρεμασμένες έξω απ' το περίπτερο: «'Εθνος», «Βραδυνή», «'Εστία»... «'Εθνος», «Βραδυνή», «'Εστία»...

—'Η σκέψη της είχε σταματήσει πια. Κι' ένοιωθε το κεφάλι της άδειο, πολύ άδειο...

Σε μια στιγμή ξαναρτίξε το βλέμμα της στο ρολόι. 'Εννιάμισι! Είχε περάσει λοιπόν, άλλη μισή ώρα; Κι' όσας; Πως πέρασ' έτσι γρήγορα, ενώ πριν, τ' απόγευμα, τὰ πέντε λεπτά άργοῦσαν να περάσουν τόσο πολύ!... Περισσότερο απ' αυτή τη μισή ώρα!

Κάρφωσε το βλέμμα της στην προμετωπίδα μιας έφημερίδας. Κι' άρχισε τώρα να διαβάει, ό,τι έπεφτε στο

Την επομένη η Βίλμα είχε συνάντηση με τον Νίκο Μαρά.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

μάτι της. «Εσπέρα Παρασκευής 20 Ιουνίου...» Έτος εικοστόν τέταρτον, άριθμός φύλλου...», «Συνδρομή Έσωτερικού... Έξωτερικού...»

Κι' έπειτα πάλι άρχιζε το σουλάτσο, και ψιθύριζε σιγά: «Έθνος», «Βραδυνη», «Εστία». «Έθνος» «Βραδυνη», «Εστία»...

Μιά φωνή γνώριμη, μά σαν άλλαγμα, της τράνταξε άξαφνα τὰ νεύρα.

—Τι κάνεις εδώ;
Γύρισε με μιά σπασμωδική στροφή, σά ρομπτό. Ήταν ο Γριμάλδης. Ξαναμμένος, ξεαλλος, με μάτια που γυάλιζαν και μ' άταχτα μαλλιά! Τρόμαξε. Έτσι που ήταν και χωρίς καπέλλο, σίγουρα θάρχόταν άπ' το σπύτι.

Τόν κύτταξε λίγα δευτερόλεπτα βουβή, σαν έκπληκτη.

—Τι κάνεις εδώ; Ξανάπ' εκείνος με φωνή πιό ήρεμη, μά βραχνή πάντα.

—Τίποτα. Άπάντησ' η Βίλιμα γιατί αυτό της ήρθε στο στόμα χωρίς κόπο.

—Πώς τίποτα; Γιατί στέκεις εδώ; Δέν εύρισκε τι να τοῦ πῆ. Τόν κύτταξε μ' ένα βλέμμα άνέκφραστο, σαν ήλιθιο κι' άντι γι' άλλη άπάντηση:

—Εσείς τι έχετε; τόν ρώτησε. Γιατ' είσαστ' έτσι;

Ο Γριμάλδης δέ μίλησε άμέσως. Πῆρ' ένα πακέτο τσιγάρα άπ' το περιπτερο, τ' άνοιξε με νευρικές κινήσεις κι' άναψ' ένα.

—Τι έχω; τῆς εἶπε. Είμαι λιγάκι έπηρεασμένος από μιά σουπριζ που μουκανε η μητέρα σου!

Η Βίλιμα δέν καταλάβαινε. Νάρθη ο Γριμάλδης στο σπύτι κι' έπειδή βρήκ' εκεί το Μαρά να ζήλεψε; Ή μήπως είχε γίνει καμιά φοβερή σκηνή κι' ο τραπεζίτης είχε μάθει την αλήθεια κι' ήταν θυωμένος που τοῦ κρουβόντουσαν. Τὰ νεύρα της ζωήρεψαν.

—Δηλαδή; εἶπε. Τι συνέβη;
Ο Γριμάλδης προχώρησε λίγο. Κι' η Βίλιμα τόν άκολουθήσε.

—Λοιπόν; ρώτησε.

—Είγαμ' επισκέψεις σήμερα! εἶπε τραπεζίτης.

—Μπα; έκαν' η Βίλιμα.

—Υποθέτω πως το έξερεις.

—Όχι, δέν ξέρω τίποτα...

Εκείνος σταμάτησε.

—Μά δέν είδες τ' αυτοκίνητο έξω από την πόρτα;

—Όχι. Είναι άπ' έξω κανένα αυτοκίνητο;

Ο τραπεζίτης δέν μπόρεσε να συγκρατηθῆ.

—Είσαι κι' έξο ψεύτρα κι' υποκρίτρια, σαν τη μάνα σου! πρόφερε με μιά χοντρή βραχνάδα πουκανε πολύ χυδαίο τόν τόνο τῆς φωνῆς του.

—Τι θέλετε να πῆτε;

—Θέλω να πῶ πως τὰ ξέρεις κι' ε-

σύ πολὺ καλά, δλα, και μάλιστα γι' αυτό δέν μπῆκες στο σπύτι, για να μη διακόψης τις έρωτικές διαχύσεις τῆς μητέρας σου.

Έρωτικές διαχύσεις;
—Δέν καταλαβαίνω, έκαν' η Βίλιμα.

—Κι' αὐτῆ τῆ φορά έλεγε τὴν αλήθεια.

Ο Γριμάλδης τὴν κύτταζε κατάματα. Και με φωνή βαρειά, σχεδόν άγρια, που τῆ χαμήλωνε σαν περνούσε κανένας από δίπλα τους και τότε γινόταν πάλι βραχνή και πρόστυχη.

—Ξέρεις καλά, τῆς εἶπε, πως η μητέρα σου δέ μ' ενδιαφέρει καθόλου. Άπό καιρό τώρα. Άπό τότε που σε πρωτοείδα. Άλλά δέν έννοῶ κορίτσι μου, να είμαι το κορόιδο; Με κατάλαβες; Εσείς οι δυο τὰ λέτε μεταξύ σας, βέβαια, και μου παίζετε τὸν παπα. για να κάνετε τῆ δουλίτσα σας. Έσὺ κάνεις τὴν τίμια και φροντίζεις κι' δλας να με φέρνεις βόλτα, χωρίς να μ' απελπίζης κι' η κυρία Πόπη έχει κι' έμένα έχει και το Μαρά. Έτσι;

—Έχει και το Μαρά;
—Τι θέλετε να πῆτε; Πρόφερε η Βίλιμα έκπληκτη.

—...Στάσου, μη με διακόπτεις. Δέν τελειῶσ' ακόμα. Έτσι λοιπόν έχετε κανονίσει ὠραία τις υποθέσεις σας, μάνα και κόρη. Άλλά δέν είσαστε και πολὺ έξυπνες. Γιατί τι λόγος ὑπῆρχε ναρθῆ άπόψε ο κύριος Μαράς στο σπύτι; Δέν πήγαινε αὐτῆ στη γκαρσονιέρα του;

Η Βίλιμα τάνε γαμένα!... Καταλάβαινε πως ο Γριμάλδης είχε παρεξηγήσει, Μά τῆς εἶγε κάνει τὸση έντύπωση η κουβέντα του! Το πρόστυχο λεκτικό του, πουδεινε τὸν πραγματικό άνθρωπο, δλ' αὐτὰ ενά είμαι κορόιδο» και ενά κάνετε τῆ δουλίτσα σας» τῆς έφεραν αηδία. Αὐτός, λοιπόν, ἦταν ο ευγενικός τύπος, με το άψογο «τάκτ» και τις άβρες έκφράσεις, ο μορφωμένος, ο εκατομμυριούχος, ο κύριος;

—Άκοῦστε, κύριε Γριμάλδη, του εἶπε με σοβαρῆ φωνῆ, Δέν καταλαβαίνω καθόλου τι θέλετε να πῆτε. Έξηγηθῆτε καλλίτερα...

Ο Γριμάλδης τὴν έκοψε άπότομα:
—Είναι περιττό να κάνης τὴν άνήξερη. Τους είπασα στα πράσα χρυσῆ μου!...

—Ποιός; Έκανε μηχανικά η Βίλιμα.

—Το Μαρά και τῆ μητέρα σου!

[Η συνέχεια στο έπόμενο]

Προσεχῶς:
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΗ
— «Κορίτσια πολυτελείας»
Ένα συναρπαστικό αίσθημα-τικό μυθιστόρημα παρμένο από τὴν κοσμικῆ ζωῆ τῆς Ἀθῆνας.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Το πρώτο βῆμα πρὸς τῆ γνώση, έγκειται στο να καταλάβη κανείς τὴν άγνοιά του.
— Η γνώσις είναι δύναμις.
— Τὸν έαυτό του τὸν γνωρίζει πρὸ παντός εκείνος που δέν έχει μεγάλη ιδέα για τὸν έαυτό του.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

— Ο πόλεμος δέν είναι αναγκαίος κακό, είναι συνέπεια τῶν άναγκῶν, που δημιουργοῦνται σε μιά πλειονότητα ανθρώπων.

Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ

— Η φιλάρεσκος γυναίκα μοιάζει με τὴν ἠσυχῆ θάλασσα. Έχει επιφάνεια που άκτινοβολεί, κρύβει όμως βυθό γεμάτο λάσπες, ὕπουλα ρέμματα και θάνατο.

Α. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

— Η παροχή συμβουλῶν έχει αὐτό το καλό: ὅτι διασκεδάζει εκείνον που τις δίνει, χωρίς να ὑποχρεῶνῆ σε τίποτα αὐτόν που τις άκούει.

ΑΛΦ. ΚΑΡΡ

— Η ποίηση δέν είναι ψωμί, ὡστε, εν έλλείψει άλλου καλύτερου, να άρκοῦμεθα στο κατώτερο. Δέν είναι πρώτης άνάγκης πράγμα, αλλά τέρψη και πολυτέλεια, η ὁποία, η πρέπει νανα καλή, η να λείπη ὀλωσοδιόλου.

Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

— Η έργασία είναι προσευχή.

ΙΕΡΟΣ ΛΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

— Η αλήθεια μοιάζει με το φάρμακο που είναι πικρὸ στη γεύση αλλά ευεργετικό για τὸν οργανισμό.

ΙΩΣΗΠΟΣ

— Η αληθινῆ σοφία είναι η πείρα.

ΓΚΑΝΤΙ

— Όταν δέν βρίσκεις άλλο φάρμακο, ὀπλίσου με ὑπομονή.

(Ισπανικῆ παροιμία)

— Η ὑπομονή κι' ο χρόνος κατορθώνουν πιό πολλά από τῆ δύναμη και τῆ βία.

ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

— Ένα σήμερα, αξίζει δυο αύριο.
— Οι τεμπελῆδες γρήγορα κουράζονται.

— Το ν' άπαγορεύης κάτι σ' έναν άνόητο, είναι σαν να τὸν προκαλῆς να τὸ κάνει.

— Τα μεγαλεία στέκονται πάντοτε στην άκρῆ του γκρεμοῦ.

— Και το πιό άργὸ πουλι πιάνει το σκουλήκι.

— Ένα ράφιμο στην ὠρα του, προλαβαίνει δέκα ευλόγια.

— Η φρονιμάδα είναι η μοίρα κι' η μοίρα φρονιμάδα.

— Φυλάξου από σιγαλό σκυλι και άτάραχο ξέρο.

(Άγγλικῆς παροιμίες)

Μια εξαιρετικῆ καμπάνια Ιοδημηρῆς έρωτήσεως ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Άπαντὰ ο περίφημος Τούρκος ὕπνωτιστῆς κ. ΖΑΤΙ ΣΟΥΓΚΟΥΡ

Η στήλη αὐτῆ σήμερα, θα φανῆ, ἴσως, άσυνηπῆς πρὸς τὸν τίτλο της και άπιστῆ πρὸς τις γνωστότερες Έλληνικῆς προσωπικότητες που προβαίνουν κάθε έβδομάδα με προθυμία περισσή σε χαριτωμένες και πικάντικες έκμυστηρεύσεις. Το κουτσομπολιό μας σήμερα θα άφορῆ ένα ξένο. Αν και ο χαρακτηρισμός του ξένου προκειμένου περι Τούρκου εἶνε ο πιό άκατάλληλος και άνακριθῆς. Θα μαντεύσατε, ασφαλῶς, περι ποιου πρόκειται. Ποιός Τούρκος «μαζεύει» κυριολεκτικῶς αὐτῆς τις μέρες τὸς Ἀθηναίους; Ποιός τὸς διασκεδάζει και τὸς καταπλῆσσει με τὰ εξαιρετικὰ πειράματά του; Ποιός άλλος άπ' τὸν ὕπνωτιστῆ και ταχυδακτυλουργὸ Ζατὶ Σουγκούρ!

Τὸ εἶδος τῶν έρωτήσεων που θα ὑπέβηλα στον Τούρκο καλλιτέχνη μ' έβασάνιζε αρκετὰ και διερωτοῦσα τὸν έαυτό μου: Χωροῦν άρα γε, σ' έναν ὕπνωτιστῆ διφορούμενος η πλάγιες έρωτήσεις; Άλλά προτοῦ τοῦ ὑποβάλλεις μίαν έρώτηση αὐτὸς θα ἤξερε κιόλας τι ζητῆς να μάθης. Πῶς να άποσπάσης από τέτοιον άνθρωπο συνταρακτικῆς ὁμολογίης αν δέν θελήσῃ ο ἴδιος να σοῦ τις πῆ; Γι' αὐτό λοιπόν, κι' εγὼ, τὰ άφησα δλα στην τύχη. Άπεφάσισα να πάω κι' ὅτι θγῆ.

Τὸ τί θγῆκε, μπορεῖτε μόνοι σας να τὸ άντιληφθῆτε παρακάτω.

— Πῶς και ποτε νειληθήκατε;

— Για τὸ πῶς, δέν φαντάζομαι να έχω να σας μάθω τίποτα και νούργιο, για τὸ ποτε όμως εύχαριστῶς: τὸ 1898.

— Πρὸ η μετὰ Χριστόν;

— Άπ' ὅτι θυμάμαι, νομίζω μετὰ.

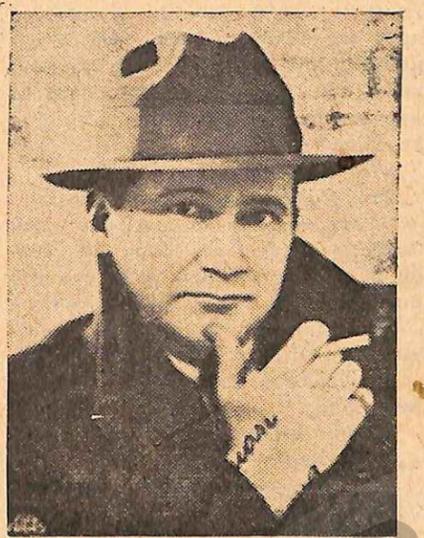
— Προέρχεσθε από ανθρώπους η από πνεύματα;

— Άπὸ... πνευματώδεις ανθρώπους.

— Πότε και πῶς σας ἤρθε η ιδέα να γίνεται φακίρης;

— Όταν ἤμουν παιδι για ν' αντιγράφω χωρίς κίνδυνο σ'ε ξετάσεις!

— Άνεκαθεν εξασκεῖτε αὐτό το έπάγγελμα;
— Όχι, κατ' αρχάς ἤμουν μηχανικός.
— Σπουδάσατε ειδικῶς ταχυδακτυλουργία;

Ο... ΖΑΤΙ ΣΟΥΓΚΟΥΡ (Φωτογραφία, με άφιέρωσί του στην «Έβδομάδα»)

— Λουργιάν η εἶσατε αὐτοδίδακτος;
— Εσπούδασα σε ειδικῆ σχολῆ στη Γερμανία.
— Ο μπαμπάς σας σας έδειρε ὅσοι θελήσατε να γίνεται ὕπνωτιστῆς;
— Άρκετὰ, αλλά δέν μου έκαμε καμμία έντύπωση γιατί δέν πολούσα.

— Ταξειδύσατε πολὺ;

— Στην Εὐρώπη, τὴν Ἀμερικῆ και τὰς Ἰνδίας.

— Ένας ὕπνωτιστῆς εἶνε άνάγκη να θγάζῃ εισιτήριο;

— Όταν εἶνε άφηρημένος και ξεχάσῃ τὴν ιδιότητά του.

— Το κοινὸν σας έπετέθη ποτε;

— Μιά φορά, στην Ἀμερικῆ, ενῶ έκτελοῦσα ένα πείραμα διχοτομήσεως πάνω σε μιά ὀμορφη κοπέλλα, ένας από τὸς θεατῆς άνησύχησε φάινεται για τὴν τύχη τῆς συμπατριώτισσας του και μ' έπυροβόλησε.

— Σας τραυμάτισε; ... Με συγχωρεῖτε η έρώτησις αὐτῆ μου διεφυγε έντελῶς, θα ἦτο φυσικότερον να ρωτήσω εν αν η σφαίρα άντι να κατευθυνθῆ κατ' έπάνω σας έστράφη μόνη στη μέση τῆς τροχιάς της κατὰ τοῦ δράστου;

— Όχι, προτίμησα να τὴν κρατήσω ενθῦμο.

— Ὄστε εἶστε αλεξίσφαιρος;

— Όταν οι δολοφόνοι μου εἶνε κακοί σκοπευτῆ.

— Εἶσατε πολύγαμος;

— Ὅυτε καν μονόγαμος.

— Τι σε άόεσε τότε;

— Οι γυναίκες... αλλά χωρίς διατυπώσεις και συμβόλαια.

— Έχετε πολὺς αίσθηματιές επιτυχίης;

— Όταν έχω καλῆς εἰσπράξεις. Τότε γίνονται άκατανήκτοτὸν Δὸν Ζουάν.

Με άδεια όμως ταμεία είμαι για να με κλαίτε.

— Ὄστε στὰς Ἀθῆνας θα έχετε άπειρες κατακτήσεις.

— Δέν έχω παράπονα.

— Τὸν ὕπνωτισμό τὸν χρησιμοποίησατε ποτε για καμμία δύστροπῆ γυναίκα καιρία;

— Όχι γιατί

Ο κ. Ζατὶ Σουγκούρ με τὴν βοηθὸ του σ' ένα ενδιαφέρον πείραμά του

ψετε τὸ κουρασμένο σας κορμί.
ΑΓΚΑΜ. Ἐγὼ εἶμαι στρoσίδια;
ΚΑΠΕΛΛΑΣ. Πλούσια.
ΤΑΧΑΜ. (Μὲ τὴν ἔρρινη κωμικὴ φωνή του). Πλούσια σὲ τί; Σὲ ζωφια;

ΚΑΠΕΛΛΑΣ. Περᾶστε καὶ θὰ μείνετε ὅλοι εὐχάριστοι.

ΤΑΧΑΜ. Ἐγὼ εἶμαι κομᾶτι ἔγκωμος καὶ θέλω διπλὸ κρεββάτι. (Προχωροῦν πρὸς τὴν πόρτα δεξιά. Ὁ Μιρζά στραγγίζει τὴ κοῦπα του).

ΣΑΧΗΣ. (Ἀπ' τὴν πόρτα). Γι' αὐτὸ ποῦ σοῦπα θὰ τὰ ξεναποῦμε. (Φεύγουν ὅλοι καὶ μένει μονάχος τὸ ὁ Μιρζά).

ΜΙΡΖΑ. Νὰ μὲ κἀνὴ λέει Βεζύρη; Μωρὲ μυαλὸ ποῦ τῶχει. Σὰν νάτανε στὸ χέρι του. Ἄς μοῦδωσὲ τὸ νοῖκι καὶ μ' ἔφτανε ἐμένα.. Μωρὲ ποῦ πᾶνε αὐτοὶ καὶ χαθῆκανε; Δὲν θέλεις νὰ τὸ σκάσουνε; (Φεύγει ἀπὸ τὴν ἴδια διεῦθυνση ποῦ φύγαν κι' οἱ ἄλλοι).

(Λαχανιασμένες καὶ καταδρωμένες μπαίνουν ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα τῆς εισόδου ἡ Φατιμὲ καὶ ἡ Ἀμίνια. Ἡ Φατιμὲ, ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ χαρμεῖοῦ τοῦ Σάχη, εἶναι μιὰ ὀλοστρόγγυλη πενηνταπεντάρα, ντυμένη μὲ παρδαλά χρώματα, ποῦ ἐννοεῖ νὰ παριστάτῃ τὴν ὄραια. Ἡ Ἀμίνια, ἕνα δροσερὸ κορίτσι, εἶναι ἡ ἀκόλουθός της).

ΦΑΤΜΕ. (Πέφτοντας σ' ἕνα κάθισμα). Ὡ Ἄλλὰχ... Τί τόπος, τί βουνά, τί βράχια, τί δέντρα; κι' οὔτε ἕνα ὄμορφο παλληκάρι δὲν ἀπαντήσαμε στὸ δρόμο π' ἀνάθεμά τονε γιὰ τόπο.. Ἐνα παλληκάρι ποῦ ἔτσι νὰ σταθῆς νὰ τὸ καμαρώσης καὶ νὰ πῆς: «Χαλάλι σου, παιδί μου, μὲ σένα καὶ μιὰ τρέλλα καὶ δυὸ καὶ τρεῖς.

ΑΜΙΝΑ. Τί ἰδέα ποῦ σοῦ τὴν ἔχει ἡ Γκιουλσούν νὰ ταξιδεύῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη.

ΦΑΤΜΕ. Ἡ ἰδέα ἡ δική της δὲν εἶναι παράξενη. Κάτι θὰ ἔρη ἐκεῖνη ποῦ ταξιδεύει μοναγῆ της σὲ τοῦτες τίς ἐρημιές... Τὸν ἄλλο δὲν τὸν καταλαβαίνω.

ΑΜΙΝΑ. Τὸν Βεζύρη λές;
ΦΑΤΜΕ. Ναι, αὐτὸν τὸν προκομένο τὸν Φαρούχ, ποῦ τὴν παίρνει ἀπὸ πίσω σὰν τρελλὸς καὶ δὲν ξέρει πὼς αὐτὴ εἶναι ὁ χαμὸς του... Ἄλλοῖμονό του ἂν τὸν πιάσῃ ὁ Σάχης.

ΑΜΙΝΑ. Αὐτὸς δὲν φοβᾶται νάρχεται μὲ σένανε ποῦ στὸ κάτω — κάτω, εἶσαι ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ Σάχη κι' ἂν τὸν πιάσῃ μαζί σου...

ΦΑΤΜΕ. Καὶ νὰ τὸν πιάσῃ τίποτα δὲν θὰ τοῦ κἀνῃ.. Ἐννοῖα σου καὶ γιὰ τὴ γυναίκα του ὁ Σάχης δὲν δίνει οὔτε γρῶσι. Δὲν λέω... (Μὲ φιλαρέσκεια) ὄραια εἶμαι καὶ γλυκεῖα. Ψέμματα; Μὰ τί τὰ θές. Τὸ ἴδιο τὸ φαί τὸ μπουχτίζει κανεὶς. Μ' αὐτὴν θέλω νὰ τὸν πιάσω... Μ' αὐτὴν τὴν ξελογιάστρα ποῦχει σηκώσει τὰ μυαλά καὶ τὸν δυσωνῶνε.

ΑΜΙΝΑ. Μὰ λές νὰ εἶναι ἀλήθεια, πὼς ὁ Φαρούχ καὶ ἡ Γκιουλσούν;

ΦΑΤΜΕ. Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω... Τὴν κυνηγᾶ... Δὲν τὴν ἀφήνει βῆμα. Μοῦ τῶπε ἄνθρωπος ποῦ ξέρει. Δὲν σοῦ λέω τ' ὄνομά του γιὰ τὴ μοῦπε νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸ. «Πάρε τὸ δρόμο τοῦ Ἐμπούρζ, μοῦ λέει, κι' ἂν δὲν τοὺς ἀνταμώσης νὰ μὴ μὲ λέν Ὁσιάν». Δὲν μπορεῖ. ἔτσι θάνα. (Παραπονιάρικα). Κι' ἐγὼ ἡ κακομοῖρα ἐπίστεψα στὰ λόγια καὶ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ

στοὺς ὄρκους του. Τοῦ παραδόθηκα.. Ἀπάτησα τὸν ἄνδρα μου, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου.. Ἄμαρτησα γιὰ γατῆρι του, κι' αὐτὸς... (Ἀναστενάξει βαθεῖα). Ἄχ! ποῦσαι καυμένη Μπεκίρ.. Δὲν λέω, κι' ὁ Μωχάμετ καλὸς ἦτανε.. Κι' ὁ Ρουστέν.. Κι' ὁ Κοθάμ.. Κι' ὁ Ἄλῆς.. Κι' ὁ Μουχτάρ.. αὐτοὶ εἶναι ἄντρες.

ΑΜΙΝΑ. Τί νὰ σοῦ πῶ, Φατιμὲ μου. Ἐγὼ νάμουν στὴ θέση σου, θὰ τοῦδινα τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

ΦΑΤΜΕ. (Κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι). Ἄμ' ἔχει χάρες ὁ ἄτιμος. (Μικρὴ παύση). Δὲν πιστεύω νάχη ἄλλο δρόμο καὶ νὰ μᾶς τὸ σκάσουνε;

Λαχάνιασα μου κόμπη ἡ ἀνάσα.

Θὰ περάσουν ἀπὸ ὧ, δὲν εἶν' ἔτσι; ΑΜΙΝΑ. Γι' αὐτὸ, κυρά μου, πρέπει νάσαι σίγουρη. Ὁ ὀδηγὸς ποῦ μᾶς ἔφερε ἀπ' τὸ μονοπάτι γιὰ νάρθουμε πρωτύτερα, τὸ ἄκουσε ποῦ τῶπε, δὲν ἔχει ἄλλο δρόμο ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι κι' ἀπ' τὴ μεγάλη δημοσιά.

ΦΑΤΜΕ. Ἄ, μπράβο... Ἐτσι θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ δοῦμε ὅλα καὶ νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια... Μὰ δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ; (Φωνάζει). Κάπελασσα.

ΑΜΙΝΑ. (Φωνάζει). Παιδί... Χατζῆ ποῦ εἶσαι;
ΜΙΡΖΑ. (Μπαίνοντας). Μπα; Ἄπὸ ποῦ ξεφύτρωσαν αὐτὲς ἐδῶ;
ΑΜΙΝΑ. (Σιγὰ στὴν Φατιμὲ). Ἄ, νὰ ἕνα παλληκάρι.

ΦΑΤΜΕ. Καὶ εἶναι ὄμορφο νὰ δῆς.
ΑΜΙΝΑ. Καλὲ τί λές; Ἴσα ποῦ τρώγεται.
ΦΑΤΜΕ. (Στὸν Μιρζά). Ἄκουσε, μικρὲ μου, ἐμεῖς ἔγουμε φάει.
ΜΙΡΖΑ. Ποῦ δὲν καταλαβαίνει

γιατί τοῦ τὸ λένε). Καλὴ γίνεψι.
ΦΑΤΜΕ. (Πηγαίνει πρὸς τὸν Μιρζά). Φαί δὲν θέλουμε.. Μικρέ..
ΜΙΡΖΑ. Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα...
ΦΑΤΜΕ. Οὔτε κρασί.
ΜΙΡΖΑ. Πολὺ ποῦ μὲ κόφτει.
ΑΜΙΝΑ. Δυὸ διβάνια θέλουμε μοναχα νὰ γείρουμε ἀπόψε.
ΦΑΤΜΕ. Ἡ καὶ ἕνα μονάχα... (Μὲ πάθος). Μικρέε...

ΜΙΡΖΑ. Καὶ τί μοῦ τὸ λέτε ἐμένα; Πηγαίνετε νὰ τὰ βρῆτε.
ΦΑΤΜΕ. Μωρὲ τρόπος; Ἐτσι φέρονται σ' αὐτὸ τὸ χάνι; Πρόστυχε. (Φεύγει ἀριστερὰ, πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χανιοῦ).

ΑΜΙΝΑ. Παληάνθρωπε. (Τὴν ἀκολουθεῖ).
ΜΙΡΖΑ. Μωρὲ μπράβο ἀνατροφή... (Φεύγει ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα ποῦ μπῆκε).

(Μπαίνουν ἀπ' τὴ μεγάλη εἴσοδο ἡ Γκιουλσούν μὲ τὴ Λεϊλά, δυὸ κοπέλλες δροσερές, ἡ μιὰ πῖο ὄμορφη ἀπ' τὴν ἄλλη).

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. (Ἐνα κουκλίστικο προσώπιό μὲ μαλλιά χρυσαφένια καὶ μάτια πράσινα). Ἄχ!... Ἄχ!... Λαχάνιασα... Μοῦ κόπηκε ἡ ἀνάσα...

ΛΕΙΛΑ. (Μελαχροινὴ ὄμορφη). Μὰ τὸν Ἄλλὰχ, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σωριαστῶ χάμω ἀπ' τὴ κοῦρασι.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. (Κυττάει γύρω της). Ποῦ εἶμαστε; Τί νᾶν' ἐδῶ;
ΛΕΙΛΑ. Ποιὸς ξέρει.. Κἀνα χάνι...

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Εἶδες; Εἶδες τί κάνεις; Καλὰ τῶλεγα ἐγὼ νὰ μὴν τὸ κουνήσουμε ἀπ' τὸ χάρμει, μὰ σὺ φαγώθηκες γιὰ ταῖδι.

ΛΕΙΛΑ. Ὅλοι λείπανε ἀπ' τὸ παλάτι.. Εἶπα κι' ἐγὼ ἡ κακομοῖρα νὰ ξεσκάσουμε, ποῦ νὰ τῶξερα πὼς θὰ μᾶς πάρουν στὸ κυνήγι;

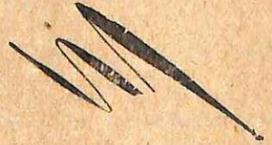
ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. (Ἀνήσυχτα). Γιὰ κόττα, Λεϊλά, ἔρχονται;
ΛΕΙΛΑ. (Πηγαίνει στὴν πόρτα). Εἶναι πυκνὸ τὸ δάσος καὶ νάρχωνται δὲ φαίνονται. (Ἐρχεται πρὸς τὸ προσκήνιον). Μὰ ἔτσι νᾶναι θάρθουνε ἐπῆραν τὸ κατόπι μας.

ΧΑΛΗΛ. (Μπαίνει ἀπ' τὴ δεξιά πόρτα. Ψάχνει νὰ βρῆ κάτι στὸ τραπέζι ποῦ καθόντουσαν πρὶν μὲ τὸν Σάχη). Μὰ τί γίνηκε; Χάθηκε κοτζάμ τσιμποῦκι; (Ψάχνει).

ΛΕΙΛΑ. (Ἐνῶ παίρνει τὸ τσιμποῦκι ἀπὸ χάμω καὶ τοῦ τὸ δείχνει). Αὐτὸ νᾶι ποῦ γυρεύεις;
ΧΑΛΗΛ. Ναι!... Αὐτὸ ἐγύρευα... (Μὲ γλυκύτητα). Μὰ ὅπως βλέπω βρῆκα καὶ κάτι ἄλλο. (Ἡ Λεϊλά τοῦ δίνει τὸ τσιμποῦκι καὶ χαμηλώνει τὰ μάτια). Εὐχαριστῶ. Νὰ μποροῦσα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία νὰ πάρω κι' αὐτὸ τὸ ἄλλο ποῦ βρῆκα ἐδῶ;

ΛΕΙΛΑ. Μπα... Ἀλήθεια; (Φεύγει ὁ Χαλῆλ. Μπαίνει ὁ Μιρζά).

Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές!

Ἐνα σύγχρονο σαιξπηρικό εἰδύλλιο

Ὁ νάμος τοῦ Πρίγκηπος Λουδοβίκου-Φερδινάνδου μὲ τὴν Μ. Δούκισσα Κύρα.

Τὸ δράμα τῶν Μοντέγκων καὶ τῶν Καπουλέτων ξανάγησε στὴν ἐποχὴ μας. Ὀλιγώτερο, ὅμως, τραγικό, διόλου μάλιστα τραγικό, ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, αὐτὴ τὴ φορὰ.

Οἱ ἥρωες τοῦ Σαίξπηρ παντρεύονται, ὡς γνωστόν, στὴν τελευταία πράξη, καὶ πεθαίνουν τὸ ἴδιο καὶ οἱ σημερινοί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πεθάνουν αὐτοί, εὐτυχῶς.

Χοεντζόλλερν καὶ Ρωμανῶφ λέγονταν οἱ δυὸ ἐχθρικοὶ ὡς τὰ γῆδες οἰκογένειες Λουδοβίκος — Φερδινάνδος καὶ Κύρα οἱ ἥρωες, ποῦ ἔνωσαν τὴν τύχη τους τίς τελευταῖες αὐτὲς μέρες.

Ἀπίστευτη εἰδηση... γιὰ ὅσους γνωρίζουν τὴν ὑπόθεσι τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτοῦ δράματος.

Ἄς γυρίσουμε λίγα χρόνια πίσω, στὰ 1914. Τὸ ἐγκλημα τοῦ Σερραγέδου συγκλονίζει τὴν γηραιὰ Εὐρώπη. Ὁ Τσάρος κινητοποιεῖ, γιὰ νὰ ἐκποτήσῃ τὴν Αὐστρία καὶ ἰκετεύει τὸν Κάιζερ νὰ μὴ ξιφουλκήσῃ. Ὁ Ρουλιέλμος γελᾷ μὲ τὴν ἀξίωση αὐτὴ καὶ γίνετι τὰ στρατεύματά του ἐναντίον τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ.

Περνοῦν τρεῖς χρόνια...
Ἡ ἐπανάστασις μαίνεται στίς ὄχθες τοῦ Βόλγα. Ὁ θρόνος τῶν Ρωμανῶφ κλονίζεται. Στὸ μέτωπον ὁ Τσάρος πληροφορεῖται ὅτι ἡ πρωτεύουσα βρίσκεται στὰ χέρια τῶν ἐπαναστατῶν. Στις 13 Μαρτίου 1917 ἡ Δούρα προδίδεται ἐν ὄψει μιᾶς νέας Κυβερνήσεως. Τί νὰ κἀνῃ; Νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Πετρούπολεως μὲ τὰ στρατεύματα ποῦ τοῦ μένουν πιστά, ἢ νὰ υποκύβῃ στίς ἀξιώσεις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως;

Ὁ Νικόλαος ζητεῖ τὴ συμβουλή τοῦ στρατηγοῦ Ροῦσκι. Αὐτὸς τηλεφωνεῖ στὴν Πετρούπολι. Τοῦ ἀπαντοῦν: «Πολὺ ἀργά!»

Ὁ Τσάρος κατεβάζει τὸ κεφάλι. Καὶ τὸ βράδυ, δεῦν φθάνουν ἀπὸ τὴν Πετρούπολι τὰ μέλη τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῆς ὑποβάλλει τὴν παραίτησί του.

Ὁ θρόνος δικαιοματικῶς πιά, ἀνήκει στὸν Μ. Δούκα Μιχαήλ.

Αὐτὸς ὅμως ἀρνεῖται. Τὸν διαδέχεται στὴν μνηστεία τοῦ θρόνου. Ὁ Μέγας Δοῦξ Κύριλλος, πρῶτος ἐξάδελφός του καὶ γιδοῦ τοῦ Βλαδιμήρου ποῦ ἦταν ἐπίσης γυιὸς τοῦ Τσάρου, Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'. Σὺζυγὸς τῆς Δουκίσης Βικτωρίας τοῦ Σάξ Κοβούργου ἦταν γαμβρὸς τῆς Βασιλίσσης Μαρίας τῆς Ρωμανίας, ἐγγονὸς ἐκ θηλυγονίας τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας τῆς Ἀγγλίας κ' ἐξάδελφος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Ε'.

Ἐδέχθη τὸν θρόνο — θεωρητικῶς — καὶ ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ Τσάρου πασῶν τῶν Ρωσικῶν.

Μιὰ φήμη ὅμως διατρέχει τὴν χώρα. Οἱ ἐφημερίδες τῆς Μόσχας, σχολιάζοντας τὴν Συνθήκη τοῦ Μπρέστ-Λιτόφσκ ἀγγέλλουν μιὰ καταπληκτικὴ εἰδησι: Οἱ Ρῶσοι — γράφουν οἱ ἐφημερίδες μὲ κάθε ἑμὲς ἐπιφύλαξι — ἀπαιτοῦν νὰ τοὺς παραδοθῇ ἡ Αὐτοκρατορικὴ Οἰκογένεια ἀνέπαφῃ.

Ὅταν τὸ μαθαίνει ὁ Νικόλαος φωνάζει:

— Ἀσφαλῶς πρόκειται γιὰ τέγνασμα, γιὰ νὰ μὲ ἐκθέσουν καὶ μὲ ἀτιμάσουν μπρὸς στὰ μάτια τοῦ λαοῦ. Ἄλλοιῶς οἱ Μπολσεβίκοι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ μοῦ κάνουν μιὰ χειρότερη προσβολή!

Καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα ἔξω φρενῶν φωνάζει στὸ ἄλλο μέρος:

— Νὰ ὀφείλουμε τὴν σωτηρία μας στοὺς Γερμανοὺς! Νὰ παραδοθῶμε στοὺς Χοεντζόλλερν! Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! Καλλίτερα νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μπολσεβίκων!

Ἐν τούτοις ἡ εἰδησις εἶναι ψευδής. Ὁ Κάιζερ ἀδιαφοροῦσε.

Οἱ Ρωμανῶφ ὑπέστησαν τὸ μαρτύριό τους. Ὁ Τσάρος, ἡ Αὐτοκράτειρα καὶ τὰ παιδιά του ἐσκοτώθηκαν μὲ πιστόλια. Ὁ ἀδελφός του ὁ Μέγας Δοῦξ Μιχαήλ, ποῦ δὲν εἶχε δεχθῆ τὸν θρόνο, ἐδολοφονήθη μὲς' στὸ δάσος. Οἱ Μεγάλοι Δούκες Παῦλος, Δημήτριος, Σέργιος ἐτυφεκίσθησαν. Ἡ μεγάλη δούκισσα Ἑλισαβέτ καὶ ὁ πρίγκηψ Πάλεϋ ἐπίσης. Ὁ Νικόλαος καὶ ὁ Γεώργιος Μιχαήλοβιτς πέθαναν ἀπὸ τὴν πείνα στ' ὀροῦρο Πετροπαύλοφσκι... Ἐλάχιστοι κατόρθωσαν νὰ σωθῶν. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Μ. Δοῦξ Κύριλλος, αὐτὸς ποῦ εἶχε δεχθῆ τὴν κληρονομία τοῦ Πέτρο τοῦ Μεγάλου, καταδικωμένος ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους, ὁ φυγὰς διαβαίνει τίς στέππες, τὰ χωρὶ κ' ἐπ' τα τοὺς πάγους τοῦ κῆπου τῆς Φιλλανδίας. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ γυναίκα του, ποῦ εἶναι ἔγκυος καὶ τὰ δυὸ κοριτσάκια του, τὸ ἕνα ἔξ καὶ τὸ ἄλλο ὀκτὼ ἐτῶν.

Αὐτὰ πρὸ εἰκοσι ἐτῶν.

Τὰ κοριτσάκια μεγάλωσαν μαζί τους — χρονικῶς βέβαια — μεγάλας καὶ ὁ πρίγκηψ Λουδοβίκος — Φερδινάνδος Χοεντζόλλερν, γνωστοῦ τέως Διαδόχου τῆς Γερμανίας, τοῦ Κρόμπριτζ.

Ἡ τῆνη, τᾶφαρα, τὸ

Οἱ νεόνυμφοι λίγο μετὰ τὸν γάμο τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Ο Ζουγκουρας

Αγαπητή «Εβδομάς»,
Είμαι καλά. Το αυτό επίθυμω και διά
δυάς. Έδωξα απ' το 'Ισοκομείο κι' είπα
να πάω κι' εγώ σε κάνα θέαμα ν' ακροα-
στή ή ψυχή μου κλα-
πασιμάνο και να
χορτάση το μάτι μου
μαπαλέττο και κνήμη
άποψιλωμένη. Τράβη-
ξα λοιπόν για το
Μαξέδου που παίζει
κι' η Μαντινιού και
λένε κάτι καλά άστεια
ή περιφέρειές της ή
έξυπνες. Μά στο δρό-
μο σταμάτησα έτσι ά-
ναποφάσιστος. Λέω,
για βάστα κύριε Βά-
δρακα για πού τώθα-
λες; Θα σκάσης πάλε
Ποσειδώνια στο ταμείο
για να δής ξανά-ματά
το σίλο σου το Βασι-
λάκη τον Αύλωνίτη
να τρώη τα μουστά-
κια του; Και δεν πäs έκαστο βολές καλλι-
τερα στο «Κεντρικόν» να δής το Ζατί Ζου-
γκούρα τον ταχυδακτυλογράφ, που τρώει
τούλάχιστο βελόνες;

Πώς; Λογική κουβέντα, έτσι;
Τόν είδα λοιπόν το Ζατί Ζουγκούρα.
Κι' όχι πώς δέ μ' άρσεσε. Έν τάξει και
παρτάζει, είν' ό άνθρωπος και χαλάλι
του δηλαδή ό Ποσειδώνας. Παίρνει μια
γυναίκα, την κλείνει σε μια κάσα και
την κόβει στα δύο με το πριόνι. Ύστερος
άνοιγει την κάσα κι' η γυναίκα είναι μέ-
σα, σω ος και άδλαθής. Πρώτης τάξεως
ταχυδακτυλογράφια. Δέ σου λέω. Μά εγώ
τόν είχ' άξιο να την κόβη σε' άληθεια τη
γυναίκα. Νά του πäs την πεθερά σου και
νά στη δίνη πακέττο; Ψαχνά, παιδάκια,
κιλότο, κόντρα-φιλέτο. Πώς; Ξέρεις τί θα
γινότανε κάθε βράδυ στο θέατρο; Χρυσές
δουλειές θάκανε.

Έπειτα, παίρνει ένα καπέλλο και βγά-
νει από μέσα μια κλούβα. Παίρνει
μια κουβαρίστρα και βγάνει από μέσα ένα
μηχανοστάσιο. Πού λέει ό λόγος δηλαδή.
Μά όλ' αυτά, φίλε, μπορεί νάν' ώραία και
καλά, αλλά τί να σου πώ; Για πολύ μικρά
παιδιά μωρ' άδερφέ μου! Γιατί, για βάστα
μια σπιής. Τί κάνεις κύριε Ζουγκού-
ρα; Βγάνεις απ' το καπέλλο ένα περι-
στέρι, έ; Κι' απ' την τσικολάτα ένα σκύ-
λο. Κι' απ' το ποτήρι ένα σιδερόδρομο.
Φίνα. Για να σου δώσω γώ το πορτοφόλι
μου άμα είμ' άβιλος να δώμε θά μπορέ-
σης να βγάλής ένα δίφραγκα από μέσα;

Μετ' ύποληψως
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Νεοέλληνες ποιητάδες

ΑΦΡΟΠΛΑΣΤΟΙ ΣΕΛΕΜΗΔΕΣ

(Κάποτε κλάψαμε κι' οί δυό...)
Ω! Θέλω, πόσο θέλω, θέλω
να δώ στη νάνουλα 'Οθέλο
και την έλπίδα μου τη τόση
πούχει το πέλαγος ματώσει.

Κι' ώ, πόσο θέλω στο ήμψως
νάχης το πράσινο στο ύφος
και το ματόβρεχο καφάση
ν' άρχιση μια δευτέρα φάση.

Και ίσως—πού το ξέρεις;—Ίσως
της καταναλώσης το μίσος
να σιγοπή ό,τι γνωρίζει
και θρσσε ρύζι... θρσσε ρύζι.

ΝΕΜΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ

(Από την προσεχώς κυκλοφορούσαν
ποιητικήν συλλογήν «Βουδές άγγινάρες»)

Λυρικοί στίχοι

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ

Ήρθ' απ' τη πόλη νεός πραγματευτής
Με διαλεχτή πραγμάτια.
Πού όλη την σκόρπισε για 'δυό μαύρα
(μάτια).
—Τί κάνεις, τόν άρώτησα και μούπε:
—Τί να κάνουμε.

Παπλώματα, στρώματα σιάνομε!

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΑΦΟΡΜΗ

ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Είς μίαν πολίχνην της Βραζιλίας ζού-
σε έν όμοιοία ένα άνδρόγυνο το όποιον
είχε ένοθή με τα δασμά του γάμου πρό
έπτα άκριβώς έτών.
Τελευταίως όμως άνεφάνησαν μαύρα
σύννεφα εις τόν ορίζοντα της εύτυχίας
του ζεύγους. 'Ο σύζυγος είχε γίνει έ-
κάντως νευρικός και προκαλούσε συ-
χνότατα σιγνές ζηλοτυπίας.

Ένα βράδυ, εις μίαν τοιαύτην σιγνήν
ζηλοτυπίας, πήρε μία καρφίτσα που έτυ-
χε να εδούνηται εις την τουαλέττα και
με αυτήν έβγαζε το μάτι της συζύγου
του. Έκείνη, κατόπιν αυτού του συμ-
βάντος, έξήτησε διεζύγιον και το έπηρε.

ΕΣΚΟΤΩΘΗ ΕΠΕΙΔΗ ΗΤΟ ΜΥΩΣ

Ο Ίταλός Μπεντζαμίνο Ψερατέλι εί-
γε φοβερή μαγία με το σπόρ της θρεϊβα-
σίας. Διέθετε δύο μήνες, τούλάχιστον,
κάθε χρόνο διά το όραϊόν αυτό σπόρ το
όποιον υπερηγάτα.

Ο Ψερατέλι όμως ήτο φοβερά μύωψ.
Πρό ήμερών, λοιπόν, που έκαμε μίαν έ-
πικίνδυνον άνάβαση εις τας Άλπεις
ερέθη έξαφνα πού ένός τρομερού γκρε-
μού. 'Ο μύωψ θρεϊβάτης δεν τόν είδε
και, φυσικά, έπεσε και σκοτώθηκε.

Γράμματα του Τζανέττου

Σουρρεαλισμός

Σιός Ντιρεττόρο μου τση «Εβδομάς».
Μαντάτα καινούρια έχω. Θα σου πώ
πράγματα, μά τόν άγιο, που θα σου φύγη
το τσερόβλο. Δέ θα γίνω τση ρουτίνας συγ-
γραφέας όπως άλογά-
ριζα! "Όσκα, σιός
Ντιρεττόρο μου, έφτη
τη γκάφρα δεν τη μα-
τακάω, κι' άς είμαι
στολίστας, ραφινάτος
και ντιλενάντες. Έ-
γραψα, λίγα σονέττα
τση βέκια-σκόλας, μά
ρινίσα. Άλλο δεν
έχει! Γιατί να βουρλί-
ζουμι μάτια μου με
τσού κανόνες τση στι-
χουργικής του μακα-
ρίτη του Λασκαρά-
του, με τσι ρίμες και
τσι έαμβους και τσου
άνάπαιστους, και με
τσι λογικές και τσι
παρομοιώσεις; Μόμολο
είμαι;

"Όσκα! "Όσκα έκαστο βολές!
Έγώ, σιός Ντιρεττόρο μου, ανακάλυφα
το σουρρεαλισμό! Σπουδαία τέγνη, Τζόγια
μου. Δές ό,τι σου κατέβη στο τσερόβλο κι'
είσαι ποιητάστρος! Μά τόν άγιο, σου λέω!
Άκου να γδής πώς άρχινάει ένας στίχος
έκειού τόν θεόμωρολο του Έμπειρικού:

«Βρέφη κρατούνε ίππόδρομο στα χέρια
από το μέλι στάζει ό προφήτης!...»
Νά μου βγούνε και οί δυό φταρμόι μου
ά σου λέω ψέματα, σιός Ντιρεττόρο μου.
Μά θα μου πής δέ βγαίνει νόημα. Έ, λοι-
πόν, έφτη είναι οδλή ή τέγνη και ή μαε-
στρία. Άμα γράψης ποίημα απόυ νάχη
νόημα δεν είσαι ποιητής!... Οδλο το παν
είναι να φριάνης στίχους χωρίς να λένε
τίποτα.

Παρεξάμπλε σάν εφτόνανε:
«Τση πατάτας ή ικμάδα
σ' άνεβάζει στα ύπόγεια
ροκανίζεις μια σουμάδα
πακετταίρες δύο λόγια
και τση λογικής την τρέλλα
σιγοκλαίει μια συμπρέλλα
κι' οδλο ζόνετ' ή όμπρέλλα».

Κατάλαβες τίποτσι; Ούτ' εγώ, να σε
χαρώ! Μά σάμπως κατάλαβες πότερο απ'
τα καρόκια τα βρέφη που κρατούνε μωρέ
μάτια ολάκερο το Δέλτα του Φαλήρου στα
χεράκια σου; Άν καταλάβαινες, ό ποιη-
τής πήγαινε χαμένος!

Με τιμή και με ύπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Ο Βρυκόλακας

Δραματικό Διήγημα του Ζώρζ Παρμαντιέ

Είναι μια ιστορία, που οί έφημε-
ρίδες την είχαν παρουσιάσει
για πολύ μυστηριώδη. Θα το
έπιστευα κι' εγώ αυτό, εάν κά-
ποιος δεν μου έλυε το άινιγμα, όπως
θα διηγηθώ παρακάτω.
Άλλ' άς αναφέρωμε πρώτα τα γε-
γονότα, όπως τα έδημοσίευσαν οί έ-
φημερίδες.
Μιά κυρία παρουσιάζεται μια μέρα
στον έφημεριο μιας παρισίνης έκκλη-
σίας και ζητεί έναν ιερέα να πάη να
παρευρεθί στις τελευταίες στιγμές έ-
νός έτοιμοθάνατου. 'Ο ιερέας την ά-
κολουθεί. Μπαίνουν σ' ένα ταξί, που
σε λίγο σταματά μπροστά σ' ένα μέ-
γαρο.

Κύριε έφημέριε, λέγει ή άγνω-
στη, κατεβάζοντας το τζάμι του αυ-
τοκινήτου. Έχετε σάς παρακαλώ την
καλωσύνη να χτυπήσετε την πόρτα
και να ζητήσετε τόν κ. ντε Βιλμπούα.
Έγώ θα σάς περιμένω στο ταξί
μπρός στην έξωπορτα.

'Ο ιερέας χτυπά. Ένας ύπηρετης
άνοιγει και τόν οδηγεί σε μια αίθου-
σα άναμονής. Σε λίγο βγαίνει ό κ.
ντε Βιλμπούα, που είχε άριστα στην
ύγεια του.

'Ο δυστυχισμένος ό έφημέριος τα
χάνει και δεν ξέρει τί να πη.
— Κύριε, λέγει επί τέλους, πλη-
σιάζοντας στο παράθυρο. Γνωρίζετε
αυτή την κυρία, που μ' έφερε εδώ
στο...
Διακόπτεται, όμως, κατάπληκτος.
Γυναίκα και αυτοκίνητο έχουν εξα-
φανισθί. 'Η στενοχώρια του είναι ά-
φάνταστη. Τέλος λέγει στον κ. ντε
Βιλμπούα, ότι κάποια κυρία τόν κά-
λεσε και νόμιζε πώς τόν περιμεναν.
Άπέφυγε, βέβαια, να πη πώς του
είχαν παραστήσει τόν οικοδεσπότη
ως έτοιμοθάνατο.

Δεν μπορώ να καταλάβω ποιό
πρόσωπο να είναι αυτό. λέγει ό κ.
ντε Βιλμπούα. Ασφαλώς κάποια μα-
κρυνή συγγενής μου, που φροντίζει
για τα πνευματικά μου καθήκοντα.
Έν τούτοις, έφ' όσον εισθε εδώ, κύ-
ριε έφημέριε, παρακαλώ έχετε την
καλωσύνη να περάσετε στο γραφείο.
Θά είχα ευχαριστώσ μαζί σας μια
συνομιλία.

Άλλη, όμως, έκπληξις περίμενε
έκει τόν ιερέα. Πάνω στο γραφείο
του κ. ντε Βιλμπούα είναι μια φω-
τογραφία.
Την κυττάζει έπίμονα και φωνά-
ζει:
— Κύριε, ίδού ή εικόνα της γυναι-
κός, που μ' έστειλε να ρθώ σε σάς.
— Άδύνατον! φωνάζει με την σει-
ρά του ό οικοδεσπότης. Αυτή είναι ή
φωτογραφία της γυναίκας μου, που
έχει πεθάνει εδώ και δεκαπέντε χρό-
νια...

Ένώ όμως λέγει αυτά ό κ. ντε
Βιλμπούα άρχίζει να τρέμη. Μιά έ-
δέα περνά από το μυαλό του, που
τόν κάνει και γίνεται καταπράσι-
νος.
— Γρήγορα! Γρήγορα φωνάζει και
με μεγάλη δυσκολία σπρώχνει μια
πολυθρόνα. Καθώς, κύριε έφημέ-
ριε, να σάς εξομολογηθώ. Είναι ή
έπιθυμία της νεκράς!

Και γονατίζει μπροστά του.
'Ο ιερέας είναι έξ ίσου άνάστατος
όσο και ό εξομολογούμενος.
Τόν εξομολογεί γρήγορα — γρήγο-
ρα κι' έπειτα φωνάζει του ύπηρετη
και του συνιστά να περιποιηθί τόν
κύριό του.

Έπειτα φεύγει και ύπόσχεται να
περάση την άλλη ήμέρα.
Ξαναγύρισε τω όντι το άλλο πρωί
άλλ' έπληροφορήθη, ότι ό κ. ντε
Βιλμπούα είχε πεθάνει λίγο μετά την
αναχώρησή του.

Έτσι διεδόθη, πως μια γυναίκα,
που είχε πεθάνει εδώ και δεκαπέντε
χρόνια, είχε βρυκολακιάσει για να
είδοποίηση τόν άντρα της πώς θα
πέθανε και να κάνει τα τελευταία
καθήκοντά του, πριν να φύγη για
τόν άλλον κόσμο.

Είχαν περάσει δυό ή τρία χρόνια.
Μιά βραδεία ήμουν σε μια δεξίωση.
Και την ώρα που έφευγα ή οικοδέ-
σποινα, που ήταν εξαδέλφη μου, με
παρεκάλεσε να οδηγήσω σπίτι της
μια από τις καλεσμένες της.

'Αδύνατο να άρνηθώ. Όταν βρε-
θήκαμε όμως μόνοι οί δυό στο αυ-
τοκίνητο, ήμουν τρομερά έπιφυλακτι-
κός. Άν και ήμουν νέος άκόμη τό-
τε, δεν άγνοούσα, ότι μια γυναίκα
που δέχεται να πάη μόνη της σ' ένα
μάξι μ' έναν άνδρα, πηγάνει ή για
παντρεία ή για κάποια περιπέτεια.

'Εγώ λοιπόν δεν είχα ούτε όρεξη για
να παντρευθώ, ούτε μου άρεσαν τέ-
τοιου είδους περιπέτειες, που είναι
πάντα έπικίνδυνες.
Εκείνη, όμως, άρχισε να μου μι-
λή και για να κερδίση ίσως την συμ-
πάθειά μου, μου είπε πώς είχε ένα
θέμα για ένα πολύ ένδιαφέρον διή-
γημα. Έγώ έννοείται δεν έδωσα
καμιά προσοχή σ' αυτά.

Όταν, όμως, το μάξι σταμάτησε
είδα πώς βρισκόμασταν έμπρός στο
μέγαρο του κ. ντε Βιλμπούα. Δεν ή-
πληξε καμιά άμφιβολία. Το έννοι-
ρίζα πολύ καλά, γιατί τόν καιρό της
μυστηριώδους ύποθέσεως είχα έρθη
για να κάνω ρεπορτάζ σε μια απο-
γευματινή έφημερίδα, που ήμουν συ-
νεργάτης.

Το πράγμα μου έκανε τρομερή έν-
τύπωση και το άλλο πρωί πήγα στην
εξαδέλφη μου.

Μόλις με είδε με ρώτησε.
— Τα σιάξατε με την κυρία Ώντ-
φόρ;

— Σε παρακαλώ άφησέ με ήσυχο.
Νά μου πής μόνο ποιά είναι ή γυ-
ναίκα αυτή.

— Αί, αγαπητέ μου, εξαδέλφε, μή
μιλάς με τέτοια περιφρόνηση. Ξέρεις
πώς ή κατάσταση της νεαρής αυτής
χήρας είναι τέτοια, που όλοι θα την
έποθούσαν. Έκκληρονόμησε τόν κ. ντε
Βιλμπούα, που άφησε μια κολοσ-
σιαία περιουσία.

— Μά πώς την έκληρονόμησε;
— Ήταν άνεψιά του, ή δεν ξέρω
τί άλλο. Έν πάση περιπτώσει ή μό-
νη συγγενής αυτού του χήρου, που
πέθανε, χωρίς ν' άφήση παιδιά.

— Πιστεύεις πώς έτσι είναι τα
πράγματα;

— Μά τί λόγος να άμφιβάλλω...
"Α, στάσου, τώρα θυμήθηκα καλλι-
τερα. Ήταν άνεψιά της κυρίας ντε
Βιλμπούα. Άκουσα μάλιστα να λε-
νε πώς είναι το ζωντανό πορτραίτο
της.

Άπέφυγα να κάνω οιονδήποτε
σχόλιο. Τώρα, όμως, πιά κρατούσα
το ήμα του άίνιγματος. Αυτή, λοι-
πόν, ήταν ή μυστηριώδης γυναίκα
που πήγε κι' έκάλεσε τόν ιερέα, για
να εξομολογήση τόν δυστυχισμένο κ.
ντε Βιλμπούα.

Ύστερ' από λίγο καιρό ξανασυ-
νήτησα την κ. Ώντφόρ στο σπίτι
της εξαδέλφης μου. Την πλησίασα
και την παρεκάλεσα να μου διηγηθί
την ύπόθεση, που θα μου έδινε θέμα
για ένα διήγημα.

— Ω μου είπες ζωηρά. Πρέπει
πρώτα να άποδείξετε πώς εισθε άξι-
ος της εκμυστηρεύσεώς μου.

— Άξιος; Τί έννοείτε;
— Μαντεύσατέ το.

Την κύτταξα κατόματα και της
είπα:
— Δηλαδή, θέλετε να γίνω συνένο-
χός σας;

— Άλλάσε χρώμα.
— Δεν σάς έννοώ, έκαμε και πήγε
ν' άπομακρυνθί.

— Σταθήτε, της είπα κατά πρόσω-
πο και κρατήστε για τόν έαυτό σας
την ιστορία σας. Την ξέρω πολύ κα-
λά. Θέλετε να σας τήν διηγηθώ; Εί-
ναι ή ιστορία ενός δυστυχισμένου
καρδιακού, που τόν συγκινούσε ή ό-
μοιότης μιας με την γυναίκα του
που την άγαπούσε παθητικά και κα-
θώς ό άγαθός άνθρωπος είχε κάνει
κληρονόμο του τη νέα αυτή, χωρίς
όμως και να βιάζεται να πεθάνη, ή
κοπέλλα αυτή φρόντισε μ' ένα άραιο
θεατρικό κόμπο να τόν στείλη τόν
δυστυχισμένο στον άλλο κόσμο. Δεν
είναι περίπου αυτή ή περίφημη ιστο-
ρία σας;

Δεν ξαναείδα την κ. Ώντφόρ και
το έπεισόδιο αυτό είχε ως άποτέλε-
σμα να τα χαλάσω για πάντα με
την εξαδέλφη μου.

ΖΩΡΖ ΠΑΡΜΑΝΤΙΕ

Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Τὰ προηγούμενα
Στὴ «Σκάλα» τοῦ
Μιλάνου παίζεται
ἡ «Νόρμα» τοῦ
Μπελλίνι. Τὴν ὑ-
ποδέχεται γιὰ πρῶ-
τη φορά ἡ διάση-
μη σοπρὰν Ρόζα
Σκαρλάτι. Σ' ἕνα
θεωρεῖο δευτέρας
σειρᾶς ὁ Ντανιέλε
Κόρντα, μουσικο-
συνθέτης, καὶ ἡ
Τζοβάννα Ρούς,
καθηγήτρια τρα-
γουδιοῦ τῆς Ρό-
ζας, παρακολου-
θοῦν με ἀγωνία
τὴν παράσταση.

Ἡ Τζοβάννα
Ρούς πού ὑπῆρξε
κάποτε ἡ περιφη-
μότερη «Νόρμα»
τῆς ἐποχῆς τῆς καὶ
τώρα ἔχει ἀποσυρ-
θῆ ἀπὸ τὸ θέατρο
γιὰ ν' ἀνοίξῃ σχο-
λὴ τραγουδιοῦ, δι-
απιστῶναι με με-
γάλη θλίψη ὅτι ὁ
ρόλος τῆς «Νόρ-
μας» εἶναι πολὺ
δογματικός, πολὺ
βαρῆς γιὰ τὴν Ρό-
ζα Σκαρλάτι πού
τραγουδᾷ βέβαια
περίφηρα ἀλλὰ
δὲν ἔχει τίποτα ἀ-
πὸ τὴν ἐμφάνιση
καὶ τὴν ἰδιοσυγ-
γρασία τῆς προ-
γεγονοῦσας «Νόρ-
μας».

Τὸ ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΕΙΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ὁ Ντανιέλε Κόρντα, ἕνας πενηντά-
ρης μουσικός, πού φαίνεται ὅμως πολὺ
νεώτερος, συνδέεται με τὴν Ρόζα με μιὰ
ἐξαισία, ἀδολή, πραγματικὴ φιλία. Ἡ
Ρόζα τραγουδᾷ στὶς συναυλίες τῆς σχε-
δὸν ἀποκλειστικὰ δικὰ του τραγουδία
καὶ αὐτὸ κυρίως κάνει τὸν κόσμο νὰ
πιστεύῃ—ἐσφαλμένα ὅμως—ὅτι εἶναι ἑ-
ρασταί. Ὁ Κόρντα, νέος ἀκόμα, εἶχε
παντρευθῆ με μιὰ πλούσια νορβηγίδα
πού πέθανε σὲ δύο χρόνια ἀφήνοντάς
του ὅλη τὴν περιουσία τῆς. Ἀπὸ ἀρχε-
τὰ χρόνια τώρα, ἔχει ἕνα ἐρωτικὸ σύν-
δεσμο με κάποια κυρία στὸ Τουρίνο, ὁ-
μορφὴ καὶ ἀσημαντὴ. Καὶ ὁ σύνδεσμος
αὐτὸς διατηρεῖται πάντα, ἀπὸ συνήθεια
μᾶλλον...

Ἡ αὐλαία πέφτει ἀνάμεσα στὴν παγε-
ρὴ ψυχρότητα τοῦ κοινοῦ καὶ ὁ Ντανιέ-
λε Κόρντα συνοδεύει ὅπως κάθε βράδυ,
τὴν Ρόζα σὸν συνηθισμένο τῆς ρεστο-
ράν. Ἐκείνη τοῦ δηλώνει ὅτι ἕστερα ἀ-
πὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀποτυχία δὲν θάθε-
λε πιά νὰ ξανατραγουδῆσῃ σὲ θέατρο.

Καθὼς μιλοῦν, ἕνας νέος με χαμηλὴ,
θερμὴ καὶ μουσικὴ φωνή, ὑποκλίνεται
μπροστὴ τῆς Ρόζα καὶ τῆς συνιστάται. Λέ-
γεται Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο καὶ εἰς γνω-
ρίζειε κάποτε τὴν Ρόζα, ἡ ὁποία δὲν τὸν
θυμᾶται σχεδὸν καθόλου, τὴν ἐποχὴ πού
ἴσπευσε θεῖος του ἦταν οικονομικὸς δι-
ειθυντὴς τῆς Ὀπερας.

Ἡ Ρόζα αἰσθάνεται ὅτι ἔχει πυρετό,
αποχαιρετᾷ τοὺς δύο ἄνδρες καὶ φεύγει
γιὰ τὸ σπίτι τῆς. Τὴν ὥρα πού ἐτοιμά-
ζει... νὰ ξεντυθῆ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο.
Εἶναι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο, ὁ ὁποῖος τὴν
ρωτᾷ σοβαρὰ καὶ ἀπλᾶ ἂν θέλῃ νὰ γί-
νῃ γυναίκα του. Καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ
τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ-
ποτε θελήσῃ.

Ἡ πρότασις εἶναι τόσο ἀπροσδόκητη
πού ἡ Ρόζα δὲν ἔχει τί νὰ πῇ. Καθὼς
δὲ ὁ Ἀλμπέρτο τὴν παρακαλεῖ νὰ κου-
βεντιάσουν λίγο ἂν δὲν εἶναι θυμωμένη
καὶ κουρασμένη, ἐκείνη τὸν προσκαλεῖ
σπίτι τῆς νὰ πάρουν ἕνα καφέ.

Ὁ Ἀλμπέρτο ἔρχεται ἀμέσως. Τῆς
προτείνει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρο καὶ
νὰ τὸν παντρευθῆ. Ἡ Ρόζα ἀπαντᾷ ὅτι
δὲν θὰ παντρευθῆ ποτὲ οὔτε ἐκείνον οὔ-
τε κανέναν ἄλλον.

Κι' ὅταν ὁ νέος φεύγει, ἡ Ρόζα ξεσπᾷ
σ' ἕνα ἥρεμο, μελαγχολικὸ κλάμμα...

Ὁ γιατρός διαπιστώνει ὅτι ἡ Ρόζα
ἔχει ὀξείαν ἀμυγδαλίτιδα καὶ πρέπει
νὰ μὴν τραγουδῆσῃ ἐπὶ κεκοινῶς μῆνες.
Ὁ Ἀλμπέρτο ζητᾷ κάθε μέρα τηλεφω-
νικῶς πληροφορίες ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα
καὶ λέγει ὅτι θέλει νὰ τὴν δῇ. Ἡ Ρόζα
ἀναθέτει στὸν Ντανιέλε νὰ τὸν βρῇ καὶ
νὰ τοῦ μιλήσῃ, γιατί αἰσθάνεται συμ-
πάθεια γιὰ τὸν νέο αὐτὸ καὶ δὲν θέλει
νὰ τὸν ἀνῆλθῃ νὰ λυπηθῆ ἀφοῦ καταλα-
βαίνει ὅτι ἀρχίζει νὰ τὴν ἐρωτεύεται
πραγματικὰ.

Ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἀποκαλύπτει
στὸν νέο ὅτι ἡ Ρόζα εἶναι παντρεμμέ-
νη. Ὁ Ἀλμπέρτο πηγαίνει σπῆτι τῆς ἀ-
μέσως, μπαίνει σὸν δωμάτιό τῆς σχεδὸν
διὰ τῆς βίας καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τοῦ
ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει. Εἶναι τόσο χαρι-
ζάνος καὶ εὐγενικός πού ἡ Ρόζα νοι-
ώθει τὸν θυμὸ τῆς νὰ σβύνῃ ἀμέσως καὶ

αἰσθάνεται μιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν νέον
αὐτὸν πού εἶναι ἀσφαλῶς εἰς θέσιν νὰ
τὴν καταλάβῃ ἂν τοῦ διηγηθῆ τὸ μυστι-
κὸ τῆς ζωῆς τῆς.

Τοῦ ἀφηγεῖται λοιπὸν πῶς γινώρισε,
πῶς ἐρωτεύθηκε παράφορα καὶ πῶς παν-
τρεύτηκε τὸν Πατρίτσιο Ἀστόρι, μολο-
νότι καταλάβαινε πῶς ἦταν τρέλλα αὐτὸ
πού ἔκανε. Ὁ Πατρίτσιο ἦταν ἕνας νέος
γοητευτικός, ἀφελῆς σὰν παιδί, ἀλλὰ
δὲν εἶχε κανένα συναίσθημα ἠθικῆς, καὶ
ἦταν ἐντελῶς ἀπένταρος.

Ἐπαιξε θαυμάσια πιάνο, διηγεῖτο ἐ-
ξαισίες ἱστορίες, ἦταν χαριτωμένος καὶ
ἀστατος. Μιὰ μέρα ἔφυγε γιὰ τὴν Βρα-
ζιλία ἐγκαταλείποντας τὴν Ρόζα κατασυν-
τριμμένη. Ἡ φωνὴ τῆς σαγίζετα καὶ
χαιράζεται ὅλη ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ καλοσύ-
νη τῆς Τζοβάννας Ρούς γιὰ νὰ συνέλθῃ
λίγο. Ἀπὸ τότε ἡ Ρόζα νοιώθει ὅτι τὸ
κεφάλαιο τοῦ ἔρωτος ἔκλεισε πιά γι'
αὐτήν.

Κάποτε μαθαίνει ὅτι ὁ Πατρίτσιο ἦ-
ταν ἄρρωστος κι' ὁ Ντανιέλε ἀναθέτει σ'
ἕνα φίλο του στὴ Βραζιλία νὰ βρῇ τὸν
Πατρίτσιο καὶ νὰ μάθῃ τί γίνεται. Δὲν
ἔρχεται ὅμως καμμιά εἰδησις ἕως ὅτου
ἕνα βράδυ ὁ Ντανιέλε πηγαίνοντας σπῆ-
τι του βρίσκει ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν φί-
λο του στὴ Βραζιλία ὁ ὁποῖος τοῦ ἀναγ-
γέλει ὅτι ὁ Πατρίτσιο Ἀστόρι πέθανε
ἐκεῖ κάτο ἀπὸ μιὰ ἐπιδημία κιντρίνου πυ-
ρετοῦ. Καὶ σκέπτεται ὅτι ὁ θάνατος τοῦ
Πατρίτσιο τὸν ὁποῖο εἶχε ἐπιθυμῆσει με
δύο...

ἔσπευσε πολλὴ ἀργά...
Πηγαίνει σὸ σπίτι τῆς κυρίας Ρούς
ὅπου βρίσκειτὴ ἡ Ρόζα σὲ δείπνο γιὰ
νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι τῆς. Πε-
νόντας ἀπὸ τὸ σπῆτι του, τὴν προσκαλεῖ
ν' ἀνεβῆ λίγα λεπτὰ ἐπάνω. Κι' ἐκεῖ
τῆς δίνει τὸ γράμμα. Ἡ Ρόζα κλαίει καὶ
τοῦ ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ἔσπευε νὰ πεθάνῃ ὁ
Πατρίτσιο τώρα ἀκριβῶς πού εἶχε ἐπι-
θυμῆσει ἐκείνη νὰ ἦταν νεκρός.

Ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο μαθαίνει ἀπὸ
τὸν Ντανιέλε Κόρντα τὸν θάνατο τοῦ
Πατρίτσιο. Τρέχει ἀμέσως σὸ σπίτι
τῆς καὶ ἀσυναίσθητα τὴν σφίγγει στὴν
ἀγκαλιά του. Ἐκείνη δὲν ἀντιστέκεται
καὶ κλαίει σιωπηλὰ με τὸ πρόσωπο ἐ-
πάνω στὸν ὄμο του.

Ὁ Ἀλμπέρτο πού ἔχει μιὰ πρόσκλη-
ση νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπιγιγόντως στὸν τόπο
του γιὰ κάποια δουλειά, παρακαλεῖ τὴν
Ρόζα νὰ ἔλθῃ γιὰ 3—4 μέρες σπῆτι του
νὰ γνωρίσῃ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀ-
δελφὴ του. Ἐκείνη δέχεται καὶ ξεκινοῦν
μαζί.

60N

Η Ρόζα δὲν μπορούσε νὰ μὴ γα-
μογελᾷ. Βρίσκονταν σχεδὸν
μόνοι τους σὸ διαιρέσιμα
Μονάχα ἕνας ἀσημαντος ἡ-
λικιωμένος κύριος βρισκόταν στὴν
ἄλλη γωνιά. Καὶ ὁ Ἀλμπέρτο καθό-
ταν πότε ἀπέναντί τῆς, πότε δίπλα
τῆς. Ὁ ἠλικιωμένος κύριος εἶχε κυτ-
τάξει δύο—τρεις φορές τὴν νέα γυ-
ναίκα.

— Ρόζα σὰ νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ
συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας με αὐτοκί-
νητο. Ἀρχίζω νὰ μὴν ὑποφέρω νὰ σὲ
κυττάξουν οἱ ἠλικιωμένοι κύριοι. Πι

μοῦ ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Μόνη, μέσα σὸ τραῖνο, ἡ Ρόζα κρατοῦσε τὰ μάτια κλειστὰ καὶ σκεφτόταν τὸν Ἀλμπέρτο...

λέτε Ρόζα; Δεν θα-
ταν καλύτερο να μι-
λούμε στον νικό;
— Πολύ νωρίς, Άλ-
μπέρτο. Άκούστε:
φερθήτε ύπ' άκουσα
και καθήστε εκεί ά-
πέναντί μου. Έτσι,
ώραία. Έσεις δεν
μπορείτε να φαντασθήτε πόσο άπο-
βλακωμένο αισθάνομαι τον έαυτό
μου. Διερωτώμαι άκόμη άν είμαι
έρωτευμένη μαζί σας, Άλμπέρτο. Ί-
σως να μ'ήν τζέρο.

— Δεν υπάρχει λόγος να τό διερω-
τάσθε, άγαπητή μου. Άν όμως έπι-
μηνετε, ρωτήστε τό σέ μένα και θα
σας άπαντήσω τήν άλήθεια.

— Προτιμώ να μη σας ρωτήσω τί-
ποτα, είπε ή Ρόζα, με έξαφνική σο-
βαρότητα, Ήμουν τόσο εύχαριστημέ-
νη μαζί σας αυτές τις μέρες! Σάν να
περπατούσα στο δροσερό χορτάρι και
στα λουλούδια: μά φοβούμαι, ότι άν
κάνω κανένα βήμα περισσότερο, θα
βγώ χωρίς να τό καταλάβω από τήν
ώραία αυτή πεδιάδα και θα βρεθώ
άνάμεσα σ' άγκάθια και στη σκό-
νη... Όχι, μη με διακόπτετε! Έχετε
καταλάβει πολύ καλά ότι έως τώρα
έξαγάσθηκα με κούραση και άγάπησα
με πόνο. Τι θ' άπογίνη τώρα ή ζωή
μου;

Έκείνος έπαφελήθηκε τής σιωπής
της για ν' άπαντήσει με πεποίθηση:
— Δεν θα έργάζεσθε πιά και θ' ά-
γαπάτε με χαρά.

Έκείνη είπε, ύστερα από μία πα-
ρατεταμένη σιωπή, παρατηρώντας ά-
νάμεσα από τά τζάκια τήν ήλιόλου-
στη έξοχη που έδινε στα μέτρα της
μία παράξενη γρυσή άντανάκλαση:

— Έχω τέσσερις παραστάσεις στη
Τζένοβα, τον Όκτώβρη. Τήν έπομένη
έβραδυάδα πρέπει να ύπογράψω τά
συμβόλαια για τό χειμώνα: είπα στον
Ντονά ότι θα είμαι στο Μιλάνο τήν
Παρασκευή.

Έκείνος έτοιμαζόταν να πη: «Θ' ά-
ποφασίσουμε πριν από τήν Παρασκευή
τήν ήμερομηνία του γάμου και θα ύ-
πογράψης μόνο στην έκκλησία». Μά
ύστερα φοβήθηκε να μη φανή πολύ έ-
πίμονος. Στο Μιλάνο, τήν Παρα-
σκευή; Δεν ήταν κατάλληλη στιγμή
για να διαμαρτυρηθή: μά κ'εί κάτω,
στήν θερμή άνοιξη του κήπου του,
δύο μέρες θα του έφθαναν για να
πέσει τή Ρόζα να γίνη γυναίκα του.
Έκτός από τό τηλεγράφημα είχε
στείλει κι' ένα γράμμα στη μητέρα
του: τής έγραφε, άπλά, ότι αγαπού-
σε τήν Ρόζα και ότι ήθελε να τήν
παντρευτή. Ή μητέρα του τον κατα-
λάβαινε πάντα. Το ίδιο και ή άδελφή
του Τερεζίτα, ή χαριτωμένη γερον-
τοκόρη.

— Ρόζα, νομίζω ότι είναι καλύτε-
ρα να κάθωμαι κοντά σας...

Έκείνος είχε λύσει λοιπόν τό «τρο-
μερό» δίλημμα, και καθόταν τώρα
κοντά της, ένοιας περασμένο τό
μπράτσό του στο δικό της. Κι' ή Ρό-
ζα κοκκίνιζε σαν μαθητριάδα κι' έ-
νοιωθε μία γοητευτική στενοχώρια κά-
θε φορά που έκείνος έσφιγγε τό
μπράτσό της επάνω στην καρδιά
του.

— Σε λίνα λεπτά φθάνομε άναπι-
τή μου. Δεν ξέρω άν προτιμάτε να
σταθούμε ή άν θάταν καλύτερο να
συνεγίζοταν τό ταξίδι.

— Ίσως θάταν καλύτερο να συνε-
γίζοταν, είπε ή Ρόζα με φωνή σοβα-
ρή και λίγο τρομουλιασπά.

Έκείνος έσφιξε τό μπράτσό της με
δύναμη. Τής ήταν ευνώμων χωρίς να

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

ζέρη για ποιό λόγο άκριβώς. Ένοιω-
θε ευγνωμοσύνη γι' αυτήν επειδή ή-
ταν τόσο σοβαρή και άμορφη, τόσο
θερμή και ντροπαλή: ένοιωθε ευγνω-
μοσύνη επειδή ήταν τόσο γλυκειά
και τρυφερή, κι' εκείνη τό καταλά-
βαινε αυτό με βαθύτατη συγκίνηση.

— Αυτός είναι ό τόπος σας; Μά εί-
ναι χαριτωμένος, είπε ή Ρόζα καθώς
κατέβαιναν από τό τραίνο.

Ήταν ήσυχη, διατεθειμένη να τά
θαυμάζη όλα.

— Τό σπίτι μου δεν απέχει πολλά
χιλιόμετρα από δω.

Δύο κάρρα και μερικά αυτοκίνητα
στάθμευαν στη μικρή πλατεϊούλα του
σταθμού. Μιά φωνή γυναικεία, κάλε-
σε από ένα θαλασσί αυτοκίνητο:

— Άλμπέρτο!

Στό βολάν καθόταν μία κοπέλλα,
ντυμένη άνοιχτόχρωμα.

— Ω Σίμπιλλα! Έσεις!

— Ήμουν πρό όλίγου στο σπίτι
σας, Άλμπέρτο, και σκέφθηκα να
έλλω έγώ στον σταθμό.

Ή κοπέλλα κατέβηκε και διευθύν-
θηκε προς τή Ρόζα.

Ήταν πολύ νέα, έως είκοσι χρόνων
και είχε μία όμορφη δροσερή και έ-
πιδεικτική.

— Ρόζα, έπιτρέψτε μου να σας συ-
στήσω τήν φίλη μες Σίμπιλλα, ή τόν
«άγγελό του χωριού», όπως τήν λένε.

Ή Σίμπιλλα γέλασε: είχε θαυμά-
σια δόντια, μεγάλη έκφραστικά μά-
τια, μαλλιά μαύρα, κυματίνα, άπει-
ράραχη. Ήταν ντυμένη πολύ κομψά.
Δεν ήταν ψηλή αλλά είχε πολύ καλο-
φτιαγμένο σώμα.

— Είμαι πολύ εύτυχής που σας
γνωρίζω, κυρία. Ήμουν μάλιστα πε-
ριεργη να σας γνωρίσω.

Άπομακρύνθηκε, λίγο άπότομα και
ξανακάθησε στο βολάν. Τους έκανε
νεύμα να μπουν στο αυτοκίνητο.

— Τώρα, μην άπορήσετε άν βρε-
θούμε έξαφνικά σε κανένα γαντάκι, εί-
πε ό Άλμπέρτο καθίζοντας δίπλα στη
Ρόζα. Ή Σίμπιλλα τά συνθίζει κά-
τι τέτοια σπάνοντας κάθε τόσο κάτι
μέσα στα γαντάκια, μά ό διάβολος
τήν βοηθά πάντα.

— Με συκοφαντεί, κυρία, είπε ή
νέα κοπέλλα χωρίς να στραφή.

Πραγματικά, όμως, τό αυτοκίνητο
έτρεχε με ήλιγγιώδη ταχύτητα. Σε
λίγο φάνηκε μπροστά τους ό πυκνός
δγκος του δάσους.

— Φτάσαμε, είπε ό Άλμπέρτο, κα-
θώς τό αυτοκίνητο σταματούσε.

Μά ή Ρόζα παρατήρησε, κατεβαί-
νοντας, τό όμορφο πρόσωπό τής Σίμ-
πιλλα άνάμεσα στα άτίθασσα μαλ-
λιά. Κι' ένοιωσε τό άνεξήγητο συναί-
σθημα μιας άπροσδόκητης σκιάς, να
εσπλώνεται στην γοητευτική γαλήνη
της ψυχής της. Πόσο ύπερβολικά νέα
ήταν ή Σίμπιλλα, πόσο ύπερβολικά
όμορφη! Και τήν είχε άποκαλέσει
«κυρία» άμέσως, σαν νάθελε να τήν
άπομακρύνει, από τήν πρώτη στιγμή,
από τήν δική της νεότητα. Ωδηγού-
σε τώρα τό αυτοκίνητο άνάμεσα σ'
έναν μικρό κήπο που περιέβαλλε τό
πολύ άνοητό άνοητό.

Ήταν ένα «παλάτιο» με μία ώραία
σκάλα με μεγάλες πόρτες και παρά-
θυρα με πολλή άγάλλια από γκρί-
ζο άμάμασο στις διάφορες πλευρές

της εισόδου.

Ή Σίμπιλλα εφθα-
σε σε λίγο τρέχον-
τας και διευθύνθη-
κε στο σπίτι μαζί
με τόν Άλμπέρτο
και τήν Ρόζα.

«Είναι μοναχοκό-
ρη ενός άποστρά-
τη στρατιωτικού, ενός γέρου—τρελ-
λού που άπεσούρη έδω και χρόνια
τώρα» τής είχε πη πρό όλίγου χαμη-
λόφωνα ό Άλμπέρτο. Και ή Ρόζα
συνεπλήρωσε με τή φαντασία της,
συγκεκριμένα, καθώς άνάβαινε τις
σκάλες:

«Όμορφη και πλούσια, άσφαλώς
θα άρέσει στην μητέρα του Άλμπέρτο
που θα έπιθυμούσε να τήν παντρευτή
ό υιός της... Κι' ίσως να τήν παν-
τρεύοταν, άν δεν έμπαινα έγώ στην
μέση... Ίσως μία μέρα να μετανόη-
ση πού δεν τήν παντρεύτηκε...».

— Ρόζα, Ρόζα, μά τι έχεις;

Τό γλωσσό πρόσωπο πορφύρωθηκε
και ή Ρόζα προσάθησε ν' άπαντήσει
μ' ένα χαμόγελο στην λυπημένη έρώ-
τηση. Όχι. Έκείνος δεν έβλεπε τήν
Σίμπιλλα, δεν έβλεπε παρά αυτήν, ή-
ταν έρωτευμένος μόνο μ' αυτήν και
άνεκάλυπτε στό πρόσωπό της με τήν
διαίσθηση τών έρωτευμένων, τις σκέ-
ψεις της και τις στενοχώριες της.

— Είμαι πολύ εύτυχής, Ρόζα, πού
σού γνωρίζω τή μητέρα μου και τήν
άδελφή μου.

Στη μεγάλη σάλλα, άνάμεσα σε
παλαιά έπιπλα και βαρεία κάδρα, ή
άριτοκρατική ήλικιωμένη κυρία με
τά λευκά μαλλιά και τό λεπτό πρό-
σωπο, ή γλυκειά γεροντοκόρη με τά
γκρίζα μαλλιά, πού έμοιαζε τόσο με
τή μητέρα της, φάνηκαν στην Ρόζα
σαν δύο γαλήνιες εικόνες οικογενεια-
κής ζωής γεμάτες ποίηση και όμορ-
φιά. Οι δύο γυναίκες ήταν άρκετά
διαφορετικές από τόν Άλμπέρτο: μι-
κροκατωμένες και οι δύο, και όχι πο-
λή διαχυτικές. Μά ή Ρόζα κατάλαβε
άμέσως ότι έλάτρευαν τόν Άλμπέρτο
τόν ψηλό άθλητικό νέο, με τό ήλιο-
καυμένο πρόσωπο και τήν θερμή φω-
νή. Και ότι ό Άλμπέρτο λάτρευε έπί-
σης τις δύο ποικιλίες αυτές εικόνες
που νομίζε πως είχαν βγεί από κα-
νένα λεύκωμα του 18ου αιώνα.

Ή Ρόζα έγινε δεκτή με ειλικρινή
έγκαρδιότητα. Τής φάνηκε ότι τά μη-
τρικά μάτια προσπαθούσαν να τήν
διαπεράσουν.

Μά ήταν τόσο έξαστερα και ειλικρι-
νή τό όμορφο μάτια που έλαμπαν σε
σπαράνδια καθώς άντιμετώπιζαν τό
μητρικό βλέμμα!

Ή Σίμπιλλα ήταν παρούσα, ήρεμη,
σχεδόν σιωπηλή. Τήν προσκάλεσαν να
μείνει στο γεύμα κι' εκείνη άπομα-
κρύνθηκε μόνο για να τηλεφωνήση
στον πατέρα της.

Σ' αυτά τά λίγα λεπτά ή Ρόζα έ-
νοιωσε τόν έαυτό της σχεδόν έλευθε-
ρωμένο από τήν σκιά που τήν πίεζε:
«Είναι άνόητο να ταραζώμαι τόσο πο-
λύ από τήν παρουσία του κοριτσιού
αυτού...».

Μά δεν μπορούσε να μ'ήν τήν κυτ-
τάξη κάθε τόσο. Και πάντα, τήν με-
γάλη σάλλα, στη Βεράντα, στον κή-
πο, πάντα συναντούσε τό βλέμμα του
όποιου δεν κατώρθεσε άκόμη να ξε-
χωρίση τις διαθέσεις.

Όταν ή Τερεζίτα συνώδευσε τήν
Ρόζα από δωμάτιό της, ή Σίμπιλλα
διευθύνθηκε σιωπηλά με τις δύο γυ-
ναίκες στο πρώτο πάτωμα. Μά στη
μέση της σκάλας νόρισε πίσω και ή
Ρόζα στράφηκε να τήν κυττάξει κα-

θώς κατέβαινε. Στην
άρχη τής σκάλας,
τό όμορφο μελαχροί-
νό κεφάλι στράφη-
κε έπίσης και ή Ρό-
ζα συνήντησε για έ-
να λεπτό τό προσε-
κτικό βλέμμα, όχι
έχθρικό, μά ούτε
και φιλικό.

Βγαίνοντας μόνη, λίγο άργότερα,
από τό δωμάτιό της ή Ρόζα, σκέφθη-
κε με μία παράξενη άγωνία: «Τώρα
θα συναντήσω τήν Σίμπιλλα. Τι θα
πούμε έμείς οι δύο μόνες;»

Συνεκράτησε μία κραυγή: ένας
μαύρος γάτος με μάτια που φασφό-
ρίζαν και μακριά ούρα σαν τόδε,
πήδησε μπροστά της κι' έξαφανίσθη-
κε κατεβαίνοντας τήν σκάλα. Τό αι-
νιγματικό, λυγρό ζω έκανε τή Ρό-
ζα να θυμηθί άμέσως τή Σίμπιλλα και
να βρη μία ακαθόριστη άναλογία ά-
νάμεσα στα δύο πλάσματα. Ναι, ήταν
ένος θαυμασίος μαύρος γάτος... Μά
έκείνη φοβόταν τους μαύρους γάτους
έκείνη δεν ήθελε να συναντά μαύρους
γάτους όταν έπρόκειτο να άνεβή στη
σκηνή... Γιατί είχε φύγει ή γλυκειά
Τερεζίτα με τήν άνασηκωμένη μυτί-
τσα που έδινε μία παράξενη παιδική
έκφραση στο πρόσωπό της;

— Ένα πιάνο!

Δεν είχε δη προηγουμένως τό πιά-
νο στη μεγάλη σάλλα που διέσχισε
με τους οικοδεσπότες για να πάνε
στην τραπέζια.

— Άκούσα τό κονσέρτο σας στη
Ρώμη, από τό ραδιόφωνο, είπε ή Τε-
ρεζίτα πού είχε τήν θερμή συμπαθη-
τική φωνή του άδελφού της. Τι ά-
ραία πού τραγουδάτε έπίσης και τήν
μουσική δωματίου. Αυτό τό παλαιό
πιάνο είναι λίγο ξεκουρδιστό...

Φαινόταν ότι όλοι περίμεναν, μά
δεν τολμούσαν να τήν παρακαλέ-
σουν.

Ή Ρόζα κύταξε τήν Σίμπιλλα
που δεν ξεκάρφωνε τό βλέμμα της
από πάνω της: χαμογέλασε, σχεδόν
ύπερήφανα.

— Ήμουν άρρώστη. Είναι λίγες
μέρες μόνο που έπεχείρησα ένα—δύο
γυμνάσματα...

Κάθησε στο πιάνο. Τώρα όλοι στέ-
κονταν όρθιοι, πίσω της. Ή φωνή
της ύψώθηκε κρυστάλλινη, άγνό-
τατη:

«Κοιμήσου, άγάπη μου, κοιμήσου έ-
πάνω στην καρδιά μου...»

Για ποιόν τραγουδούσε άραγε τό
γλυκό ναούρισμα τής άπελπισμένης
Μπαττερφλάυ; Για τόν γιού που δεν
είχε άποκτήσει ποτέ, και του όποιου
τήν έλλειψη αισθανόταν σαν τό άγιά-
το μου... Ρόζα, άκούσε με, Ρόζα.

Άκούσθηκε ό θόρυβος ενός μοτέρ
που πλησίαζε με τρελή ταχύτητα.
Φάνηκαν δύο φατενές κηλίδες που
πλησιάζαν άσπραπιαία.

Ή Ρόζα άποσπάσθηκε βίβια από
τήν άγκαλιά του νέου. Ένα αυτοκί-
νητο πέρασε στο δρόμο, με έκκοσμη-
τικό θόρυβο, έξαφανίστηκε στη γωνία
και ξαναπέρασε σε λίγο με τήν ίδια
άφηνιασμένη ταυτότητα: έμοιαζε μ'
ένα φλογερό δαιμόνιο, ένα δαιμόνιο
που δεν εύοικσε γαλήνη και δισέχιζε
σαν τοελλό τή νύχτα...

— Ή Σίμπιλλα! Είναι ή Σίμπι-
λλα, Άλμπέρτο!

— Είναι μία άνόητη κοπέλλα. Μά
τί έχεις, Ρόζα; Τι παράξενη πού εί-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

του αυτοκινήτου φώτισαν άπότομα.
Ή νύχτα ήταν καλοκαιρινή, μυρωμέ-
νη. Προτού φύγει ή Σίμπιλλα έμεινε
λίγα λεπτά στητή, με τά χέρια στο
βολάν, με τά μάτια καρφωμένα στα
μάτια τής Ρόζας. Ύστερα τό αυτοκί-
νητο ξεκίνησε, βγήκε χωρίς βία από
τόν κήπο κι' έπειτα άφησε στο δρό-
μο αφήνοντας πίσω ένα θόρυβο που
φάνηκε σ' αυτιά τής Ρόζας σαν μία
αινιγματική άπειλή.

— Ρόζα, Ρόζα, τι σημασία έχει αυ-
τό; Με ταπεινώνει και ταπεινώνει
τόν έαυτό σου, ύποφέρεις και με κά-
νεις να ύποφέρω άνόφελος!

— Σε ίκετεύω, Άλμπέρτο! Έχεις
δίκιο, ή ζωή περνά, μά έγώ δεν θέ-
λω να κλέψω τίποτα από τή ζωή. Φο-
βάμαι. Ή ζωή μου έκανε πολύ κακό:
δεν θέλω να τής κλέψω τίποτα από
φόβο μη με τιμωρήση, και μου κάνει
κι' άλλο κακό άκόμη!

«Εκλαίει, σχεδόν. Εκείνος είχε μα-
λακώσει, ένοιωθε μία τρυφερότητα και
μία άπογοήτευση συγχρόνως που του
έφερναν δάκρυα. Δεν τήν συνώδευσε
ούτε ως τό σπίτι. Τήν παρατηρούσε
καθώς άνάβαινε τή σκάλα, λεπτή και
άδύνατη πού προχωρούσε στη φωτι-
σμένη σάλλα. Του φάνηκε σαν ένα
κλαδί τουμπερόζας: ένα μακρόμιοχο,
μυρωμένο, μεθυστικό κλαδί τουμπε-
ρόζας.

Μά τήν επόμενη νύχτα, όταν έμει-
νε πάλι μόνη μέσα στο δωμάτιό της,
ή Ρόζα ένοιωσε τό συναίσθημα ότι
άφηνε ή ίδια τή ζωή να τής κλέβη
τήν εύτυχία της.

Δεν άποφάσιζε να κοιμηθί. Περπα-
τούσε επάνω κάτω, λυπημένη. Ήθε-
λε να πάη στον Άλμπέρτο. Ύστερα
στάθηκε γιατί βοήθησε μήπως άκου-
ονταν τά βήματά της στο μεγάλο γι-
ωπιλό σπίτι. Άσφαλώς έκείνος δεν
κοιμόταν και τήν περιέμενε. Δεν είχε
τό δικαίωμα να πάη, έκείνη;

Του είχε μιλήσει για τόν έαυτό της
λίγες άρες προτίτερα.

«Δεν έγω να σο άποκαλύψω μυστι-
κά πού τά άγνωεις. Κατά βάθος, ζω
για να τραγουδώ. Είναι άλήθεια ότι
άγάπησα τόν άνδρα μου άπόλυτα, ά-
ποκλειστικά... Μά όταν άκόμη κατώ-
θωνα να μη τόν σκέπτομαι, δεν αι-
σθανόμουν τήν άνάγκη του έρωτος,
γιατί έπρεπε να δώσω τόσο πολύ έ-
ρωτά, επάνω στη σκηνή, στα πλάσμα-
τα του τραγουδιού μου. Μου άρσσει
να τραγουδώ. Είμαι σχεδόν πάντα ή
Μανόν, ή Άϊντα, ή Μπαττερφλάυ,
Ξεχνώ συχνά τήν δική μου φωνή ζωή
για να ζωίσω τήν πλούσια σ' έρωτα
ζωή τών ηρωίδων αυτών: έγώ τους
δίνω τή φωνή μου, κι' αυτές μου δί-
νουν τό πάθος τους και τόν πάγο
τους. Γι' αυτό, νομίζω, δεν μου ήταν
δύσκολο να μένω πιστή στον άνδρα
μου κατά τις μακροχρόνιες άπουσίες
του...»

Πλάγιασε άργά και κοιμήθηκε ή-
συχα. Δύο φορές τής φάνηκε ότι κά-
ποιος γτύπησε στην πόρτα: ψιθύρισε
«μπρόξ!» μά κανείς δεν άπάντησε.
Ω, ναι, τόν αγαπούσε! Και δεν πη-
γανε στο δωμάτιό του άκριβώς έπει-
δή τόν αγαπούσε: ήθελε να πάη σ'
αυτόν τρυφερά, άργότερα, σαν μία ά-
γνή κοπέλλα: σαν τή Σίμπιλλα...

σα, άγαπημένη μου.
— Δεν μπορώ να
έλθω, Άλμπέρτο,
προσάθησε να με
καταλάβης και να
με συμπονέσης. Δεί-
ξου καλός άπόψε,
σε μένα: δείξου γεν-
ναϊόψυχος. Ναι, θα

σε παντρευτώ όταν θελήσης, σε λίγες
μέρες. Ναι, άγαπιόμαστε. Ναι, σ' ά-
γαπώ Άλμπέρτο... Δεν πίστευα ότι
ύπήρχε θέσις άκόμα, στη ζωή μου,
γι' αυτά τά πράγματα... Όχι, άφησε
να μιλήσω, σε ίκετεύω! Πρέπει να με
καταλάβης. Έγώ θέλω να έλθω σε
σένα, τήν ήμέρα που θα παντρευθού-
με, σαν να ήμουν ένα νέο κορίτσι,
σαν να ήμουν ή Σίμπιλλα.

— Ω, Ρόζα, τι σημασία έχει αυ-
τό; Με ταπεινώνει και ταπεινώνει
τόν έαυτό σου, ύποφέρεις και με κά-
νεις να ύποφέρω άνόφελος!

— Σε ίκετεύω, Άλμπέρτο! Έχεις
δίκιο, ή ζωή περνά, μά έγώ δεν θέ-
λω να κλέψω τίποτα από τή ζωή. Φο-
βάμαι. Ή ζωή μου έκανε πολύ κακό:
δεν θέλω να τής κλέψω τίποτα από
φόβο μη με τιμωρήση, και μου κάνει
κι' άλλο κακό άκόμη!

«Εκλαίει, σχεδόν. Εκείνος είχε μα-
λακώσει, ένοιωθε μία τρυφερότητα και
μία άπογοήτευση συγχρόνως που του
έφερναν δάκρυα. Δεν τήν συνώδευσε
ούτε ως τό σπίτι. Τήν παρατηρούσε
καθώς άνάβαινε τή σκάλα, λεπτή και
άδύνατη πού προχωρούσε στη φωτι-
σμένη σάλλα. Του φάνηκε σαν ένα
κλαδί τουμπερόζας: ένα μακρόμιοχο,
μυρωμένο, μεθυστικό κλαδί τουμπε-
ρόζας.

Μά τήν επόμενη νύχτα, όταν έμει-
νε πάλι μόνη μέσα στο δωμάτιό της,
ή Ρόζα ένοιωσε τό συναίσθημα ότι
άφηνε ή ίδια τή ζωή να τής κλέβη
τήν εύτυχία της.

Δεν άποφάσιζε να κοιμηθί. Περπα-
τούσε επάνω κάτω, λυπημένη. Ήθε-
λε να πάη στον Άλμπέρτο. Ύστερα
στάθηκε γιατί βοήθησε μήπως άκου-
ονταν τά βήματά της στο μεγάλο γι-
ωπιλό σπίτι. Άσφαλώς έκείνος δεν
κοιμόταν και τήν περιέμενε. Δεν είχε
τό δικαίωμα να πάη, έκείνη;

Του είχε μιλήσει για τόν έαυτό της
λίγες άρες προτίτερα.

«Δεν έγω να σο άποκαλύψω μυστι-
κά πού τά άγνωεις. Κατά βάθος, ζω
για να τραγουδώ. Είναι άλήθεια ότι
άγάπησα τόν άνδρα μου άπόλυτα, ά-
ποκλειστικά... Μά όταν άκόμη κατώ-
θωνα να μη τόν σκέπτομαι, δεν αι-
σθανόμουν τήν άνάγκη του έρωτος,
γιατί έπρεπε να δώσω τόσο πολύ έ-
ρωτά, επάνω στη σκηνή, στα πλάσμα-
τα του τραγουδιού μου. Μου άρσσει
να τραγουδώ. Είμαι σχεδόν πάντα ή
Μανόν, ή Άϊντα, ή Μπαττερφλάυ,
Ξεχνώ συχνά τήν δική μου φωνή ζωή
για να ζωίσω τήν πλούσια σ' έρωτα
ζωή τών ηρωίδων αυτών: έγώ τους
δίνω τή φωνή μου, κι' αυτές μου δί-
νουν τό πάθος τους και τόν πάγο
τους. Γι' αυτό, νομίζω, δεν μου ήταν
δύσκολο να μένω πιστή στον άνδρα
μου κατά τις μακροχρόνιες άπουσίες
του...»

Πλάγιασε άργά και κοιμήθηκε ή-
συχα. Δύο φορές τής φάνηκε ότι κά-
ποιος γτύπησε στην πόρτα: ψιθύρισε
«μπρόξ!» μά κανείς δεν άπάντησε.
Ω, ναι, τόν αγαπούσε! Και δεν πη-
γανε στο δωμάτιό του άκριβώς έπει-
δή τόν αγαπούσε: ήθελε να πάη σ'
αυτόν τρυφερά, άργότερα, σαν μία ά-
γνή κοπέλλα: σαν τή Σίμπιλλα...

Συναντήθηκαν στον κήπο, το πρωί νωρίς και πήγαν στο δάσος να δουν τη λίμνη με τις νυμφαίες. Ήσαν γλωμοί και οι δύο, μιλούσαν ελάχιστα, και σε ώριμες στιγμές απέφευγαν να κυτταχθούν. Ύστερα εκείνος την πήρε από το χέρι και πήγε μαζί της στην μητέρα του.

— Μαμά, ή Ρόζα κι' εγώ άρραβωνιαστήκαμε.

Λίγες ώρες αργότερα την ώδηγησε με αυτοκίνητο στον σταθμό: Θά του έγραφε άμέσως, σε λίγες μέρες θά ώριζαν την ημερομηνία του γάμου και εκείνος θά έσπευδε να την συναντήσει.

Όταν χωρίσθηκαν, εκείνος της φίλησε μονάχα τὰ χέρια. Η Σίμπιλλα δέν είχε παρουσιασθή από την προηγούμενη βραδιά.

Μόνη, μέσα στο τραίνο, ή Ρόζα κρατούσε τὰ μάτια κλειστά, σκεπτόταν τον Άλμπερτο, τὰ χέρια του, ένοιωθε τὰ χέρια του να της χαϊδεύουν το πρόσωπο, τον λαιμό, τους ώμους. Άνατριχιάζε, από εὐτυχία. Ποτέ σε όλη της την ζωή, δέν θά ξεχούσε την ήρεμη, εὐτυχισμένη γαλήνη της έπιστροφής αυτής...

Έκείνος που είχε λησμονηδή

Η Ρόζα έφθασε σπίτι της άργα τὸ απόγευμα. Συλλογίσθηκε τὸν Ντανιέλε στο άσανσέρ, γιατί άκουσε κάποια μουσική να έρχεται από ένα πιάνο. Ίσως από ένα ραδιόφωνο. Όμως όχι, έρχόταν από τὸ δικό της πιάνο. Θάταν άσφαλώς ὁ Ντανιέλε που είχε έλθει να την περιμένει σπίτι της. Τί θάλεγε τώρα άραγε; Θά καταλάβαινε άσφαλώς... Ὁ Ντανιέλε πάντοτε καταλάβαινε. Μά τι έπαιζε λοιπόν; Ἄ ναί, ήταν τὸ «Ερωτικό όνειρο» του Λίστ. Παράξενο, σκέφτηκε ή Ρόζα, ὁ Ντανιέλε δέν συνηθίζει να παίζει Λίστ.

Τὸ πρόσωπο της Μαργαρίτας που της άνοιξε την πόρτα, ήταν κατάγλωμο. Την άκουσε να ψιθυρίζει, να τραυλιάζει μάλλον:

— Είχε τηλεφωνήσει τὸ πρωί.... Κόντευα να λιποθυμήσω...

Είχε άπλώσει τὸ χέρι της σαν να θελε να έμποδίσει την Ρόζα να προχωρήσει. Μά εκείνη πήγε έως τὸ κατώφλι τοῦ δωματίου και είδε τὸν άνδρα που έπαιζε στο πιάνο. Είδη τὸ άδυνατισμένο λεπτό προφίλ του με τὰ γκριζαία μαλλιά: ήταν ὁ Πατρίτσιο, ὁ άνδρας της.

Η Μαργαρίτα της έσφιγγε τὸ μπράτσο σπασμαδικά, μά εκείνη της ψιθύρισε, άπομακρυνοντάς την, μ' ένα χέρι στον ώμο:

— Πήγαινε, πήγαινε Μαργαρίτα. Ύστερα έμεινε εκεί, άκουμπισμένη στον τοίχο, περιμένοντας να τελειώσει εκείνος αυτό που έπαιζε. Τὸν κύτταζε σαν χαμένη με βλέμμα άπλανές. Ένοιωθε τὸ συναίσθημα ότι τὰ μάτια της είχαν γίνει σαν γυάλινα και τὰ βλέφαρά της μαρμαρίνα: θά μπορούσε να μείνει έτσι άπολιθωμένη, με τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, αιώνια. Σκέφθηκε:

«Ίσως ὁ νεκροί να γυρίζουν πίσω».

Μά ύστερα σκέφθηκε ότι ίσως να είχε πεθάνει και ή ίδια και ότι οι δύο τους συναντώνταν και πάλι εκεί όπου ή Μοίρα ήθελε να μη χωρισθούν πιά ποτέ.

Όταν θέλησε να κινηθή, ένοιωσε ότι τὰ πόδια της είχαν φυλάξει και δέν μπορούσαν ν' άποσπασθούν από τὸν τοίχο.

Έκείνος στράφηκε, χωρίς να σηκωθεί, και άκούμπησε τὰ χέρια του στο κάθισμα. Είπε μονάχα:

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

— Ρόζα, Ήταν τόσο γλωμός και άδύνατος, που φαινόταν άρρωστος. Στο πρόσωπο που χάραζαν ήδη οι ρυτίδες, τὰ φωτεινά μάτια του, παράξενα ερωτηματικά, μυστηριώδως έρευνητικά, την κύτταζαν με τὰ βλέμμα ενός ὀλοκλήρου παρελθόντος: Νόμιζε πως ὀλοκλήρη ή βασανισμένη ζωή της την κύτταζε με τὰ μάτια αυτά τὰ γλυκά και όμως θλιμμένα, τὰ φλογερά και όμως φλογισμένα από την ίδια τους θέρμη.

— Ρόζα, σου προξενῶ φόβο, τὸ βλέπω. Δέν με περιμένεις, Φυσικά, δέν με περιμένεις πιά. Ρόζα, άγάπη μου, γιατί φοβάσαι;

Ξανάκουε την φωνή αυτή που νόμιζε ότι δέν θά μπορούσε να την ξενακούσει ποτέ πιά: γλυκεία, λεπτή και σχεδόν τραγουδιστή. Η φωνή αυτή ύπηρεζε πάντα για κείνην, διαφορετική από κάθε άλλη, γεμάτη με αυτόν τὸν παλμό, με αυτήν την ξεχωριστή ήχώ που έχει πάντα για μάς ή φωνή τὸ ἀνθρώπου που αγαπούμε. Η Ρόζα κατόρθωσε να σηκώσει τὰ χέρια της, να τὰ σφίξει γύρω στους κροτάφους, γύρω από τὸ μέτωπό της για να άντιληφθή ότι δέν ὀνειρευόταν.

— Βρίσκομαι στο Μιλάνο από χθές και σε ζήτησα άμέσως. Τώρα που σε βλέπω, μοῦ φαίνεται ότι χθές τὸ βράδυ χωρισθήκαμε. Άν με ρωτήσεις πόσα χρόνια έχομε να ιδωθοῦμε, θά σου άπαντήσω: Ρόζα, άγάπη μου, ιδωθήκαμε χθές τὸ βράδυ.

Τὸν κύτταζε και τὸν άκουε, τώρα, συνεργόμενη σιγά-σιγά από την φοβισμένη άπολίθωσή της. Θά ήθελε να πη κάτι, μά ένας λυγμός της έσφιγγε τὸν λαιμό. Δέν μπορούσε να διερωτηθή τι αισθανόταν γι' αυτόν: τὸν είχε αγαπήσει πάρα πολύ, ίσως, και είχε βασανισθεῖ πολύ ὡστε να μη μπορεί να τὸν αγαπᾷ άκόμα. Η άγάπη της ήταν πολύ μεγάλη, πολύ δυνατή και δέν μπορούσε τώρα να βρῆ καινούργια πνοή... Ίσως γι' αυτό να είχε πεθάνει...

— Ρόζα, άγάπη μου, γιατί δέν μιλάς;

Την κύτταζε μ' εκείνα τὰ μάτια που είχαν πάντα μια άκαθόριστη ίκευτική έκφραση στην ὁποία δέν μπο-

ρούσε κανείς ν' άντισταθῆ. Δέν ήταν έπιμονος, δέν ήταν τολμηρός, αυτός: Ξαναγυρόνσε κοντά της με την άθλια, δυστυχισμένη ζωή του, με τὸν άθλιο, δυστυχισμένο έρωτά του...

Μά πόσο γλωμός και άδύνατος ήταν! Και τὰ μαλλιά του είχαν άσπρίσει σχεδόν. Μονάχα τὸ βλέμμα και τὸ ὄμορφο στόμα έμεναν νέα στο γηρασμένο του πρόσωπο. Έκείνη άποσπάσθηκε από τὸν τοίχο, πήγε κοντά του. Ίσως ήταν άρρωστος και είχε την άνάγκη της άκόμη.

Έσκυψε έπάνω του. Έκείνος δέν τολμούσε να την άγγιξει. Ήταν ντυμένος μ' ένα παλιὸ κοστούμι και δέν φορούσε γραβάτα. Τὰ χέρια του έμεναν πάντα ὄρατιάτα, λεπτά και άριστοκρατικά.

Γονάτισε κοντά του σιγά. Τότε ὁ Πατρίτσιο τῶλιξε τὰ μπράτσα του γύρω στους ὄμους της και έβαλε τὸ κεφάλι της ν' άκουμπήσει στο στήθος του. Έκείνη ένοιωσε μια δυνατή μωρωδιά πρόστυχου καπιου. Ύστερα έπιασε πιά να τὴν νιώθῃ, γιατί άρχισε να κλαίει και δέν αισθανόταν παρά τὸ πικρὸ κάψιμο τὼν δακρύων της.

— Ρόζα, άγάπη μου!

Δέν την φιλούσε, δέν την έσφιγγε δυνατώτερα. Ήξερε άκόμη να είναι γεμάτος ταπεινώση μαζί της, για να μη την ξεερεθίσει, και αυτή τὴ φορά ήταν πὸ ταπεινὸς παρά ποτέ.

Τέλος, της άνασήκωσε τὰ πρόσωπο και σφόγγισε τὰ μάτια της με τὰ δάχτυλά του, με πολύ λεπτότητα. Της είχε βγάλει τὸ καπέλλο προηγουμένως και τώρα της χάιδευε τὰ μαλλιά, ρυθμικά, μηχανικά. Ήταν σοβαρός, μά όχι λυπημένος. Φαινόταν σαν να θελε να την καθουάσει, να την βοηθήσει.

— Γιατί δέν με περιμένεις πιά, Ρόζα; Τὸ κατάλαβα, ξέρεις, ότι δέν με περιμένεις πιά!

Έκείνη κατόρθωσε να μιλήσει, ήρεμη:

— Μοῦ είχαν γράψει ότι πέθανες.

Τότε εκείνος χαμογέλασε. Είχε ένα χαμόγελο φωτεινὸ, χαρούμενο, νεανικό.

— Καταλαβαίνο. Τὰ μεپردέψαμε λίγο τὰ πράγματα, μά είναι εύκολο να ξεηγηθοῦν. Τί πρέπει να κάνη κάποιος που έχει άπειρα χρέη και δέν μπορεί να τὰ πληρώσει. Άν κατορθώσει να πείσει τὸν κόσμο ότι πέθανε, θάναι τυχερός. Και για ὄρισμένο καρὸ, τὸ κατόρθωσα κι' εγώ. Όταν, όμως άρχισαν να μην τὸ πιστεύουν πιά, άρρώστησα στ' αλήθεια. Ήμουν πολὺ άρρωστος, Ρόζα. Ήμουν σαν ένας άρρωστος νεκρός. Μπορείς να φαντασθῆς έναν άρρωστο νεκροῦ;

Γέλοσε. Τί νέα που φαινονταν τὰ μάτια του και τὰ δόντια του στο γλωμό πρόσωπο που ήταν γεμάτο από ρυτίδες!

— Ίσως άργότερα να σου διηγηθῶ πως συνέβησαν τὰ πράγματα, άν κι' εγώ ὁ ίδιος δέν τὸ ξέρω καλά-καλά. Έμεινα, αλήθεια, πολὺν καιρό σ' ένα βρώμικο κι' έλεεινὸ νοσοκομείο: ήμουν μόνος άνάμεσα σε άηδιαστικούς άρρώστους, με λίγους νοσοκόμους που δέν σκοτίζονταν για μένα. Και σε φώναζα Ρόζα... Ω, πόσο σε κάλεσα, Ρόζα! Οι μυίγες με βασάνιζαν: ήταν μια άλλη άρρώστεια για μένα ή τρομακτική ένόχληση τὼν μυϊγῶν. Ένοιωθα ζέστη και δίψα. Ύνειρευόμουν να έλθης κοντά μου, να καθίσεις στο κρεβάτι μου με μια βεντάλια, μια μεγάλη βεντάλια...

[Η συνέχεια στο προσεχές!]

Μιά έρωτική περιπέτεια του Στάνλεϋ στη Σύρο

Το ειδυλλίό του με την ωραία Έλληνίδα

Ανοιξίς, 1865. Ένα καμαρωτὸ τριούσιο γλυστρούσε γοργά, τὸ μαγιάτικο έκείνο προϊνὸ, πάνω στα θαυνώδη νερά του Αιγαίου. Τὸ δροσερὸ μαϊστράλι τὸ κυλούσε άπαλά, άπαλά πρὸς τὸ πάρομο λιμάνι της Σύρας. Δίπλα στη φινουόρα της πλώρης στεκόταν ένα ξανθὸ και γερδοδεμένο παλληκάρι. Τὸ άνήσυχο βλέμμα του, άγκάλιαζε τὴ γραφικὴ και ὄμορφη πόλι που με τὰ λευκά άσπρα σπιτάκια της έμοιαζε με κανένα εξωτικὸ τοπίο χωμένο μέσα στα φουντικὸδέντρα.

Ὁ Άνρὸ Στάνλεϋ είναι εικοσιπέντε χρονῶν. Υιὸς ενός πτωχοῦ Άγγλου χειροτέχνου, υιοθετήθηκε την εποχή που παύσανε στὸ Πανεπιστήμιο από έναν θαθύλαστο Ἰρλανδὸ βαρονέτο, κι' έτσι, χάρις στην άνέλπιστη αυτή ύποστήριξη κατόρθωσε να σπουδάσει με την άνεση του και ν' άκολουθήσει ένα έπάγγελμα που άποτελοῦσε άνέκαθεν τὸ μοναδικὸ του ὄνειρο: έγινε δημοσιογράφος. Άνέλαβε μεγάλη και συνταρακτικά ρεπορτάζ κι' έπηρεάζει ένδιάφεροντα ταξίδια άνά τὸν κόσμο. Όταν ενήλικιώθηκε πήρε την Αμερικανική ίθαγένεια και διαορίσθηκε συνεργάτης αμερικανικῶν έφημεριδῶν. Είχε μέσα του τὸ μικρόβιο τὼν περιπετειῶν. Γι' αυτό μόλις έξεργάγη ὁ πόλεμος της Αθιοσυνίας έζήτησε να σταθῆ για να παρακολουθήσει τὰ γεγονότα. Η παράκλησή του έγινε δεκτή και μόλις έφθασε στην Αφουκῆ άπεφάσισε έντ' από δημοσιογράφος να γίνη και στρατιώτης. Πολέμησε εναντίον του αὐτοῦ ράτερος Θεοδώρου και μπήκε πρώτος στη Μαγιάλια όταν διατάχθη ή κατάληψή της. Αὐτὴ ήταν ή τελευταία του περιπέτεια και γυροῦσε τώρα με την άνυλική φρεγάτα, πίσω στη ζωή τὼν μεγαλουπόλεων και τὼν κοσμικῶν σαλονιῶν. Τὸ πῶτο λιμάνι που έπιασε τὸ καρδί του ήταν της Σύρας.

Μόλις άποδιβάστηκε στην στεριά, ὁ Στάνλεϋ πήγε να επισκεφθῆ τὸν Αμερικανὸ πρόξενο.

— Πόσο καρὸ θά σᾶς έχουμε κοντά μας κ. Στάνλεϋ;

— Τὸ πολὺ τρεῖς μέρες, θά φύγω με τὸ επόμενο καράβι.

— Άν και ή περιεργη αὐτὴ πόλις εἶνε μικρὴ νομίζω ότι σαραντακτὸ ὄρες δέν σᾶς φθάνουν για να την γνωρίσετε καλά...

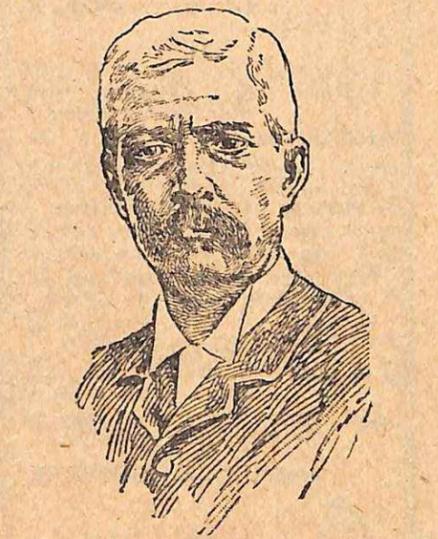
— Πιθανόν. Άλλὰ επιστρέφω από μια γῶρα άγροῦν και παρ' ὄλην την άγάπη μου πρὸς τὰς περιπετείας εγώ άνάγκη να ξαναδῶ τὸ Λονδίνο, τὴ Νέα Ὑόρκη έπι τέλος λίγο κόσμο πολιτισμένο.

— Σ' αὐτὸ τὸ σημείο, νομίζω ότι άπατάσθε, άγαπητέ μου. Μεταξὺ τοῦ πολιτισμένου κόσμου μπορεί κανείς άνεπιγυλάκτως να συμπεριλάβῃ και τὴ Σύρα. Έλάτε, πάντως, σήμερα τὸ θεάδν στη δεξίωση τοῦ κ. Αμπελά, διακεκομμένου δικαστικῆς της πόλεως μας και άνθρώπου τὼν γουμπιάτων. Έχω την έντύπωσιν ότι δέν θά πλῆξετε.

Ὁ Στάνλεϋ ένταροσσεῖ και δέχεται την πρόσκληση. Σε λίγο εγκαταλείπει τὸν Αμερικανὸ πρόξενο για να κἀνη ένα γύρο στην πόλι. Μπαίνει στα καταστήματα άγοράζει διάφορα μικροπράγματα, δοκιμάζει τὰ ελληνικά γλυκά στα ξαχαροπλαστεία, διασκεδάει με τις φωνές τὼν πωλητῶν και με τὰ τσιμουάκια τὼν γυ-

ναικῶν μπροστά στη θύση. Τὸ ίδιο θεάδν, ὁ Στάνλεϋ πηγαίνει στη δεξίωση τὼν Αμπελά.

Τὸ σπίτι τους είναι ένα παλιὸ άρχοντικό, κοντά στην προκυμαία. Στὶς άπεραντες κι' έπιβλητικὲς ταράτσες του ὁ Τιπολέων Αμπελάς δέχεται τους προσκεκλημένους του. Όλοι σχεδόν μιλοῦν γαλλικά ή άγγλικά και άπ' την αἴθουσα της μουσικῆς άκούονται οι πεταχτὲς νότες μιας μαζουράς του Σοπέν. Σε μια γωνία ένας ὄμιλος σοβαρῶν κυρίων συζητοῦν. Παραπέρα μερικὲς νέες και νέοι

Ὁ Στάνλεϋ

φλερτάρουν. Άλλοι σιωπηλοῖ θαυμάζουν τὸν μαγευτικὸ ὄριζοντα και τὰ νησιά που φαίνονται στο βάθος: ή Τήνος και ή γραφικὴ Μήκονος με τους γκριζοὺς βράχους και τους άσπρους μύλους της.

Η παρουσία ὄμως τοῦ Στάνλεϋ κεντὰ την περιεργεια ὄλων, ιδίως δὲ τὼν γυναικῶν. Τὸν περιστοιχίζουν... τοῦ ὑποβάλλουν έρωτήσεις... άντελειωτες έρωτήσεις.

Ξαφνικά τὰ βλέματα ὄλων στρέφονται πρὸς τὸ βάθος της μεγάλης αἰθούσας. Η Βιργινία Αμπελά, άδελφὴ τοῦ ν'οδεσπότου, έκαμε την εμφάνισή της. Μελαχροινὴ με κατατομὴ αἰθινης καρδιάτιδος, με λυγρὴ κορμοστασιά και χάρι θαυμαστὴ στην έκφραση και τους τρόπους, Η συνομιλία της είναι γεμάτη

Σᾶς είναι γνωστὸς, ὁ Στάνλεϋ, ὁ περιφημος αὐτός Αμερικανὸς δημοσιογράφος και έξερευνητής. Έκείνο τὸ ὄμοιο δὲν ξέρете, άσφαλώς, είναι ή μεγάλη ὄσο και μοναδικὴ έρωτικὴ του περιπέτεια, που εἶχε ὁ Στάνλεϋ στη Σύρο, με μια ὄραιοτάτη Έλληνίδα. Την ίσσορῆ αὐτὴ, άνέκδοτη ὡς τώρα, σᾶς δίνουμε στη σελίδα αὐτὴ:

πνεῦμα και άπροσδόκητες άπαντήσεις. Ὁ Στάνλεϋ μένει καταγοητευμένος μπρὸς στον ιδεώδη αὐτὸ τύπο κοριτσιου. Είχε καρὸ να συναναστραφῆ με λευκὲς γυναικες, άλλ' είναι βέβαιος ότι, και κατ' εὐθείαν από τὸ Λονδίνο άν έρχόταν, μια γυναίκα με τὰ αἰθινα και σπάνια χαρίσματα της Βιργινίας Αμπελά θά τοῦ έκανε πάντοτε βαθειά έντύπωση. Έως την εποχή εκείνη δέν είχε άκόμη αισθανθῆ για καμιά γυναίκα κανένα φλογερὸ και άκατανίκητο αίσθημα. Πλάσματα διααλεγμένα άπ' τὰ λιμάνια ὄπου σταματοῦσε, μελαγχολικὲς ή εκκεντρικὲς ταξιδιώτισσες, αὐτὸ ήταν τὸ ὄλοιο ποῦ άποτελοῦσε τις αισθηματικὲς του περιπέτειες.

Ὁ Στάνλεϋ πλησιάζει τὸν κύκλο που είχε σχηματισθῆ γύρω από την Βιργινία. Γίνονται οι τυπικὲς συστάσεις. Άπομακρύνονται μαζί σε μια γωνία της ταράτσας. Η Αμπελά ένδιαφέρεται άμέσως να μάθη λεπτομέρειες τὼν ταξιδιῶν του. Θά ήθελε πολὺ να επισκεφθῆ τις μυστηριώδεις και άγνωστες χῶρες της μαῦρης Ηπειροῦ. Θαυμάζει τὸν Στάνλεϋ ὁ ὁποῖος άντιπροσώπευε γι' αὐτὴν έναν ήρωα πραγματικὸ που πολέμησε τις βάρβαρες φυλές της Αφουκῆς, ένίκησε και έπιστορέσει πίσω θριαμβευτὴς στον πολιτισμένο κόσμο. Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο θεάδν, εἰς τὸ τέλος της δεξιώσεως, έμειναν μαζί συζητώντας ένα σωρὸ ένδιαφερόντα και περιεργα θέματα. Με τις πρώτες άκτίνες τοῦ ήλιου που χρύσιζαν σιγά-σιγά, τὰ θαυνώδη και ήσυχα νερά τοῦ Αιγαίου και μετά την άναχώρηση ὄλων σχεδόν τὼν άλλων προσκεκλημένων, ὁ Στάνλεϋ άναγκάσθηκε με τὴ σειρά του να άποχωρισθῆ τὴ γοπητικὴ συνοροφία της ὄμορφης νησιωτοπούλας.

Τὸ καράβι που περιέμενε για να φύγη ὁ Στάνλεϋ, πέρασε άπ' τὸ λιμάνι της Σύρας. Πέρασαν κι' άλλα καράβια. Μά σε κανένα δέν μπήκε ὁ Στάνλεϋ για να γυρῆ στην πατρίδα του.

Ὁ Στάνλεϋ είναι έροτευμένος. Αγαπᾷ για πρώτη φορά στη ζωή του με ὄλη τὴ δύναμη και τὸ πάθος της φλογερῆς του ιδιοσυγκρασίας. Κοντά στη Βιργινία ὄλα του φαίνονται γοπητικὰ: ή Σύρα, ὁ έξοχὸς της, οι άπολοικοῖ κάτοικοι της, οι τραγουδιστὲς φωνές τὼν πωλητῶν της, οι μῦροι θορύβοι τοῦ λιμανιῶν. Την βλέπει συχνά, σε δεξιώσεις, περιπάτους στη προκυμαία και έκδρομὲς στα γύρω χωριά. Ὁ Αμερικανὸς ὄμως δημοσιογράφος είναι προτίστως ένας γνήσιος Άγγλος εὐπατριδῆς κι' ύστερα από λίγες ήμέρες έπεσεκέφθηκε τὸν Τιπολέωνα Αμπελά και τοῦ ζήτησε την Βιργινία εἰς γάμο.

Τότε ὁ Στάνλεϋ άντελήφθη ότι είναι πὸς εύκολο να ὑπερβῆ κανείς τὰ εμπόδια που μπορούῦν να παρουσιασθοῦν για την κατάκτηση μιας βάρβαρης χῶρας παρά να ὑπερνικήσει τις παρολήψεις που έχουν κυριαύσει κυριολεκτικῶς τις άρχοντικὲς οἰκονέμειες, ιδίως τὼν έπαρχιῶν.

Κατ' άρχην οι γονεῖς δέν έχουν καμῖαν αντίρρηση. Τὸ μόνο που ζητοῦν από τὸν Στάνλεϋ είναι να εγκατασταθῆ μονίμως στη Σύρα. Ὁ ὄρος αὐτὸς ἰσοδυναμεί σαν να ζητοῦσαν από τὸν Στάνλεϋ να παρατηρηθῆ από ὄλα τὰ τολμηρὰ του σχέδια και να μεταβληθῆ σε σεβάσιμο συν- ὄμοιο ὁ ὄπετος ὡς πῶτα κάθε πρῶτο και κάθε επόμενα, τὸν καρὸ του, στη

καφενείο της προκουμίας.

Η Βιργινία και Στάνλεϋ παύουν να βλέπονται. Ανταλλάσσουν συγκινητικά γραμμάτια στα οποία ζωγραφίζεται με ζωηρά χρώματα ή τρικυμία που έχει φουρνώσει στις ψυχές των δύο νέων.

Σαφηνικά, ένα ωραίο πρωινό σαν κι' εκείνο που τον υποδέχθηκε όταν πρωτοήρθε στην καταπράσινη πρωτεύουσα των Κυκλάδων, ο Στάνλεϋ εγκατέλειψε για πάντα τη Σύρα. Και ξανάρχισε πάλι γι' αυτόν ο παλιός περιπετειώδης βίος.

1871. Διαδίδεται η είδησις του θανάτου του μεγάλου εξερευνητού Λίβιγκστων. Δεν είναι όμως απόλυτως εξακριβωμένη. Τρία χρόνια είναι χαμένος στα βάθη της Αφρικής χωρίς να δώση σημεία ζωής. Δύο εξερευνητικές αποστολές οργανώθηκαν τη μια από τις οποίες διευθύνει ο Στάνλεϋ ως ανταποκριτής συγγενούς, του «Νιού-Γιόρκ Χέράλντ».

Η αποστολή του εστάθη τυχερή. Στο άνατολικό μέρος της Ταγκανίκα, κοντά στο Ουτζιτζί, ύστερα από ένα περιπετειώδες ταξίδι πολλών μηνών κατόρθωσε να βρη τον Λίβιγκστων, ζωντανό. Η επιτυχία του υπήρξε τεραστία. Άλθηνις θρίαμβος.

Ένα θεράδι στο Παλαι Ρουαγιάλ των Βρυξελλών δίδεται μια επίσημη έσπερς. Είναι προσκαλεσμένος και ο Στάνλεϋ. Σαφηνικά βλέπει να τον πλησιάσει μια γνωστή φυσιογνωμία. Είναι ο παλιός του γνώριμος, ο Τιμολέων Άμπελάς.

Βρίσκονται μερικώς εβδομάδες τώρα στας Βρυξέλλας, του λέει ο Έλλην δικαστικός, Μένω στο σπίτι της Δελφής μου που είναι παντρεμένη και εγκατεστημένη στο Βέλγιο.

Ο Στάνλεϋ συγκρατώντας τη συγκινησή του, απήγγησε, σε τόνο φυσικώτατο:

— Τά θεριά μου συγχαρητήρια. Έλπίζω να τύχη να τη συναντήσω!

— Ασφαλώς, αγαπητέ μου φίλε. Τώρα ονομάζεται κυρία Πιεράρ. Ο άνδρας της ήρθε στη Σύρα για να οργανώσει την Ταχυδρομική Υπηρεσία. Γνωρίστηκα με τ' Βιργινία και η γνωριμία αυτή κατέληξε σε συνοικέσιο.

Την επομένη, δεξίωση στο «Σέρικλ Νασιονάλ», ένα από τα αριστοκρατικότερα κέντρα των Βρυξελλών. Είναι και η Βιργινία με τον σύζυγό της, έναν άσχημο άντρα, κοτόχοτρο και φαλακρό.

Ο Στάνλεϋ είναι κατά πολύ νεότερός του, τ' άφθονα μαλλιά του όμως είναι κάτασποα. Η Βιργινία τον θαυμάζει. Θαυμάζει τον ίδιο, τ' άγέρωχο παράσημά του, τ' ευγενικό πρόσωπό του, όσο και τ' άθυρικά του κατορθώματα. Η συνάντησή τους υπήρξε φυσική και άπλη όπως άλλωστε ήτανε και η άγάπη τους.

Αποσύρθηκαν, σ' ένα σαλόνι που δεν είχε κόσμο. Είχαν άνάγκη να μείνουν μόνοι. Πρώτος εκείνος μίλησε:

— Τι όμορφη που είσαι Βιργινία..... είσαι εύτυχημένη με τον άντρα σου;

— Ναι, είναι πολύ καλός και άφωτισμένος. Έχω και δύο χαριτωμένα παιδιά... Πόσο λυπήθηκα μετά την άναχώρησή σου... Τά κατορθώματά σου όμως με παρηγόρησαν. Με άγωνία παρακολουθούσα την άποστολή σου στην Αφρική. Τί εύτυχία για μένα όταν έμαθα ότι επέτυχες. Θυσίασες τόν έρωτά σου αλλά τ' όνειρά σου εξεπληρώθηκαν έτσι όπως τ' είχες ποθήσει.

Σε λίγο χωρίστηκαν για πάντα. Ο Στάνλεϋ και η Βιργινία δεν έτυχε ποτέ πω να ξανα συναντηθούν. Έκείνος όταν πέσασε τ' ά πενήντα, κατά τ' 1890, άπεφάσισε να παντρευτή. Όχι όμως από έρωτα. Πήρε την Μίς Ντόροτυ Τέναντ. Μιά θήσικα και ήθικη κοπέλλα. Η άλλη έμεινε στο Βέλγιο. Υποδειγματική μητέρα και καλή σύζυγος.

ΦΕΡΤΙΝΑΝ ΡΕΝΑ

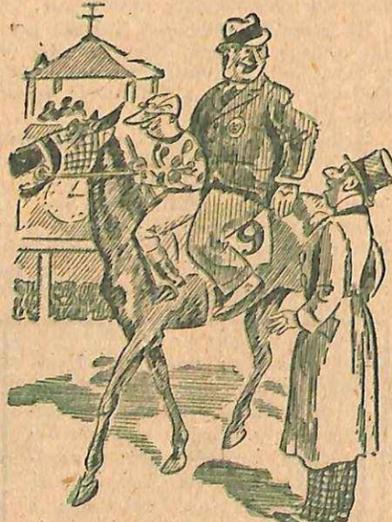
ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τότε που σ' είδα νάρχεσαι με τ' άγια χελιδόνια τότε και μόλις ένοιώσα γι' αια χαρά μιλούσαν, μέσα στα φύλλα τ' ά πουλιά, τα πνεύματα στα κλώνια κι' οί πεταλούδες που στο φως νεογέννητες ζυπνούσαν. Τό μονοπάτι εδιάβαινες κι' είχες μια λάμψη τόση. Μιά τέτοια άνθινη όμορφιά στο νοτισμένο γώμα, που δίχως άλλο ή "Ανοιξι θά σ' είχεν άνταμώνει και κάτου άπ' τις άμυδαλιές σε φίλησε στο στόμα.

Γαλήνη, που τ' άθόλωτα νερά σου καθρεφτίζουν του μώλου τή φοιγητή ζωή σε μαγκό κρουστάλλι, και κάπου ή αύρα άν σε ζυπνά, για μία στιγμήούλ' άνθίζου και κάπου ή αύρα άν σε ζυπνά, άμμουδιάστο άκρογιάλι. "Ω! νάξερεις πώς λαχταρώ τ' ό κώμα, που ως κι' οί γλάροι τ' ό τρέμουν και τρυπώνουνε στού βράχου τήν κουφέλα, τ' ό σύγνεφο, σαν άλλογο, που σπάει τ' ό χαλιναίρι και σέρνει τ' άγριο φάντασμα τής τρικυμίας καβάλλα.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ

— Μά τί έπαθες; Γιατί άνέβηκες στο άλογο; — Θέλω να καταλάβω μόνος μου, γιατί δεν κερδίζουν τ' άλογά μου στις κούρσες!...

Άγγλικό χιούμορ

Ο υδραυλικός ήταν ένας τύπος άγαθού ανθρώπου, ώστόσο δεν μπορούσε να υπομένη τήν άνυπόφορη τεμπελιά του βοηθού του.

Έπί άρκετό καιρό δέν έλεγε τίποτε. Έστρεψε όμως κάποτε και ή ώρα που δέν κίόρσε να κρατηθή.

— Προς Θεού! Μην κάθεται και με ιουτάς με τ' ά δύο χέρια στις τσέπες! Βγάλε τούλάχιστον τ' ό ένα!

Μιά ήλικιωμένη γυναίκα που είχε χάσει τόν άνδρα της φώναζε ένα γλύπτη και τού άνέθεσε να χαράξη στην επιτύμβιο πλάκα του τάφου του τή φράση:

«ΑΝΑΠΑΥΣΟΥ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ».

Τήν άλλη μέρα, άνοιγόταν ή διαθήκη του μακαρίτη και κατάπληκτη ή άπαρηγόρητη χίρα έβλεπε ότι δέν τής είχε άφήσει τίποτε.

Έξω φρενών τότε τρέχει στον γλύπτη και τού λέγει να μη χαράξη τή φράση: «Αναπαύσου εν ειρήνη».

— Λυπούμαι πολύ, κυρία, τής άπάντησε ο τεχνίτης. Τά έχω ήδη λαξεύσει τ' ά γραμμάτια.

— Πολύ καλά, έκαμε ή χίρα. Πρόσθεσε τότε και τή φράση: ΩΣΠΙΟΥ ΝΑ ΕΛΑΝΑΒΡΕΘΟΥΜΕ.

Κάποιος εύκατάστατος κύριος έπισκέφθηκε τ' ό σπίτι ενός παλιού του φίλου, που τού έκανε τραπέζι. Ο μάιτρο ντ' ότέλ έκανε τ' ό π' άν για να εύχαριστήση τόν καλεσμένο του κυρίου του και στο τέλος τόν συνάδευσε ως τ' αυτοκίνητό του.

Ο επισκέπτης που ήταν πολύ φιλάργυρος δέν έδωσε στον μάιτρο ντ' ότέλ τ' ά παραμικρό πουρεμπουά, πράγμα που έκανε τόν οικονομό να τόν άποχαριστήση με τόν άκόλουθο ύπαινημό:

— Χαίρετε, κύριε. Κι' άν συμβή να χάσετε τ' ό πορτοφόλι σας ώπου να πάτε σπίτι σας, να θυμηθήτε ότι εδω δέν τ' ά βγάλατε!

Ο μίστερ Τζάκ είναι ταμίας σε μία Τράπεζα του Σίτυ. Άνθρωπος άκρας έντιμότητας και εύθύτατος, είναι άληθινό πρότυπο στην τάξη των τραπεζιτικών υπαλλήλων. Περισσότερο όμως γνωστός ήταν για τήν μεγάλη τάξη που είχε πάντα σε όλα του.

Έκείνο τ' ό βράδυ, ο μίστερ Τζάκ επέστρεψε σπίτι του πεζή. Σ' ένα σκοτεινό δρόμο τόν σταματόυν δύο προσωποδοφοροι.

— Έλα, σύντομα, τού λέγει ο ένας άπ' αυτούς: δός μας όσα λεπτά έχεις, άλλωώς σου τήν άνάψαιμε!

— Σύμφωνοι, κάνει ο μίστερ Τζάκ. Μου κάνετε σας παρακαλώ μιά απόδειξη για δέκα λίρες;

ΙΡΕΝ ΝΤΑΝ

Μικρή άλήθεια είναι ο τίτλος τής τελευταίας ταινίας τής Ιρέν Ντάν. Ο θρίαμβός της υπήρξε πρωτοφανής. Η άγλυνοειά Ιρέν, όπως συνηθίζουν να τήν όνομάζουν οί συμπατριώτες της, έγινε πάλι τ' ό πρόσωπο τής ημέρας. Μοναδική εύκαιρία για ένα δημοσιογράφο να ζητήση συνέντευξη.

Τήν βρήκα ντυμένη με μια λεπτή άσπρη μπλουζίτσα κι' ένα σόρετ, τ' ά μαλλιά άνωκάτω και μιά ρακέττα στο χέρι.

— Ξέλετε, να μάθετε τήν «μικρή άλήθεια»; με ρωτά ή Ιρέν Ντάν άμέσως μ' ένα θελκτικό χαμόγελο. Οά σ' άς τήν άποκαλήψω άμέσως; δέν έχω τίποτε να σ' άς πω. Άπολύτως τίποτε. Είμαι ένας άνθρωπος χωρίς ιστορία: Εύτυχημένη ως σύζυγος, ικανοποιημένη ότι ζω, ένθουσιασμένη ότι εργαζομαι. Αυτή είναι ή μοναδική μου άλήθεια.

Τί ύπέροχη γυναίκα που είναι. Νεωτάτη, μ' ένα βλέμμα πάντα γελαστό, με άσπρινικές κινήσεις και μ' ένα πρόσωπο που λάμπει από ύγεια και χαρά.

— Ίσως δέν θα έσπερε να είμαι τόσο ειλκρινής. Η ειλκρινεία και ή άπλότης είναι δύο πολύ καλά έφθδια για τή ζωή. Στη σημερινή κοινωνία πρέπει να έχεις ύφος πολυάλογο για να επιτύχης. Έγώ ούτε θέλω καν να δ' ό δουμάσω. Σηκώνομαι τραγουδώντας, κοιμάμαι χορεύοντας. Έν τ' ά μεταξύ ένυάζομαι χαμογελώντας.

Η Ιρέν Ντάν κατέχει τ' ό μυστικό να είναι και να δείχεται εύθυμη, τ' άπέδειξε άλλωστε στην τελευταία ταινία της. Τ' ό δυνατό της όμως ταλέντο ξέρεται, όταν είναι άνάγκη γ' άφήνη κατά μέσοσ τή φυσική καλοκεφεία της και να βείσση τούς πιδ λεπτούς τόνους εύαισθησίτ' ά που μπορούν να συγκινήσουν και τόν πιδ σκληποόκαοδο θεατή. Ποιός δέν θυμάτε τήν έξαιρετική της δημιουργία στο φίλμ «Στ' Περιθώριο τής ζωής»; Καθώς έπίσης; μιά ένδιαφερούσα ταινία άπ' τή ζωή των νέγων του Μισοισιπλή, όπου μάλιστα τής δίδεται ή εύκαιρία να χρησιμοποιήση τήν έκφραστική φωνή της, τραγουδώντας τις νοσταλγικές μελωδίες των πατρών τής Αμερικής. Ξέρει και να χορεύη σαν πραγματική βεντέτα τού χορού.

Σήμερα προτιμά να «αυριζή» φίλμ μάλλον έκκεντρικά. Και ξήγγει ή ίδια τ' ό λόγο.

— Ζήτπια ήλικίας, μου λέγει. Όταν είναι κανείς νέος αγαπά τόν ρομαντισμό και τ' ά δράματα. Πιδ ύστερα προτιμά τ' ό γέλιο, ίσως γιατί τού δίνονται περισσότερες εύκαιρίες να κλάψη στην πραγματική ζωή.

Και τώρα άσφίνω τήν επαγγελματική της ζωή και τήν ρωτώ ποιές είναι οί προτιμήσεις της, οί έπιθυμίες της, τέλος τί αγαπά:

— Πιδ σύντομη θα ήταν ή άπάντησίς μου άν μου ρωτούσατε τί δέν αγαπώ. Λατρεύω τ' ό τέννις, τ' ό κολύμπι, τήν Ιστιοπλοία, τις έκδρομές. τήν Ιππασία τ' ό αυτοκίνητο, τόν σιδηρόδρομο, τ' άεροπλάνο... αγαπώ έπίσης να μη κάνω τίποτε και να τεμπελιάω έπαλωμένη μέσα σε μιά άναπτυτική πολυθρόνα. Μ' άρέσει να διαβάω φιλοσοφικά βιβλία και να μη καταλαβαίνω πολλά πράγματα. ν' έκούω καλή μουσική όταν δέν συνθέτω ή ίδια και να έκτελώ καρικατούρες των φίλων μου.

— Καμιά στενοχώρια, κανένα συννεφάκι στη ζωή σας!

— Ένας ούρανόσ, όσο όμορφος και να είναι, μπορεί να μείνη χωρίς σύννεφα!

Και μιά άπαλη σκιά μελαγχολίας έκάλυψε τ' ά έκφραστικά μάτια της.

Έκείνο που άπέφυγε να μ' άς όμολογήση ή Ιρέν Ντάν είναι ο λόγος τής μελαγχολίας της. Οά τόν άναφέρω χωρίς μ' αυτό να διαπράξω καμιά άδικαία. Ο μοναδικός καιμός είναι που δέν έχει παιδιά. Έχει άποθέματα όλόκληρα στοργής στα όποια θά έδινε μιά διέξοδο τ' ά τρικη άγάπη. Ίσως, λοιπόν, σ' αυτό να όφείλεται ότι και οί εύθυμες άκόμη ταινίες της, έχουν κάτι τ' ά συγκινητικό, έναν άσυγκριτο τόνο άνθρωπισμού. Πιθανόν αυτή να είναι ή «μικρή άλήθεια» τής γλυκειάς και ύπέροχης Ιρέν.

ΤΖΕΝΟ ΣΑ

Νέα από τ' ό Χόλλυγουντ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ ΤΟΥ

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Οί στατιστικές άναφέρουν ότι οί ταινίες του Γκάρυ Κούπερ συνεκέντρωσαν τούς περισσότερους θεατές κατά τ' ό έτος 1937. Γι' αυτό ο μεγάλος κινηματογραφικός έπιχειρηματίας Σάμουελ Γκόλντγουίν θα γυρίση τρία φίλμ αξίας 5.000.000 δολαρίων με πρωταγωνιστή τόν Κούπερ.

Ο τίτλος τού πρώτου είναι «Γκραουστάου»: μιά ρομαντική περιπέτεια που λαμβάνει χώραν σ' ένα φανταστικό βασίλειο.

Τ' ό δεύτερο ονομάζεται «Τ' ό Κάου-

Μιά εύτυχημένη βεντέτα

μπου και ή κυρία». Και τ' ό τρίτο «Υπερατλαντική πτήσις».

240 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΗ ΤΗΝ «ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ»

Η «Καταιγίς», τ' ό τελευταίο φίλμ που μ' άς έδειξε ο «Όρφεύς», δέν έσημείωσε θρίαμβο μόνο στους Αθήνας. Σ' όλες τις πόλεις όπου προσέβληθη είχε καταπληκτική έπιτυχία. Ένας Σουηδός κάλιστα χωρικός άπεφάσισε να κάνει 240 χιλιομέτρα πεζοπορία για να πάη άπ' τ' ό χωριό του τήν πολιτεία και να παρακολουθήση τήν προβολή τής ταινίας.

ΕΝΑ ΩΙΩΝΑ ΠΙΣΩ

Τ' ό Κάλβερ Σίτυ είναι μιά από τις πιδ μοντέρνες πόλεις τής Καλιφορνίας. Έν τούτοις πιδ δεκαπέντε ημερών συνέβη τ' ό έξής περιεργον. Πιδ δεκαπέντε ημερών έπρόκειτο να νυιοσθή ένα φίλμ στο όποιον θα έλάμβαναν μέρος όλοι οί κάτοικοι τής πόλεως. Τ' ό διασκεδαστικό όμως μέρος τού πράγματος ήταν ότι ή ύπόθεσις τής ταινίας έλάμβανε χώραν κατά τ' άς άκρας τού περασμένου αιώνος, κι' έτσι όλοι οί κάτοικοι άναγκάσθηκαν να ντυθούν άναλόγως. Τ' ό θέαμα ήταν άπ' τ' ά πιδ γραφικά. Έβλεπε στο δρόμο, στα γραφεία, στις Τράπεζες, κυρίως με κρινολίνα και τεράστια καπέλλα και τούς άνδρας με κολλητά χρωματιστά πανταλόνια και άλλα περίεργα!

Η Ιρέν Ντάν μ' τόν αγαπημένο της σκύλο.

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΣ :

— ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο γάμος θα γινότανε εκείνο τ' απόγευμα.

Στο σπίτι των Καραμεζάρηδων έτοιμαζόντουσαν όλοι περιετώδως.

Απ' τὰ ἑπτὰ ἡμερώματα εἶχε σηκωθεί ἡ Εὐδοξία, ἡ μέλλουσα κυρία Κουτρομούτη, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν τουαλέττα τῆς. Τὰ λευκὰ εἰς τοὺς κροτάφους μαλλιά τῆς ἐβάφησαν ἐπιμελῶς καὶ στὸ στόμα τῆς τοποθετήθηκε μιά καινούργια μασέλλα μὲ δόντια κατάλευκα.

Ἡ μητέρα τῆς, ἡ κυρία Καραμεζάρη, κάθε ὥρα καὶ στιγμή πλησιάζει τὴν... σεβάστῃ τῆς κόρη, καὶ, μὲ μάτια θουρκωμένα ἀπὸ τὴν συγκίνηση, τὴν ἠσπάζετο στὰ ρυτιδωμένα τῆς μάγουλα.

— Κορούλα μου... Μὰτς—μούτς.
— Τί εἶνε καλὲ μαμά ;
— Σὲ χάνω κορούλα μου, μοῦ φεύγεις ἀπὸ τὸ σπίτι...

Καὶ ἡ σαρανταπεντάρα κορούλα συνεκινεῖτο μέχρι δακρῶν.

— Ἀχ καλὲ μαμά, μὴ κάνῃς ἔτσι γιὰτί μοῦ παίρνεις τὴν καρδιά.

Καὶ δὸς τοῦ φιλιὰ, δόστου κλάματα καὶ ὑστερικές κραυγές.

— — —

Ὁ Λάζαρος ἀπὸ νωρίς—νωρίς εἶχε εἶχε πάει στὴν κάμαρα τοῦ Παρασκευᾶ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ντυθῇ μὲ τὰ γαμπριάτικα καὶ νὰ τοῦ διαβάσῃ ὠρισμένες παραγγελίες καὶ συμβουλές τοῦ πεθεροῦ του κ. Καραμεζάρη.

— Λοιπὸν κατάλαβες Παρασκευᾶ μου;

— Ναι, ἔρε ἀδερφέ. Παιδιά ἤμαστὰ τώρα;

— Θέλει νὰ εἶσαι μαζί τῆς γλυκῆ μὴλης.

— Ὄχι...
— Νὰ μὴ τῇ κακομεταχειρίζεσαι...
— Ἐννοῖα σου...
— Καὶ θέλει καὶ ἀρσενικό παιδί!

— Ὄριστε ;
— Ἀρσενικό παιδί, μοῦπε ὅτι θέλει...

— Ποῖός ;
— Ὁ πεθερός σου...

Σούφρωσε τὰ χεῖλια τοῦ ὁ Παρασκευᾶ καὶ τὸ πρόσωπό του πήρε ἔκφρασην ὑψίστης στενοχωρίας.

— Τί σοῦπε μωρὲ Λάζαρε;

— Ὅτι θέλει ἀρσενικό παιδί...

— Μὰ εἶνε πράγματα αὐτὰ πού ζητάει ;

— Γιατί ;

— Στὸ χέρι μου εἶνε μωρὲ Λάζαρε, νὰ κάνω ἀρσενικό παιδί; Παπούτσια εἶνε τὰ παιδιά νὰ τὰ θγάξῃς δίσουλα ἢ μονόσουλα κατὰ θούλησιν; Ξέρω γὰ τί σοὶ πράγμα θὰ γῆ τὸ παιδί; Ἐγὼ μιά φορά θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ κ' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὅ,τι βοέζει ἄς κατεβάσει!

— Μὴ τὰ παίρνῃς « τοῖς μετρητοῖς » μωρὲ Παρασκευᾶ, εἶπε ὁ πεθερός πῶς θέλει ἀρσενικό παιδί ἀλλὰ αὐτὸ — πῶς τὸ λένε ! — ὁ λόγος τὸ λέει...

— Ὄχι, Λάζαρέ μου, ἐμένα μ' ἀρέσουν τὰ καθαρὰ πράγματα... Λέω « ναι » γιὰ ὅ,τι μπορῶ, γιὰ ὅ,τι δὲν μπορῶ λέω « ὄχι »... Ἐξηγημένες κουδέντες.

Κάποιος χτύπησε τὴ πόρτα.

Ὁ Παρασκευᾶς ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

— Ὁ κύριος Κουτρομούτης ;

— Ὄριστε ;

— Ὁ κύριος Κουτρομούτης πού εἶνε ;

— Μάλιστα.

— Τί μάλιστα ;

— Γιατί ἀγῆσατε, βρε ἀδερφέ ;

— Ἐγὼ εἶμαι.

— Ἐσεῖς εἶσθε ὁ γαμπρός ;

— Μάλιστα, ἐγὼ.

— Ὄριστε. Αὐτὸ εἶνε δικό σας...
Κι' ὁ νεαρός ὑπάλληλος ἄφησε σὲ μιά καρέκλα ἕνα καλοδιπλωμένο κουστούμι.

— Τοῦ Γερασιμίδη εἶσαι ; τοῦ ράφτη ;

— Μάλιστα.

Κι' ὁ ὑπάλληλος πού περίμενε γενναῖο « πουρμπουάρ » εὐχήθηκε στὸ Παρασκευᾶ μὲ ὄλη του τὴ ψυχὴ.

— Νὰ ζῆσατε κύριε Κουτρομούτη.

Σὰς εὐχουσιὰ θίον ἀνέφελον καὶ εὐτυχημένον.

Ὁ Παρασκευᾶς συγκινήθηκε.

Συγκινήθηκε πολὺ.

Τὰ μάτια του θουρκώσανε καὶ κλαίων σχεδὸν ἀπ' τὴν συγκίνησην, ἐνηγκαλιστῆ τρυφερὰ τὸν ὑπάλληλον τοῦ ἔμποροραφείου.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου... Σ' εὐχαριστῶ. Ποτέ, στ' ὀρκίζουμαι ποτέ, δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ σου τὴ καλωσύνη...

Ὁ ὑπάλληλος θρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ καὶ τί νὰ πῇ. Τέλος μνημοσύρισε δύο

λόγια μὲς' στὰ δόντια του κ' ἔφυγε τρεχάτος.

Ὁ Παρασκευᾶς κ' ὁ Λάζαρος ἀνοίξανε μὲ προσοχὴ τὸ δέμα, καὶ μετ' ἐκπλήξεως εἶδανε νὰ ξεπροβάλλῃ μὲσα ἀπὸ τὰ χαρτιά ἕνα κατὰλευκὸ λινὸ σακάκι, κ' ἕνα « κεραμυδι » πανταλόνι.

Τὰ χάσανε κ' οἱ δύο.

— Ἔτσι τὰ παρήγγειλες, μωρὲ Παρασκευᾶ, τὰ γαμπριάτικα ;

— Ὄχι, Λάζαρέ μου...

— Τότε τί εἶνε αὐτὰ πού σοῦ στεῖλανε ;

— Ἐλα ντέ!

— Τί τοῦ εἶπες, μωρὲ τοῦ ράφτη ;

— Νὰ μοῦ κόψῃ ἕνα κουστούμι.

— Γαμπριάτικο ;

— Ναι, γαμπριάτικον...

— Μαῦρο ;

— Κατὰμαυρο...

— Εἶδες τὸ ὕφασμα ;

Τῶδα...

— Κι' ἦταν μαῦρο ;

— Μαῦρο ἦταν, Λάζαρέ μου...

— Τότε ;

— Ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ πῶ ;

— Ὅχι, γίνε λάθος.

— Λές ;

— Δὲν ἐξηγεῖται ἀλλοιῶς...

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε ;

— Ὅθὰ πάω ἐγὼ στὸν ράφτη σου.

— Νὰ πᾶς Λάζαρέ μου.

— Μόνον νὰ μοῦ πῆς πού εἶνε.

— Στὴν ὁδὸν Σοφοκλέους εἶνε.

— Γερασιμίδη εἶπες πῶς τὸν λένε ;

— Ναι.

— Τὸν ξέρω...

Ὁ Λάζαρος ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ὁ Παρασκευᾶς ὅμως τὸν σταμάτησε.

— Λάζαρε...

— Τί τρέχει ;

— Ὅθὰ πᾶς στὸν ράφτη μου ;

— Ναι.

— Μιά πού θὰ κάνῃς τὸν κόπο θυμήσου σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν ρωτήσης γιὰτί μοῦστεῖλε αὐτὸ τὸ κουστούμι καὶ δὲν μοῦστεῖλε τὸ γαμπριάτικο πού τοῦ παρήγγειλα.

— Ἐμ' γιὰ ποιά δουλειὰ πάω μωρὲ Παρασκευᾶ ;

— Γιὰ ποιά δουλειὰ πᾶς ;

— Γι' αὐτὴνε...

— Ἄ...

Αί «Φοίνισσαι» στο Θέατρον Ἡρώδου

Υπό την προστασίαν της Α. Υ. του Διαδόχου

Πο έτους περίπου. Το Φθινόπωρο του 1937, το Βασιλικό Θέατρο διοργάνωσε σειρά παραστάσεων αρχαίου δράματος με τον «Ιππόλυτο» του Ευριπίδου και με μουσική υπόκρουση του Μητροπούλου. Η παράσταση αυτή του «Ιππολύτου», η προηγηθείσα τον Οκτώβριο του 1936 «Ηλέκτρα» του Σοφοκλέους και η αναβίβασις τον Μάιον του 1934 των «Περσών» του Αισχύλου κατά σκηνοθεσίαν και διδασκαλίαν του Γερμανού σκηνοθέτου Λαϊνγκούζεν, με έκτελεστὰς φοιτητάς και φοιτητριάς των Γερμανικών Πανεπιστημίων, υπήρξαν τρόπον τινά η ανεπίσημη καθιέρωση «έπογων» αρχαίου δράματος στο παρά την Ακρόπολι Ὀδείο Ἡρώδου του Ἄττικου.

Το Βασιλικό Θέατρο ζήτησε και κράτησε για τὸν ἑαυτοῦ και για τὰς προσπαθείας του, στο κεφάλαιον αὐτό του αρχαίου δράματος, τὴν περίοδον του Φθινοπώρου. Φέτος για τρίτη φορά ἀναγγέλλει σειράν ὑπαιθρίων παραστάσεων τραγωδίας κατά τὴν ὥσ ἐποχήν, προμηνύεται δὲ καὶ πάλιν ὄχι μόνον καλλιτεχνική, ἀλλὰ καὶ οικονομική ἐπιτυχία, δεδομένου ὅτι τὸ κοινὸν παρακολουθεῖ με ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον τὴν προσπάθειαν τῆς ἀναβιώσεως τοῦ αρχαίου Δράματος.

Ἡ περίοδος ὅμως τῆς ἀνοίξεως — μιά ἐξαιρετικὰ κατάλληλος ἐποχή για τὸ σκοπὸ αὐτὸ — μετὰ τὴν παράστασι τῶν «Περσῶν», ἔμεινε νεκρὴ καὶ ἀχρησιμοποίητη. Φέτος για πρώτη φορά καθιερώνεται καὶ «ἐποχή» ἀνοίξεως, με τὴν ἀναβίβασιν τὴν 27η Μαΐου τῆς τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδου «Φοίνισσαι» εἰς τὸ Ὀδεῖο Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ὑπὲρ τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ».

Ἡ παράστασι τῶν «Φοινισσῶν» βρίσκεται καὶ αὐτὴ ἐντός τῆς προσπάθειας περὶ ἀναβιώσεως τοῦ αρχαίου Θεάτρου. Ἐνας θερμὸς λατρεὶς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ σκηνοθέτης κ. Λίνος Καρζῆς ἀπὸ τὸν περασμένον Σεπτέμβριον προετοιμάζει μεθοδικὰ τὴν παράστασιν τῆς τραγωδίας.

Ἡ παράστασι τῶν «Φοινισσῶν» βρίσκεται ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ Διαδοχικοῦ ζεύγους. Οἱ

εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τοῦ Συνδέσμου Γυναικῶν «Τὸ σπίτι τοῦ κοριτσιοῦ». Σὲ μιά δὲ ἐγκύκλιον ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Ἀθηναϊκὴν Κοινωνίαν, ἡ ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς παραστάσεως ὑπενηθίζει τὴν ὑψίστης σπουδαιότητος προσπάθειαν τοῦ Συνδέσμου, ποῦ ἀποσκοπεῖ: «...Εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν Ἑλληνίδων, τὴν ἠθικὴν προστασίαν τῶν ἀπόρων κοριττιῶν, τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν πρὸς μόρφωσιν καὶ ἐξέψωσιν τῆς Ἑλληνίδος κόρης καὶ γυναικὸς καὶ

πολύ μικρὸς για νὰ περιλάβῃ τὸν ὄγκον τῶν Θεατῶν, δεδομένου ὅτι τὰ περισσότερα εἰσιτήρια ἔχουν διατεθῆ καὶ ζήτησις καθημερινῶς εἶναι μεγαλειότερη.

Ὡς πρὸς τὸ τεχνικὸ μέρος ἡ παράστασι τῶν «Φοινισσῶν» θὰ εἶναι ἐπίσης κατὰ τὸ ἐξαιρετικόν. Πρῶτα — πρῶτα οἱ δοκιμαίαι, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ κ. Καρζῆ, ἀρχισαν ἀπὸ τὸν περασμένον Σεπτέμβριον. Οἱ πρόβες ὅμως στὸν γῶρον τοῦ αρχαίου θεάτρου δὲν ἀρχισαν ἀκόμα, γιατί ἀπλούστατα δὲν κατορθώθηκε νὰ κτισθῆ μέχρι στιγμῆς τὸ σχετικὸ πλάτι. Τὸ ὕψος τοῦ οἰκοδομήματος αὐτοῦ θὰ φθάσῃ τὰ 17 μέτρα.

Θὰ εἶναι, δηλαδή, διπλάσιον ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς τελευταίας κερκίδος τῶν θεατῶν. Δὲν πρόκειται δὲ νὰ κατασκευασθῆ, ὡς συνήθως, ἀπὸ «κόντρα πλακέ» ἀλλὰ ἀπὸ ξυλολιθικῆς πλάκες. Ἡ ὅλη ἐργασία θὰ στοιχίσῃ περὶ τὰς 100.000 δραχ. Τὴν σχετικὴ «μακέττα» τὴν ἔχει σχεδιάσει ὁ κ. Γιόχαν Ρωμανός.

Τὴν μουσικὴ τὴν συνθέσει ὁ κ. Ψάγος, καὶ τὴν ὀρχήστρα, ἡ ὁποία θὰ εἶναι καταπονημένη κυκλικὰ, στὰ κράσπεδα τῶν κερκίδων καὶ θὰ προστατεύεται ἀπὸ εἰδικὸν «στηθαῖον», θὰ τὴν διευθύνῃ ὁ κ. Ἀλιπερτής.

Ὁ γορὸς τῆς τραγωδίας θὰ ἀποτελεσθῆ ἀπὸ 14 κορίτσια, μαθήτριες ὅλες διαφόρων σχολῶν ρυθμικῆς, καὶ ποῦ ἀνήκουν στὶς καλύτερες Ἀθηναϊκὰς οἰκογένειας.

Σχετικὰ με τοὺς πρωταγωνιστάς, πληροφοροῦμεθα ὅτι θὰ φοροῦν κοθῶνους καὶ μάσκες. Τὸν ρόλον τῆς Ἰοκάστης θὰ παίξῃ ἡ κ. Ξανθάκη, καὶ ἡ κ. Ζωγράφου τῆς Ἀντιγόνης. Στὴν διανομὴ τῶν ἀνδρικών ρόλων, ἐπιμήθησαν τοὺς ἀρχαίους. Ὁ κ. Μορίδης, δηλαδή, θὰ ἀναλάβῃ τὸν ρόλον τοῦ Πολυνίκου, τοῦ Τειρεσία καὶ τοῦ Οἰδύποδος καὶ ὁ κ. Ζωγράφου, τοῦ Ἐτεσκλή καὶ τῶν δύο Ἀγγέλων. Τὸν Κρέοντα θὰ ὑποδυθῆ ὁ κ. Ἀργύρης καὶ τὸν Μενικέα ὁ κ. Μακρῆδης. Κορυφαία τοῦ γορὸς προεκρίθη ἡ κ. Μαλαίνα Χριστοπούλου.

Ἡ παράστασι τῶν «Φοινισσῶν» θὰ ἀρχίσῃ εἰς τὰς 6 μ.μ. Δὲν θὰ γίνῃ χρῆσις προβολῶν ἢ ἄλλων τεχνιῶν φωτιστικῶν μέσων. Τῆς τραγωδίας θὰ προηγηθῆ ὁ ὕμνος πρὸς τὸν Δίωσον βγαλμένος ἀπὸ τὶς Βάκχες τοῦ Εὐριπίδου.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Τὰ μέλη τοῦ θιάσου ποῦ θὰ παίξουν τὶς «Φοίνισσαι».

τὴν ἴδρυσιν γυναικῶν νυκτερινῶν σχολῶν.

Ἡ ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Ἀλ. Κορυζῆ, Ὑπουργὸς Προνοίας, Κ. Κοτζιά, Ὑπουργὸς Διοικητῆς Προτενοῦσης, Ἀμβρόσιο Πλυτὰ, Δήμαρχο Ἀθηναίων, Λουκά Κανακάρη Ροῦφο, τοὺς πρεσβευτάς Μεγ. Βρετανίας, Βουλγαρίας, Ἰταλίας, Γερμανίας καὶ Γαλλίας. Μετέχουν ἐπίσης οἱ κυρίαι Ἀικατερίνη Κ. Κοτζιά, Ἐρασίμια Ἰ. Δροσσοπούλου, Μαρία Θ. Ὑψηλάντου, Ναδίνα Τσαλδάρη, Μαρία Σπ. Τρικούπη, Νέλη Μικρολάκη, Τοῦλα Βουτσινᾶ, Ρίτα Ἀγίλ. Κύρου, Καίτη Εὐάγ. Παπασατράτου.

Ἡ ἐπι τῆς παραστάσεως ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὶς κυρίαι Ἐλένη Σιφναίου, Νίκη Πέρδικα, Μαργαρίτα Ἀποστολίδου, Λιλή Μακρῆδης Φιλίτσα Καράλη καὶ Ἐλένη Γρηγοριάδου.

Τὸ εἰσιτήριον τῆς παραστάσεως ὀρίσθη σὲ 200 δραχ. κατ' ἄτομον, προβλέπεται δὲ ὅτι ὁ γῶρος τῶν κερκίδων τοῦ Ἀρχαίου Θεάτρου θὰ εἶναι

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐνα ὠραῖο διήγημα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ J. H. ROSNY AINE

Κλαύδιος τὴν εἶχε συναντήσει τὴν Λουκέρνη καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὴν ἀγάπησε.

Ἡ γλωμάδα τῆς, ποῦ ἦταν πιο λεπτὴ ἀπὸ τὴν γλωμάδα τῶν κρίνων, τὰ μάτια τῆς, ποῦ μέσα τοὺς ἐνόμιζες πὼς καθρεπτιζοῦσαν τὰ δνεῖρα, ὅπως ἡ σκιά τῶν νεφῶν στὰ νερά μιάς λίμνης, ἡ περπατηοιά τῆς, ἡ λίγο κουρασμένη, μὰ ἐλαφριά καὶ ρυθμικὴ, ὁ λαϊμὸς τῆς ποῦ λύγιζε μὲ γόρη κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν μαλλιών τῆς, ὅλα εἶχαν γι' αὐτὴ μίαν αἰνιγματικὴ γάρη, μιά οὐράνια γλυκύτητα, ποῦ τοῦ σκλάβωναν τὴν ψυχὴ.

Τὴν συγκίνησε ὁ θαυμασμὸς τοῦ γι' αὐτὴν κι' ἐνοιῶσε μάλιστα κι' ἐγνωμοσύνη, ἀλλ' ὅταν ἀρχισε νὰ τῆς κἀνὴ φανερά πιά ἔρωτα, αὐτὴ δὲν ἔδειξε πὼς μπορούσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Αὐτὸς ὅμως ἤθελε νὰ τὴν κἀνὴ γυναικὰ του. Ἐπῆρε τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων κι' ἡ ἴδια, ὕστερα ἀπὸ μερικὸς δισταγμοὺς ἐδέχθηκε νὰ τὸν παντρευθῆ. Δὲν τοῦ εἶπεν ὡς τόσο καμμιὰ τρυφερὴ λέξη.

Μιά μέρα ἐκεῖνη τοῦ εἶπε ἀπλά: —Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σὰς ἀγαπήσω!

Ἦταν ὅμως τόσο ἐρωτευμένος ἐκεῖνος μαζί τῆς, ὥστε δὲν γύρευε τίποτε περισσότερο. Ἐπειτα ἀνῆκε στὴ σχολὴ ποῦ πιστεύουν, ὅτι πολλὰ κορίτσια, ἂν μὴ τὰ περισσότερα, ἐρωτεύονται τὸν ἄντρα μετὰ τὸ γάμο.

Ἡ Κλαίρη δὲν ἦταν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ κορίτσια αὐτά. Ἐγίνε μιά θλιβερὴ σύζυγος. Ἡ γλωμάδα τῆς μεγάλωσε, ἀτόνησε ὀλόκληρο τὸ σῶμα τῆς, τὰ μάγουλά τῆς μῆταν μέσα κι' ἔδειχνε βαθυτάτην ἀποστροφή για ὅλα τὰ πράγματα.

Ὁ Κλαύδιος, ποῦ ἀγωνίστηκε ὅσο μπορούσε για νὰ κατακτήσῃ τὴν γυναικὰ του, ἐνοιῶσε μιά ἀπέραντη ἀπογοήτευσιν. Σιγά-σιγά ἀρχισε νὰ φαντάζεται, ὅτι πίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ρεμβῶδη μάτια καὶ τὰ μελαγγολικὰ γέιλη κρυβόταν κάποιο μυστικόν. Καθὼς ὅμως ἦταν διακοιτικὸς ἀπὸ χαρακτῆρος δὲν θέλησε νὰ τὴν ρωτήσῃ. Ὅσο ὅμως τὴν ἐβλεπε νὰ ἀδυνατίζει ἀρχισε νὰ αἰσθάνεται γι' αὐτὴν βαθύτατον οἶκτον. Ρωτοῦσε δὲ τώρα τὸν ἑαυτοῦ, ἂν δὲν εἶχε καθῆκον νὰ τὴν ρωτήσῃ, για νὰ δὴ τουλάχιστον ἂν δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Πῆρε τέλος τὴν ἀπόφασιν ἕνα πρωὶ τοῦ Ὀχτώβριου, ἕνα θλιβερὸ ὑγρὸ πρωῖνόν, ποῦ ὀλόκληρος ὁ οὐρανὸς φαινόταν πὼς ἔφευγε πρὸς τὴ δύση.

Στὶς ἀρχὲς δὲν θέλησε νὰ μιλήσῃ. Ἐπειτα ὅμως ὠμόλογησε. Ναί εἶχε ἀγαπήσει ἕναν ἄνδρα, ἕναν ἄνδρα ποῦ εἶχε προσβάλλει καίρια τὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ ποῦ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει αὐτὴ ἀθόρμητα. Εἶχε πιστέψει εἰλικρινὰ πὼς θὰ μπορούσε νὰ λη-

σιμονήσῃ καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὸν Κλαύδιο, μὰ τὸ παρελθὸν ἔμεινε ζωντανόν.

Ἡ ἐξομολόγησις αὐτὴ ἀπέλπισε τὸν Κλαύδιο. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐνοιῶθε μίσος για τὴν γυναίκα του. Ἐτρεχε μέσ' τὰ δάση τοῦ κτήματός του καὶ τὰ σωθικά του τὰ ἔτρωγεν ἢ ζήλεια. Καὶ δὲν συλλογιζότανε ἄλλο παρὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Ὅταν ὅμως εἶδε τὴν Κλαίρη νὰ πέφτῃ στὸ κρεββάτι, ὅταν εἶδε τὰ μεγάλα ρεμβῶδη μάτια τῆς νὰ τὰ σκεπάζουν οἱ πράσινες ἀνταύγειες τοῦ περетоῦ, ξανάνοισε καὶ πάλι γι' αὐτὴν οἶκτον. Ἦθελε καὶ πάλι νὰ τὴν βοηθήσῃ. Γιατί νὰ μὴ χωρίσουν; Νὰ μπορούσε νὰ τὴν βοηθήσῃ ἐν παύσῃ ἐκεῖνον ποῦ ἀναποῦσε! Ἐν αὐτὴ περιπτώσει δὲν θὰ ἦταν πιὸ δυστυχιμένος ἀπ' ὅτι ἦταν τώρα, αὐτὴ ὅμως θὰ σωζότανε.

Ὁ ἄνὼν ἐστάθηκε σκληρὸς. Ἡ φύσις μὰς προκαλεῖ νὰ ἐξοντώσομε τὸν ἀντίπαλον καὶ ὁ Κλαύδιος, πέρασε πολλὰς νύκτας, καταρῶμενος τὴν γυναίκα του καὶ ἔτριξε τὰ δόντια καὶ δὲν μπορούσε νὰ κἀνὴ κακὸ σὲ κανένα. Κι' ἔτσι ἦρθε μιά μέρα, ποῦ ἔλαβε κρουφὰ ἕλες τίς ἀναγκαῖες πληροφορίες πῆγε μόνος του καὶ βρῆκε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ποῦ ἀγαποῦσε ἡ Κλαίρη καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ τῆς. Ἡ αὐτοθυσία του δὲν ἔφθασε βέβαια μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοὺς ἀφήσῃ μοναχὸς τοὺς δύο; τοὺς ἐπέτρεψεν ὅμως νὰ βλέπεται κάθε μέρα.

Ἐτσι πέρασε μιά φοικτὴ ἑβδομάς. Ἦταν ζήτημα ἂν κοιμότανε μερικὲς ὧρες. Ὁ πόνος καὶ ἡ ζήλεια ἐνόμιζες πὼς τοῦ τρώγανε τίς σάρκες. Τώρα ἀρχισε νὰ ἀδυνατίζει ἐκεῖνος καὶ νὰ γλωμιάζῃ. Τὰ μάγουλά του βαθύλωναν καὶ ὁ περетоῦ τοῦ πράσινιζε τὰ μάτια. Κῦτταξε κρουφὰ τὸν ἀντίπαλον καὶ καθὼς τὸν εὗρισκε καλοκαμωμένον, λεπτό, κομψόν, γεννημένο τέλος για ν' ἀρέσῃ, ποῦ ἔτριξε ματιὰς γεμάτες μίσος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Κλαίρη ἀνακτοῦσε δυνάμεις. Τὴν τρίτην μέρα σηκώθη-

κε. Ἡ γλωμάδα τῆς ἐξακολουθοῦσε, ἀλλ' ἦταν λιγώτερο σκοτεινὴ, ἀρχισε μάλιστα νὰ λάμπῃ. Τὰ μάτια τῆς ἔπαιρναν καινούργια γάρη καὶ ἀστραφταν ἀπὸ εὐτυχία. Πολλὰς φορὲς μάλιστα ἐνόμιζες πὼς βρισκότανε σὲ ἔκστασι καὶ τότε φαινότανε τόσο ὠραία, ποῦ ὁ Κλαύδιος πῆγαινε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ θαυμασμὸν κι' ἀπὸ πόνο.

Σὲ λίγο ἀρχισε νὰ περπατῆ μέσ' στὸ δωμάτιο καὶ τὴν ὀγδοὴν μέρα ζήτησε ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ τὴν βγάλῃ στὴ βεράντα.

Ἐκεῖνη ἀκουμποῦσε ἐλαφρὰ στὸ χέρι τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἔκαμαν μερικὰ βήματα σιωπηλοί. Ἐπειτα με γαμηλὴ φωνή, ὡς νὰ τὴν διέκοπταν τὰ δάκρυά τῆς, εἶπε: —Πόσο ἤσουν καλὸς, Κλαύδιε!... Ποτὲ μου δὲν θὰ πίστευα, ὅτι μπορούσε νὰ ὑπάρῃ τὴν γυναικὸς για!

Ἐπρεπε νὰ σὲ σώσω!... τῆς ἀπῆντησε με πικρία. Ὅλα τὰλλα δὲν εἶχαν καμιά σημασία, ἀρκοῦσε νὰ γιαιτρευθῆς.

Ἐκεῖνη ἀπῆντησε με συγκινημένο τόνο. —Ἐγιάτρευθηκα...

Ἐγλωμίανε. Ἀναγκάστηκε νὰ

Ὅταν εἶδε τὴν Κλαίρη νὰ πέφτῃ στὸ κρεββάτι, ξανάνοισε οἶκτον...

συγκρατηθή για να μη κλονισθή. Όλο το είναι του υπέφερε.

—Λοιπόν, επέτυχαι! Έκαμε με ένα θλιβερό χαμόγελο. Τώρα δεν μένει παρά να αποτελειώσω την θεραπεία!

Θέλησε να απαντήσει, μα δεν μπόρεσε. Τα δόντια του ήταν σφιγμένα, ο λαιμός του είχε ξεραθί. Η καρδιά του γυποούσε τόσο δυνατά, που τον είχε πιάσει ίλιγγος.

—Θα μπορέσει να λησμονήσει ποτέ, εξηκολούθησε εκείνη, την παραφροσύνη μου;... Ξέρω πως γι' αυτό το πράγμα θα νοιώθω θλίψη σε όλη μου τη ζωή, κι όμως σ' αυτό θα οφείλω την ευτυχία μου... Μια ευτυχία που η δοκιμασία την έκανε πιο βεβαία, πιο βεβαία!... "Α! Κλαύδιε, από την στιγμή, που ξαναείδα τον άνθρωπον αυτόν κατάλαβα πως τα βάσανά μου θα τελειώνανε. Κι' από μέρα σε μέρα η βεβαιότητά μου αυξανει. Μολονότι δε καταλάβαινα πως σ' έκαναν να υποφέρης, εν τούτοις έσκεπτόμουν πως έπρεπε να φέρω την δοκιμασία ως το τέλος...

—Σε ευχαριστώ για όλα αυτά που μου λες, αλλά σε παρακαλώ σταμάτησε αυτό την εξομολόγησή σου. Μου προξενεί τρομερό κακό.

Γύρισε το κεφάλι του για να κρύψει τα δάκρυά του και ψιθύρισε σιγά - σιγά.

—Δέχομαι να φθάση η θυσία ως το τέλος. Θα πάρης εκείνον που αγαπάς.

Εκείνη στηρίχθηκε πιο δυνατά στο χέρι του. Μια ζωηροτάτη συγκίνηση γέμιζε τα μάτια της, έπειτα μια άοριστη ανησυχία, έπειτα η γυναικεία εκείνη πονηρία που οι καλύτερες γυναίκες την αναμειγνύουν με τα πιο ευγενικά αισθήματά των. Αφού περπάτησε λίγα λεπτά, χωρίς να πη τίποτε, σταμάτησε μπροστά σ' ένα θύψιμο ρόδο, κατάχλωμο και μαραμμένο.

—"Ενα φθινοπωρινό τριαντάφυλλο! φώναξε... Είχα τάξει να χαρίσω σ' εκείνον που αγαπώ το πρώτο λουλούδι, που θα έβλεπα στον κήπο, όταν θα πρωτόβγαινα από το δωμάτιό μου.

Τράβηξε το χέρι της από το μπράτσο του Κλαυδίου και προχώρησε προς το ρόδο. Εκείνος την κύτταζε και δεν μπορούσε να πιστέυση πως ήταν τόσο άσυνειδητη τόσο κτηνώδης η σκληρότης της γυναικας που την γνώριζε λεπτή και ευγενική. Η Κλαίρη όμως είχε κόψει το τριαντάφυλλο και προχωρούσε σοβαρή, μυστηριώδης με μια ματιά, που τον έκανε να ριγίση δλόκληρος.

—"Αν μ' αγαπάς ακόμα, Κλαύδιε, πάρε αυτό το τριαντάφυλλο, ψιθύρισε.

Εκείνος έγινε κατάχλωμος σαν έτοιμοθάνατος. "Επειτα μια γαρά άπειρη φούσκωσε το στήθος του... Κι' εκείνη άκουμπώντας το κεφάλι της, που άστραφτε, στον ώμο του Κλαυδίου, είπε:

—"Αγαπημένο μου άντρούλη!... Τι υπέροχη έπιτηδεότητα χρειάζεται μια θυσία,

J. H. ROSNY Ainé

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στά 850 ο κ. Ουώρλαντ, πλούσιος κτηματίας, που κατοικούσε στην κομψή βίλλα Ρισμόν, στα περίε του Λονδίνου πέθανε αφήνοντας μια μεγάλη περιουσία στη κόρη του, μια νέα δεκαοκτώ ετών, που ήταν η μόνη του κληρονόμος. Διά διαθήκης άφησε στον άδελφου του που τον αγαπούσε πολύ, την έντολη να προστατεύση το παιδί του, ως κηδεμών. "Ενα δε άλλο άρθρον της διαθήκης όριζεν, ότι εις περίπτωση θανάτου της κόρης, όλη την περιουσία θα την κληρονομούσε ο θεός της. Ο μακαρίτης ένόμισε ότι ειχεν ενεργήσει κατά τον καλύτερον τρόπο και είχε προΐδει όλα τα ένδεχόμενα. "Επειτα δε ειχεν απόλυτον εμπιστοσύνη στον άδελφου του, που τον ήξερε για πολύ καλό, πολύ δικαιο και αρκετά πλούσιον, ώστε να μη τον βάλη σε πειρασμόν η περιουσία της Αιμιλίας.

Αφού λοιπόν απέδωσαν τις τελευταίες τιμές στο νεκρό ο θεός πήρε την προστατευομένη σπίτι του. Μετά ένα χρόνο η Αιμιλία εξηφανίσθη και όλες οι έρευνες, για να την βρούν στάθηκαν μάταιες. Οι συγγενείς ως τόσο βρήκαν μάρτυρες, που έβεβαίωσαν πως την ημέρα της εξηφανίσεως η Αιμιλία ειχε πάει με το θείο της σ' ένα γειτονικό δάσος απ' όπου δεν ξαναγύρισε.

Η άστυνομία έπιασε το θείο και τον υπέβαλε σε αυστηρά άνάκριση. Αυτός κατέθεσε πως τώ όντι ειχε πάει με την άνειψιά του στο δάσος και πως εξηφανη την έχασε. "Εφαξε να την βρή μά δεν ήταν πουθενά. Τότε σκέφθηκε πως θα ειχε γύρισει σπίτι από άλλο δρόμο και γύρισε κι' αυτός άλλα δεν την βρήκε. Η στενοχώρια του έστάθηκε μεγάλη κι' άρχισε να την ζητά δεξιά, άριστερά, χωρίς όμως να την βρή πουθενά.

Οι εξηγήσεις αυτές δεν ικανοποίησαν τον άνακριτή, στον όποιον, όπως και στους συγγενείς φάνηκαν άπίθα-

νες, ιδίως όταν έμαθαν τους όρους της διαθήκης.

Οι ύπόνοιες, λοιπόν, εναντίον του ήταν πολύ ισχυρές κι' έτσι ο θεός έφυλακίσθη, εξηκολούθησαν όμως οι άνακρίσεις, με την έλπίδα να διαλευκανθή η ύπόθεση. "Ετσι έμαθαν πως ένας τέζντελιαν από τα περίε ειχε ζητήσει το χέρι της Αιμιλίας, μα ο θεός τον έδιωξε απότομος. Το πράγμα αυτό έλύπησε βαθειά την Αιμιλία, η όποια έκανε κατόπιν πικρά παράπονα στο θείο της, για την κατάρχησι, που έκανε της έξουσίας του, ως και για τον κακό τρόπο, που την μεταχειριζότανε. "Από πολλές καταθέσεις ο άνακριτής έπληροφόρηθη ότι λίγες μέρες προ της εξηφανίσεως της νέας ο άνθρωπος που την αγαπούσε ειχε φύγει για την Σκωτία, για να ξεσκάση από τη θλίψη του.

Η άνάκριση βρισκόταν στο σημειον αυτό, όταν μια μέρα παρουσιάσθη μια γυναίκα, η όποια κατέθεσεν, ένόρκως, ότι την ημέρα που εξηφανίσθη η νέα, περνούσε από το δάσος κι' άκουσε γυναικείας φωνές. Πλησίασε τότε προς το μέρος κι' άκουσε την εξής φράση:

— Μή με σκοτώσετε, θείε μου! Μή με σκοτώσετε!

Κατατρομαγμένη έπρόσχε να άκούση κάτι περισσότερον, όταν άκουσε μια τουφεκιά. Τότε την έπιασε τέτοια τρομάρα, που δεν έσκέφθη τίποτε άλλο, παρά πως να φύγη γρηγορώτερα.

Και μετά την κατάθεση αυτήν ο θεός εξακολουούσε να Ισχυρίζεται πως είναι άθώος. "Εδικάσθη όμως και καταδικάσθη σε θάνατο και καθώς τα πράγματα γίνονται με κάποια ταχύτητα στην "Αγγλία, ύστερα από λίγες μέρες τον έκρέμασαν.

Δεν πέρασε όμως ένας μήνας και μια μέρα η Αιμιλία Ουώρλαντ γύρισε πίσω παντρεμένη με το νέο που αγαπούσε. Η Ιστορία αυτή, που δεν την περίμενε κανείς έγέμισε σ' όλην την θλίψη.

Ανεκριναν τότε την Αιμιλία κι' αυτή άμολόγησε πως ειχαν συμφωνήσει με τον άνδρα της να άλληλοπαχθούν. "Όταν πήγε στο δάσος με το θείο της, ο τελευταίος την έπειξε να παντρευτή μ' ένα νέο, που αυτή δεν τον συμπαθούσε διόλου. Εκείνη όμως ήρνεϊτο με κλάματα στα μάτια και φώναζε. "Εκ καρδιά μου άνήκει στον άλλο. Θα πεθάνω άν δεν μπορέσω να τον πάρω κι' άν δεν μ' άφήσετε να τον αγαπώ. Μή με σκοτώνετε, θείε μου, μη με σκοτώνετε!" Την ώρα που έλεγε αυτά άκούσθηκε μια τουφεκιά κι' ο θεός της έτρεξε να δη τι συμβαίνει. Τότε εκείνη έπωφελήθη και πήγε να βρή τον αγαπημένο της ο όποιος ήταν κρυμμένος σ' ένα σπιτάκι, αφοού προηγουμένως ειχε διαδώσει πως θα έφευγε στην Σκωτία.

Εφυγαν μαζί. Πήγανε στη Σκωτία και παντρεύτηκαν κι' έπειτα πέρασαν στη Γαλλία, όπου έμειναν μερικούς μήνας, ένω στην "Αγγλία ο δυστυχισμένος θεός της έπληρωσε με το κεφάλι του, χάρις στον μοιραϊον όρο της διαθήκης του άδελφου του.

K. ΜΠΕΡΑΡ

ΚΡΙΝΟΥ ΥΜΝΟΣ

Σάν κρίνο ύψώθηκε στο φως το θείο άνάστημά σου,
 ύλα χάδια γύρω σου οι αδρες
 [κι' οι ευδίες,
 Και μια σιωπή άπλώθηκε σεμνή
 [λόγγυρά σου
 ώσάν θανάτου προσευχή μέσα σ'
 [όργων θυσίες.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ο ποιητής και ο πολιτικός. Υπνοβατώντας έγραφε τα μαθήματά του. Η έξορία του στη Βενετία και ο σερ Γούαρδ. Ο θάνατος του Σολωμού. Η ώραία Έλοΐσία.

Τη νύχτα που στο Μεσολόγγι έσβενεν ο ωραιοψάλτης φιλέλληνας και ποιητής Λόρδος Μπάυρον, σ' ένα άντικρυνό νησί της Ίονιας άπλωσιάς, στη Λευκάδα, γεννιόταν ο Άριστοτέλης Βαλαωρίτης.

Από την κούνια του νανουρίστηκε με τις τουφεκίες των ραγιαδων πολεμιστών και άντις για παραμύθια τη φαντασία του έσπίθιζαν οι λεβεντιές των αετών της Ρούμελης και της Ηπειρου. "Ετσι η ψυχή του ζυμώθηκε με τον ήρωισμό, την έλευθερία και την αγάπη.

Μαθητής ακόμα στην Κέρκυρα, έγραφε στη μάνα του ότι τρέφεται πάντοτε «με τας γλυκειάς ιδέας της συγγενείας και της πατρίδος».

Από άρχοντική και εύπορη οικογένεια καθώς ήταν ειχε όλα τα μέσα να σπουδάση όπως ήθελε. "Ετσι έπειτα από το λύκειο της Κερκύρας και την Ίονία ακαδημία, όπου άκουσε σοφούς δασκάλους και λόγιους της εποχής, περιηγήθηκε χώρες, ταξείδευσε με φανατισμό και σπουδασε με όρεξη: Φιλολογικά στην Έλθετία και Γερμανία, Νομικά στο Παρίσι και την Πίζα.

Είκοσι πέντε χρονών ξαναγύρισε στη Λευκάδα. Παντρεύτηκε με την ώραία Έλοΐζα της φιλολογικής οικογενείας των Τυπάλδων και άρχισε γονιμότερα πιά τη φιλολογική του καριέρα.

Όταν ο Βαλαωρίτης καταπιανόταν με κάτι, έμπαυε ως το θάθος των πραγμάτων και έφτανε πάντοτε ως την έκπληρωση του σκοπού του. "Ακόμα και μαθητής, καθώς μας πληροφορεί ο βιογράφος του, «διατελών έν ύπνοβασίε έγραφεν ένίστε τα μαθήματά του καθ' ύπνον».

"Ετσι μπόρεσε να προκόψη και στην ποίηση και στην πολιτική, όπου καταπιάστηκε.

Σωματώδης, εύγλωττος, ένθουσιώδης, με αίμα άρματωλικό στις φλέβες του και με γενειάδα έπιβλητική, μιλούσε πάντα με πατριωτική έξαρση και σε γλώσσα δημοτική, ένω γύρω του έπικρατούσε εηρός λογιοτατισμός. «Δεν άμφιβάλλω, έγραφεν, ότι η δημοτική θέλει είνε η γλώσσα της ποιήσεώς μας... Πρέπει μάλιστα να καθιερωθή αυτή έπισημας προς τον σκοπόν τουτον... Είνε γλώσσα πλαστικωτάτη και ποιητικωτάτη. Παρέχει άναριθμήτους εύκολίας προς τον ποιητήν». "Ως πολιτικός επέάλαιψε με το λόγο, αλλά δεν έδίστασε σε στιγμές ταραχώδεις, να χρησιμοποίηση και τα χέρια του. Για δυο Ιδανικά πάλευε και έώδευε. Για την ένωση της Έπτανήσου και το ξεσκάθωμα της Ηπειρου απ' την όποια καταγόταν και την όποιαν τόσο αγαπούσε. Ο Άναστάσιος Βυζάντιος γράφει γι' αυτή την πλευρά του ποιητού της κυρά-Φροσύνης: «Κα

τά τον πεζόν αυτόν αιώνα καθ' όν πάντες προσκολλώνται εις τα γήινα αυτών συμφέροντα, μόνος ο Βαλαωρίτης εξη διαρκώς εις άλλον κόσμον, δημιουργήσας και γενόμενος Ιεροφάντης μιας ιδεώδους τινός Έλλιάδος, ήν έπανηγύριζεν από του θήματος της Βουλής και έψαλλε διά στίχων άν παρέδωκαν εις αυτόν το μυστήριον οι άγνωστοι άοιδοί των Άγραφών και του Όλύμπου».

Σε όλα τα επαναστατικά κινήμα-

πρεπε να κάνω και γώ το δικό μου. Τις κοινοβουλευτικές του έπιτυχίες ο Βαλαωρίτης τις έγραφε στην «άγαπητή του Έλοΐσία» με παιδιατική άφέλεια.

Για το θάνατο του Σολωμού γράφει (16-2-1875):

«Το Σάββατον την μεσημέριαν άκριβώς παρέδωκε το πνεύμα τώ Θεώ ο κόμης Διονύσιος Σολωμός... Τη ύποδειξει μου ο αντιπρόεδρος Δάνδαλος διέλυσε την συνεδρίasion εις ένδειξιν πένθους... Το θέατρον έμεινε κλειστόν και άπηγορευθή η κυκλοφορία των προσωπίδοφόρων. "Εγώ έσπευσα να τον ίδω μόλις έκνευσαντα... Ο Θεός άναπαύσει την ψυχήν αυτού έν σκηναίς δικαίων».

Στο ρωμαντικό έρημητήριο της Μαδουρής, ξεμοναχισμένος δίχως άλλες βιωτικές ανησυχίες, ο Βαλαωρίτης έγραψε το μεγαλύτερο μέρος του ποιητικού έργου του.

Δεν έχει προσωπικούς λυρικούς τόνους στους στίχους του.

"Ολοι έχουν πηγή τους την πατριδολατρεία και τη συγκίνηση. Βούζουν από τουφεκία και παλληκαρισμένες. Στους ήρωικούς του δεκαπεντασούλλατους εκλείσει τις έπικότερες σελίδες της Ιστορίας μας. Ο «Θανάσης Διάκος», «Ο Άστραπόγιαννος» κλπ. είνε κατά τον Παλαμά «μημόσυνα ήρώων και μαρτύρων του γένους». Την κυρά Φροσύνη του την τραγούδησαν χιλιάδες στόματα:

Καθώς άνθίζει η μυγαλιά με τα πολλά τα χιόνια άνθιζε μες στα Γιάννενα και η κυρά-Φροσύνη,

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

τα της Ηπειρου, ο Βαλαωρίτης θοήθησε ποικιλότροπα, με άνδρες, χρήματα, προκηρύξεις κλπ. Μετά την καταστροφή όμως των φιλελλήνων στο Πέτα πολλά έγγραφα του περιήλθαν στους Τούρκους. Αυτοί τα διεβίβασαν στον Άγγλο άρμιστή της Κερκύρας σερ Τζώρτζ Έρρικ Γούαρδ που ήρθε στη Λευκάδα να τον άνακρίνη. Ο ποιητής δεν άρνήθηκε τίποτε.

—Τότε είσθε ένοχος εσχάτης προδοσίας ένώπιον της Βασιλείσης.

—Συγγνώμη, αλλά εγώ δεν είμαι Άγγλος υπήκοος. Είμαι Έλληνας. "Αν δεν έκανα ό,τι έκανα, τότε θάμουν ένοχος ένώπιον της πατρίδος μου.

Και περήφανος έστρεψε τα νώτα κι' έφυγε.

Εξορίστηκε ένα χρόνο στη Βενετία — ήταν της μόδας τότε αυτή η ποινή. Το ωραιότερο όμως είνε ότι όταν γύρισε στην Κέρκυρα, ο ίδιος άρμιστής και η κυρία του τον κάλεσαν σε γεύμα.

—Σας χρωστούσα μια εξήγηση, του είπεν ο σερ Γούαρδ "Εσείς κάνατε περήφανο τον καθήκον σας. "Ε-

Ο θάνατος που τόσο τον φοβόταν ο ποιητής και που τόσες φορές τον στιχούργησε: «Ωργανε ο χάρος ώργανε τη γη που τότε τρέμει», και άλλου: "Εβγήκε ο χάρος θερσιτής κρυφά ν' άνθολογήση), τον έπληξε κατάκαρδα άρπάζοντας του τρυφερούς βλαστούς.

Τα ποιήματα που έγραψε απ' αυτή την άφορμή έχουν επαναληφθή σχεδόν σε όλα τα μνήματα:

Την αγνή με τη δροσούλα ξεφύτρωσε ένα ρόδο.

Την αγνή με τη δροσούλα έμαράθηκε το ρόδο.

Τέλος έσβυσε κι' ο ίδιος στο λατρεμένο του νησί (1879) προτού ετύχησει να ιδη έλευθερη και την πολυαγαπημένη του Ηπειρο. Η προτομή του είνε σημενή στο Βασιλικό μας κήπο.

ΟΑ. ΠΕΡ.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Εϋδυμη ιστορία λιγάκι... αληθινή)

έδω και λίγες μέρες. "Ήθελα να έρω καμιά δουλειά στη χώρα σας, αλλά δεν ξέρω τη γλώσσα κι' αυτό με δυσκολεύει πολύ..."

"Ο Άνδρέας την προσεκάλεσε να πάρουν μαζί το τσάι. Εκείνη εδέχτηκε, μ' ένα απροσδιόριστο χαμόγελο πάντοτε στα χείλη.

"Ο Άνδρέας άναρωτιόταν: «Πόσων χρονών να είνε άρα γε; Είκοσι όκτώ... Τριάντα; Ίσως και περισσότερο, γιατί το πρόσωπό της είνε κάπως μαραμένο...».

Είχαν έρθη μιά ησυχία γωνιά, στο βάθος ενός ζαχαροπλαστείου και συνέχισαν τη φλυαρία. "Όσο την έβλεπε, ο Άνδρέας έλεγε:

"Μοιάζει με κάποιο πρόσωπο πολύ γνωστό μου, αλλά με ποίο;"

"Η φλυαρία συνεχίστηκε. "Ο Άνδρέας άρχισε να θρίσκει ανεξάντλητο ενδιαφέρον στην περιπέτεια. Πώς, όμως, θα προχωρούσε στην πολιorkία; Θα έφηρμοζε το ίδιο σύστημα, όπως με τις άλλες;

"Ήταν άλλάναστο το σύστημά του. "Αλλά με μιά ξένη!... Θα έπρεπε να είνε προσεκτικός, για να μη την τρομάξει... "Αλήθεια, πώς ποιο σημείο θα έπρεπε να στρέψη τη συζήτηση; "Εξάφνου το κατέβηκε μιά φωτεινή ιδέα... Θα της μιλούσε για κινηματογράφο... "Ο κινηματογράφος; "Η άγνωστη στο άκουσμα αυτής της λέξεως, τον κύτταζε με κάποια ταραχή...

Μιλούσε σοβαρά; Και θέβαια... Οί περισσότεροι παραγωγοί γαλλικών ταινιών ήταν στενοί του φίλοι και πολλές σημερινές βεντέτες σ' αυτόν χρεωστούσαν την έπιτυχία τους...

"Εσείς, της είνε, έχετε όλες τις δυνατότητες για να γίνετε καλλιτέχνης του κινηματογράφου. Τα μεγάλα παραξένα μάτια σας, το κομψό σας σαματάκι... Δεν σας λένε τίποτε όλα αυτά; "Η ζωή μέσα στο στούντιο, η φωτογραφία σας σ' όλες τις έφημερίδες, τόνισμα σας με φωτεινά γράμματα σ' όλες τις πόλεις του κόσμου...

Και άρχισε, χωρίς να το κατα-

λαβαίνει, να ένθουσιάζεται κι' ο ίδιος από τις δελεαστικές αυτές υποσχέσεις που άράδιαζε. Εκείνη τον άφηνε να μιλάει και να της περιγράφη την όνειρώδη ζωή των stars του κινηματογράφου. Φυσικά, ο πειρασμός ήταν μεγάλος, άλλ' ήταν θέβαιος ότι θα πετύχαινε;

"Και γιατί όχι; "Εγώ έχω λανσάρι το κόσμου τις γυναίκες. Καμιά δεν άπέτυχε. Πώς, λοιπόν, θ' άποτύχετε σεις, που έχετε τόσα προσόντα; Θα σας παρουσιάσω στους σκηνοθέτες ως φίλη μου... Πότε θέλετε να συναντηθούμε; Θέλετε αύριο στις πέντε το άπόγευμα έδω; "Η προτιμάτε να έλθετε στο σπίτι μου; "Όπως θέλετε... Θα όρίσουμε την ώρα που θα πάμε να θρούμε τον Χ... (και πρόφερε το όνομα ενός μεγάλου παραγωγού ταινιών).

"Ακούστε, είνε η ξανθή άγνωστη. Πρέπει να σκεφθώ λιγάκι. Αύριο το άπόγευμα θα συναντηθούμε έδω και θα σας δώσω την άπάντησή μου.

"Ωραία! Αύριο, στις πέντε! Θέλετε να μου αφήσετε το όνομα και την διεύθυνσή σας, για την περίπτωση που θάχα να σας κάνω μιά ένπειγουσα ανακοίνωση;

"Εκείνη δίστασε λίγο... "Υστερα ζήτησε ένα μολύβι κι' ένα χαρτί... "Έγραψε κάτι, διπλώσε το χαρτί και το έδωσε στον Άνδρέα.

"Εκείνος το έβαλε στην τσέπη του, χωρίς να το διαβάση και σηκώθηκε.

"Όταν άπεχωρίσθη με την άγνωστο, πήρε να διαβάση τ' όνομά της: Γκρέτα Γκάρμπο!

"Αργά το θράδυ, διαβάζοντας μιά έν απογευματινή έφημερίδα, είνε και τη σχετική είνδηση. "Η Γκρέτα Γκάρμπο είνε φθάσει την ίδια μέρα στο Παρίσι, ίνκόγκνιτο και άγνωριστο, χάρις σ' ένα καινούριο τρόπο χτενίσματος!

ΦΕΛΙΣ ΝΑΝΚΛΑΪΝΤ

Με τα χέρια στις τσέπες, ο Άνδρέας έβάδιζε τεμπέλικα στο πεζοδρόμιο του μεγάλου μπουλβάρ, κυττάζοντας με βλέμμα πειρακτικό τις όμορφες γυναίκες.

"Ατυχία σήμερα, ψιθύριζε κάθε τόσο μέσα του.

Είνε μιά ώρα που τριγύριζε, χωρίς να συναντήση την περιπέτεια που γύρευε. "Έν τέλει την είνε. Κατέβαινε από ένα λεωφορείο, υπό την μορφήν μιάς όμορφης γυναίκας, ντυμένης μ' ένα κομψό ταγιέρ, χωρίς κανένα μακιγιάζ στο πρόσωπο, με μαλλιά ξανθά και μ' ένα μπερεδάκι στην κορυφή της κεφαλής.

"Σπουδαία γυναίκα! είνε μέσα του ο Άνδρέας κι' άκολούθησε την άγνωστη, η οποία πλησίασε σε μιά μεγάλη βιτρίνα.

Μόλις την έπλησίασε, ο Άνδρέας έβγαλε το καπέλλο του και είνε:

"Συγχαρήστε με, κυρία..."

"Εκείνη έστράφη και τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα έρωτηματικό. Τί μάτια!

"Ο Άνδρέας έξηκολούθησε: "Τό όμορφα σας μαρτυρεί ότι πλήττετε... Μου έπιτρέπετε να περπατήσω λίγο μαζί σας; "Όταν είνε κανείς με συντροφιά, δεν νοιώθει και τόσο την πλήξη.

"Εκείνη χαμογέλασε και είνε άγγλιστι ότι δεν καταλάβαινε τα λόγια του.

Εύτυχώς, ήξερε ο Άνδρέας έγλέζικα. Κι' επανέλαβε την πρότασή του στην γλώσσα της ώραιας ξανθής, η οποία του άπήντησε με μιά έν έμφραση άμηχανίας στο πρόσωπο:

"Δεν σας γνωρίζω, κύριε..."

"Και τί σημασία έχει αυτό; Είνε πολύ τυχερή που με συναντήσατε, κυρία μου. Γνωρίζω πολύ καλά την πόλη... θα σας χρησιμεύσω ως όδηγός... Σύμφωνο; "

Και άφου προχώρησαν μαζί μερικά βήματα:

"Αλήθεια, είνε, δεν συστηθήκαμε. "Άνδρέας Λαφόν, για σας, άπλως "Άντριου... Και το δικό σας όνομα;

Χωρίς να περιμένη άπάντηση από την άγνωστο, ο φοβερός κορτάκιος άρχισε τη φλυαρία, μιλώντας για χίλια δυο πράγματα.

"Έφθασα από το Μπίρμιγχαμ,

'Η Α' Διεθνής Έκθεση «Χαρά και Έργασία»

Οί δαυμάσιες άπεικονίσσεις της χαράς των άνδρώπων από την αρχαιότητα έως σήμερα.

Η Έκθεση «Χαρά και Έργασία» που διά πρώτην φοράν άργανούται εις την Ελλάδα δεν είνε μόνον δικαία άπόδοσις τιμής στην Έργασία αλλά και στον παράγοντα χαρά που άποτελεί την ενεργητική και γονιμοποιό δύναμιν κάθε δημιουργικής προσπαθείας και προσφέρει στην ανθρώπινη ζωή όμορφιά και καλωσύνη.

"Ετοι έχαιρέτισε ο Άρχηγός της Κυβερνήσεως κ. Ιωάννης Μεταξάς την Α' Διεθνή Έκθεση «Χαρά και Έργασία» εις το Ζάππειον, η οποία ήγειρε ζωηρότατον ένδιαφέρον εις όλον τον κόσμον. Προσωπικότητες διεθνούς ώμης ήλθαν επίτηδες από παντού δια τα εγκαίνια.

"Αλλά τί είνε «Χαρά και Έργασία»; "Ίδου πώς το άναπόσει ο Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής της Έκθεσεως κ. Ν. Φωκάς.

"Τό πρόβλημα της χαράς είνε παλαιόν όσον και οι άνθρωποι επί της γής. Τα άτομα προσπαθούν με κάθε τρόπον να αναπτύξουν την έσωτερικήν τους χαρά, να δώσουν εις τον εαυτόν τους την άναψυχήν που θα τους ξεκουράση από τας μακράς ώρας του καθημερινού μόχθου και τους στεναγμούς της ζωής. Και ο καθείς με τα μέσα που διαθέτει καλλιεργεί το πολύτιμον αγαθόν της ζωής. Την χαράν.

Εις τας συννήδρους όμως κοινωνίας το άτομον εγκαταλείπομεν εις τας ίδιους του δυνάμεις είνε συνήθως άνικανόν να το επιτύχη. Μέσα σ' ένα περιβάλλον εργασίας στενωχώνον και δυσάρεστον, η Έργασία είτε πνευματική είτε χειρωνακτική, μεταβάλλεται εις πραγματικόν μαρτύριον. Και έκτός διως της εργασίας το άτομο πολλές φορές ούτε το κατάλληλον περιβάλλον άναψυχής εύρίσκει, αλλά και ούτε καν, αν ύπάρχη, μπορεί να το χρησιμοποιήση, επειδή τα οικονομικά του μέσα η ή πνευματικά του έφάρδια δέ του το έπιτρέπουν.

Εις αυτό άποβλέπουσαι άνέκαθεν αι ώργανούμεναι κοινωνίαί προσεπάθησαν γέ δημιουργήσουν δια τοτε άνθρώπων το περιβάλλον και τας προϋποθέσεις, μέσα εις τας οποίας θα μπορούσαν να άντιληφθούν και να άπολαύσουν την χαράν και την ένγαίσησιν της ζωής.

"Η προσάθεια όμως αυτή είνε πολύ πιδ άπαραίτητος σήμερα παρά άλλοτε. "Ο σύγχρονος πολιτισμός έκαμε την ζωήν πολύ πιδ κουραστική και έννευριστική. Προς δύο κατευθύνσεις στρέφεται σήμερα η προσάθεια αυτή. "Η πρώτη συνίσταται εις την βελτίωσιν των συνθηκών της εργασίας και την δημιουργίαν περιβάλλοντος, έντός του οποίου η Έργασία να είνε όσον το δυνατόν όλιγότερον κουραστική και μονότονος. "Η δεύτερα επιδιώκει να κάμη κτήμα όλης της κοινωνίας των άνθρώπων και ίδιως των πτωχότερων εργαζομένων τάξεων τας άνοτέρας άπολαύσεις και τα αγαθά του σύγχρονου πολιτισμού. Αυτάς τας προσπαθείας του σύγχρονου κράτους πρόκειται να έπιδείξη η Έκθεση της «Χαράς και Έργασίας» η οποία εγκαίνιαζεται εις τας Αθήνας την 3 Μαΐου

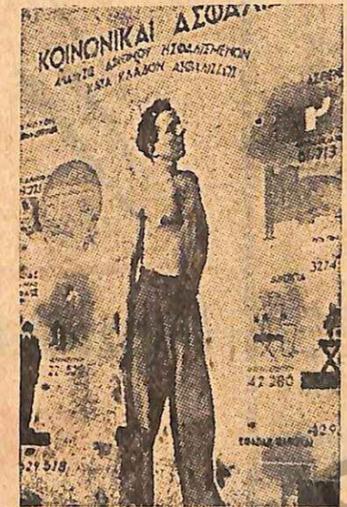
χάρις εις την πρωτοβουλία του Διεθνούς Κεντρικού Γραφείου «Χαρά και Έργασίας».

Την χαρά του εργαζομένου στην Ελλάδα άνέθεσε η Έθνική Κυβέρνησις στην Ένωτικήν Έστία. Αυτή ανέλαβε την μεγάλη άποστολή να μεριμνήση για την πνευματική και ήθική προαγωγή των εργαζομένων και για την έξασφάλισιν της μετά την Έργασίαν άναψυχής και μορφώσεώς των.

Όργανωσε εργατικά ένδρυμα έδω και εις τας Έπαρχίας με τραίνα, αυτοκίνητα και άτιμόπλοια, εις τας οποίας πήραν μέρος χιλιάδες εργατών, ώργανώσε θεατρικάς παραστάσεις, ίδρυσε θέα-

τρικά, Έποχή, Πολιτικοικία για τον λαό λαϊκά συσσίτια, εργατικά ήθικωμένους που παίρνει την σύνταξί του από τας Κοινωνικάς Ασφαλίσεις, Κέντρα παιδικής χαράς, παιδικά έξοχα, ένδρομικά τραίνα, κατασκηνώσεις εις τας έξοχάς, παιδικά στέγα, ένα θαυμάσιο πρόπλασμα της Σχολής Άλφιοπαίδων, με όλους τους γύρω χώρους, έκκλησία, στήλη άγωνίσματα, όπου τα άμοιρα παιδιά θα θρούν άνατροφή, μόρφωσι και επαγγελματική κατάρτισι.

Σκηές από την ζωήν της Έθνικής Νεολαίας και των Ταγμάτων Έργασίας, των Προσκόπων—παρελάσεις, κατασκηνώσεις στο ύπαιθρο, έορτές, ένδρομες κλπ.

"Ένας συγκριτικός πίναξ από την Έκθεση, όπου φαίνεται το έργον του Νέου Κράτους, αναφορικώς προς τις Κοινωνικάς Ασφαλίσεις.

τρο για τους εργαζομένους με μικρό εισιτήριο και έδωσε στις Αθήνας ένα Κέντρο εργαζομένης Γυναίκας, όπου συγχάσθη 400 κορίτσια.

"Τό Έλληνικό τμήμα της Έκθεσεως ήταν άφιερωμένο στην ιστορία της ιδέας της χαράς και εργασίας από των αρχαιότατων χρόνων μέχρι σήμερα. Τα λουτρα, οι δημόσιες κήπες, το Άσκληπιείον, τα σχολεία και συσσίτια των Αρχαίων, το θέατρον των, που ήτο έντερον δι' όλους και όχι μόνον δια τους εύπόρους, άρματοδομίες, ίπποδρομίες, άγώνες, κυνήγια, συμπόσια κλπ.

"Έρχονται έπειτα οι Βυζαντινοί χρόνοι και οι διασκεδάσεις της εποχής. Γραφικώτατο επίσης ήσαν το Τμήμα της μετά το 1821 εποχής, όπου δείχνονται τα αυτόματα παιχνίδια και ο άθλητισμός του λαού, χοροί ύπαιθροι, τρατα, πεντοζάλη, πηδητικό, πανηγύρι, φαγοπότι, γαϊτανάσι.

Και τέλος η εύλονημένη μετά την 4η

στο διεθνές τμήμα είδαμε παραδείγματα εργασιών άνδρών και γυναικών κατά τας ώρας της σχολής των. Πολύ ένδιαφέρον είνε η 4η αίθουσα όπου έχουν άναρτηθή ζωγραφικά πίνακες μεγάλων ζωγράφων του 15ου αιώνος που έχουν ως θέμα την χαρά μετά την Έργασία. Περισσότερο άόχη ένδιαφέρον είχαν οι προθήκες που περιέχουν τας έρασιτεχνικά έργα εις την ώρα της σχολής των διασημών άνδρών, όπως ο Σλήμαν, ο Γκαίτε ο Μέγας Φρειδερίκος, ο κύβης Ζέπελιν και άλλων. "Ο Σλήμαν, ως γνωστόν, από μικρό παιδί, μέσα στο μόχθο της εργασίας του άναιρεύετο την Όμηρική Τροία και άφιέρωσε κατόπιν την ζωήν του στις περιφημες άνασκαφές που έδωκαν στον κόσμο τους θησαυρούς της Τροίας και των Μυκηνών. Εις άλλην αίθουσαν επανακείμενα επί τραπέζων μεδέλλα θαυμασιών έργων της γερμανικής τεχνικής, πρότυπα μεγάλων νιπτήρων δια τους εργάτας, και οικημάτων διαφόρων επιχειρήσεων που χρησιμοποιούν ως οίκου άναψυχής δια τα διαλείμματα των εργατών. "Ένδιαφέρον είχαν τέτοιοι οίκοι και εγκαταστάσεις εις πρότερον άβλας περιοχάς γυανθοκαρυγείων, που τώρα έχουν μεταβληθή εις παραδεισιακούς τόπους. "Επειτα μεθήματα σπόρ εις τους εργάτας. "Η 8η αίθουσα ήταν άφιερωμένη στην ώραότητα του χωριού. Τό σπίτι του χωρικού είνε η καρδέτης της δυνάμεώς του και της ζωής του. Εις τας έορτάς των χωρικών φαίνεται η ψυχή του.

Μία αίθουσα ήταν άφιερωμένη στην γυναίκα με άποφθέγματα μεγάλων άνδρών προς την μητέρα. Εύλιναι σπουδαίον του Κάντ, του Σέλλερ, του Χέλδερλιν, του Μόλκε, του Βισμαρκ, του Χίτλερ με τας μητέρας των.

"Η εργαζομένη γυνή έχει ανάγκη έπικοινωνίας άδειας. Φοιτήτριες δέχονται κατ'ά τας θηρινάς διακοπάς να εργαθούν εις την θέσιν των.

"Άπειρος ήταν ο κόσμος από τας Αθήνας τον Πειραιά και περίχωρα και τις επαρχίας που έπισκέφθηκε την Έκθεσιν, η οποία έσωμείωσε καταπληκτικήν έπιτυχίαν.

Λιζέμε...

Ο κ. Κωστής Μπαστιάς

ή αποφασισθείσα ίδρυσις Θερινού Βασιλικού Θεάτρου εις την Θεσσαλονίκην και ή μελετωμένη κατασκευή τριούτου και εις τας Αθήνας, αποτελούν γεγονότα μεγίστης καλλιτεχνικής σημασίας και αποδεικνύουν πόσον έχει δοθή ή απαιτούμενη προσοχή εις τόν θεατρικόν παράγοντα, τόν πρώτον τούς συντελεστήν εις μίαν προσπάθειαν λαϊκής διαπαιδαγωγείας. Η «Εβδομάς» εύρίσκει την ευκαιρία να σημειώση ότι διά την Ιετική αυτήν πρόοδο της Τέχνης και των Γραμμάτων εις τόν τόπον μας, εργάζεται ακούραστα ο Διευθυντής Γραμμάτων και Τεχνών και Διευθυντής του Βασιλικού Θεάτρου κ. Κωστής Μπαστιάς.

Δημοσιογράφος και λογοτέχνης άριστος, καλλιτέχνης αληθινός, ο κ. Μπαστιάς δέν ήτο δυνατόν παρά να επιτύχη τά θαύματα που επέτυχε. Η «Εβδομάς» συγγαίρει θερμώς, θερμότατα, τόν παλαιόν συνάδελφον και έκλεκτόν συνεχργάτην της.

αναγγέλλομεν με όλίγας λέξεις εις αυτό τό φύλλον, ότι ή «Εβδομάς» προετοιμάζει νέας εκλήξεις διά τούς άναγνώστας της. Η σημειοσημένη διαρκώς και σταθερή αύξησης της κυκλοφορίας μας ή όποία έχει εξασφαλίζει εις τό περιοδικόν αυτό πάσαν άνευση, μάς επιβάλλει να προβαίνωμεν συνεχώς εις νέας βελτιώσεις. Εις τό επόμενον φύλλον θα αναγγείλωμεν λεπτομερώς τί θα παρουσιάση εις τό μέλλον ή «Εβδομάς».

πό τού προσεχούς φύλλου αρχίζουν, όπως αναγγείλαμε ήδη, οι «Ιστορίες του Νερόβραστον... Οι ιστορίες αυτές γραμμένες σε σατυρικούσ σατυρικούς στίχους, ασφαλώς θα σας διασκεδάσουν και θα σας κάνουν να γελάσετε με την καρδιά σας.

Στό μεταπροσεχές ή «Εβδομάς» θα δώση στους άναγνώστας της τό δεύτερο μουσικό της τεμάχιο. Θα είναι ένα χαριτωμένο λαϊκό τραγουδάκι του δημοφιλούς μασέστρου κ. Γρ. Κωνσταντινίδη.

καταπληκτικός—τουλάχιστον—αυτός ό μίστερ Πήτερ Φόλεϋ: Σε ηλικίαν 86 ετών, πήρε μέρος στον Διεθνή Μαραθώνιον της Βοστώνης, μαζί με τόν ήμέτερον Κυριακίδην και τούς άλλους νεαρούς δρομείς. Και όχι μόνον αυτό, αλλά κατώρθωσε να φθάση στό τέμα άσθμαίων, αλλά σώος και υγιέστερος απ' ότι ξεκίνησε. Οι συναγωνιστά του, ασφαλώς θα τόν αντίκρισαν κατακόκκινοι, όχι μόνον από τόν δρόμο, αλλά και από κάποιαν έντροπήν...

ότες τις μέρες έγινε στός Αθήνας ένας πρωτότυπος διαγωνισμός. Η προτοτυπία του, δέν έγκνεται, βέβαια, σ' αυτό, από διαγωνισμούς άλλου τίποτε, αλλά στό γεγονός ότι οι διαγωνιζόμενοι ήσαν τά γνωστά συμπαθη τετράποδα.

Και άπενεμήθησαν μόν τά βραβεία, αλλά με κάποιον κόπον, έλλείψει επαρκών υποψηφίων. Έντούτοις, ή ελανόδικος επιτροπή, θα μπορούσε, αν ήθελε, να καταφύγη και στό δίποδα της συνομοταξίας των διαγωνισθέντων. Δέν θα είχε τότε, παρά μόνον την δυσκολία της έκλογής.

ΜΙΑ ΚΑΘΕΒΔΟΜΑ ΔΑ

Οι μυίγες κάνουν μπαιν-μιζτ

ΚΑΟΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

Αυτό συνέβαινε σ' ένα ξένο μελόδραμα έδώ και λίγον καιρό.

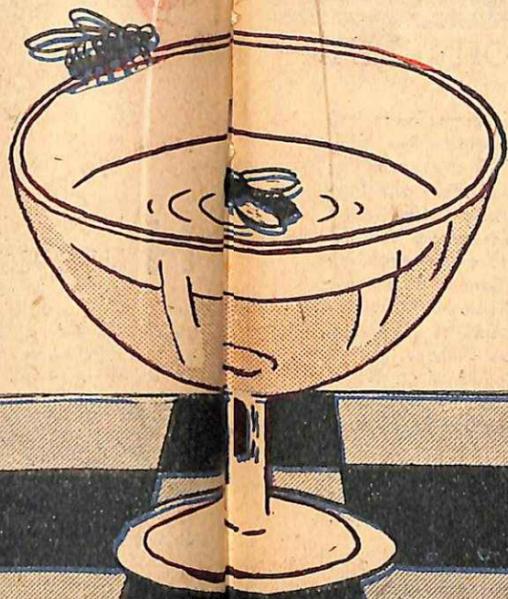
Εκείνο τό βράδυ, έχει άρρωστήσει ξαφνικά ή πριμαντόνα και την άντικαθιστά μια άλλη σοφράνο τρίτης γραμμής.

Κάποια στιγμή ή άντικαταστάτρια αυτή της κακής ώρας φθάνει σ' ένα μέρος όπου λέει:

Τραγουδά πάντα καλά, όταν εκείνος είναι έδώ!!

Και κάποια φωνή από την γαλαρία:

— Φαίνεται όμως πως άπνιξε δέν ήθε άκόμη κοπέλλα μου!...

Η Μυίγα: Είναι κρύο τό έρό;
Ο Μυίγος: Όχι, άγάπη μου, καλό είναι... Πέσε!

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟ

Ο επιθεωρητής του τραίνου, περιέρχεται τά βαγόνια για τόν έλεγχο.

Καμιά φορά, φθάνει και στό διαμέρισμα όπου βρισκόταν ό Μποχορίκος. Στά πόδια του ό Μποχορίκος έχει ένα μεγάλο σάκκο. Ο επιθεωρητής τόν βλέπει:

— Κύριε, τού λέγει, θα πληρώσετε 30 φρ. για τό δέμα αυτό.

Και ό Μποχορίκος στό σάκκο:

— Έλα Μοιζ, έδγα να πληρώσης εισιτήριο και μου ζήτηνε τριάντα φράγκα!...

Νεοκλής και Ζαχαρίας ανταλλάσσουν άπορίας και ό δεύτερος κι ό πρώτος όμιλουν πολύ εύγλώττως

—Παίζεις κοντσίνα, Νεοκλή; Μονάχα τούς καφέδες...

—Σκότωνε, δηλαδή, τρελλούσ, πλήρωνα τζερεμέδες...

—Μά για κοντσίνα είμαστε; Δέν ντρέπεσαι λιγάκι;

—Νά μουλεγεις περίπατο σε κανόν, Φαληράκι,

στό "Έντεν, στην "Ακρόπολι, εις Τζιτζιφιές άκόμα...

—Τι με κυττάξεις σά χαίρε, με άνοιχτό τό στόμα;

—Τι κάνεις έτσι, άδελφάκι; Για κύττα φασαρία!

—"Ετσι μ' άρέσει, Νεοκλή!

—Συνελθε, Ζαχαρία!

—Τι διάβολο, τρελλάθηκ; Πώς θες να πäs στό Φάληρο

άφου δέν έχεις κάλληρο;

—Θά δανειζόμου, άδελφάκι, κάτι από τό μπάγκο,

ή θά μου έδδεις έσύ...

—"Εγώ, δέν έχω φράγκο!...

—Και τώρα πώς θα κάνουμε; Θά σκάσω απ' τή ζέστα!

—Βρέ, τι μαγκούφης είσαι σύ...

—"Ασε με κι έχω τρελλαθή απ' την άδεκαρία.

—Πάμε για τράκα, Νεοκλή;

—Προθύμως, Ζαχαρία...

Λιζέμε...

Περί «γλώσσας»

στην «εβδομαδιαία φιλολογική, καλλιτεχνική κι επιστημονική έφημερίδα»— ναι, ναι, ναι— «Νεοελληνικά Γράμματα» γράφονται— στό τελευταίο φύλλο της—τά άκόλουθα από κάποιον κ. Κουρήτη: «...Θά τοποθετήσουμε τη λαχτάρα της άμορφιάς του άπόλυτου πού, βλέποντας μονάχα διαμέσου της φυλής μας, μπορούμε ν' άγναντέψουμε τ' άχνάρωμα της μορφής του... κλπ.».

Στην ίδια σελίδα ό καλός λογοτέχνης κ. Γ. Θεοτοκάς, γράφει:

«Απορροφημένος...από την τρισχιλιόχρονη ιστορία της, κι από τά άδηλα μελούμενά της...».

Μετά τά «άχνάρωματα», την «τρισεχιλιόχρονη», τά «μελούμενα» κλπ., ή εβδομαδιαία έφημερίδα— ναι, ναι, ναι— δέν παραλείπει να γράφη στην προτελευταία σελίδα της, τά κάτωθι σε κάποιον άναγνώστη της:

«ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ: Άπό τά δυό ποιήματά σας καλύτερο βρίσκουμε τό «Στό πέρασμά της», χωρίς όμως κι αυτό να είναι δημοσιεύσιμο. Σας συνιστούμε ν' άποφεύγετε λέξεις άσυνήθιστες και κακόηχες, όπως λόγου χάρη: «πνοφορές», «σαφαγιάς» κλπ.».

Μπορεί, λοιπόν, κατόπιν αυτού να μην θυμηθή κανείς τό «δάσκαλε πού δίδασκες και νόμο δέν έκράτεις»;

πό φιλολογόπληκτον περιοδικόν. Τό άναδημοσιεύομεν άνευ σχολίων.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ο Τοξότης

στού Σεβδίκοι τό γεύμα πάχει δώσει ή 'Αδελφότης, πού χωρίς να παραλείψω ούτε κόμμα, ούτε κεραία ήταν ένα από της Σμύρνης τά προάστεια τά ώραία.

Και προσκληθείς :ήγε κι αυτός εις τό λουκουλειον γεύμα

κι από ύψηλόν τι πνεύμα,

μετά τό κοινορέτσι,

ένθουσιασθείς ώμίλησε στους πατριώτες έτσι.

Εύγε, πού τόσα κάνετε με τό φωτώ σας δίσκο.

Εύγε, πού άμνόν μας δέσαστε σε δάφνινο όβελίσκο,

πού τριφερόν παραπολύ και νόστιμον εύρίσκα.

Εύγε, πού κάποτε ήθθατε με τήν ψυχή στό στόμα

να τήν μεταφυσήτε στό 'Ελληνικό τό χώμα.

Και βλέπω τό Σεβδίκοι μ' όλα τά δάσανά του

μέσ' τή δική σας τήν καρδιά

—χαλάρν γονιών παιδιά—

περήφανων... σαν τά βουνα του.

ΤΟΞΟΤΗΣ

Τώρα γιατί αυτό τό πρῶμα λέγεται σατυρικός στίχος ό Θεός κι ή ψυχή του. Πάντως συλλυπούμεθα τό υπερήφανον Σεβδίκοι!

Την είδηση αυτή την δανειζόμεθα από τις προχθεσινές έφημερίδες.

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ, 13 Μαΐου.— Συνελήφθη εις Κολυβαθόν ό Δ. Καρανικολός, πατήρ τεσσάρων τέκνων, διότι απέπληνσε τήν Ιδέτιδα άνεμψίαν του 'Αγγελικην Ναούμ, με τήν άπόσχεσιν ότι θα διαζευχθή τήν σύζυγόν του και θα νυμφευθή αυτήν.

Λοιπόν αν παντρευότανε ό Καρανικολός τήν άνεμψία του ίδου τί θα συνέβαινε. Θα ήτο πατήρ και θεός του τέκνου του, άνεμψίδε της πρώην σύζυγου, έξάδελφος με τά πρώτα τέσσερα παιδιά του και έσθ βράσε ούζι.

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

250N

Ηταν ακριβώς έννέα ή ώρα. Έφθανε να πιεσθ ήνα κουμπι για να διαγε-
τευθ ή θάνατος στο σώμα τής α-
τυχής Νόρας.

Έν τώ μεταξύ, ή δωρ Αίηκτον είχε συ-
ναντήσει τήν κόρη του στο βαπόρι, εκείνη
δ ή τήν ώρα πατέρας και κόρη άκουμπι-
μένοι στο παραπέτο του καταστρώματος
τής πρώτης θέσεως, συνωμιούσαν. Δυό
βήματα παρέκει ή τήν θέλησε να βρϊσκα-
ται ή Χάρβεϋ, ή όποιος κτύπαζε με βλέμμα
ρεμβό το θέαμα τής πόλεως που άπλω-
νότανε κάτω από τ ή μάτια του.

—Γιατί σωπαίνεις; Έλεγε εκείνη τήν
ώρα ή δωρ Αίηκτον στην κόρη του. Σε
βλέπω άκεφ ή. Και όμως ξέρεις ότι εσύ
έχεις πιά σωθ ή και μιά άλλη πληρώνει
τώρα για σένα...

Ό Χάρβεϋ στράφηκε και άνείκρυσε έν-
τρομος τήν μορφή τής Τζέννου Αίηκτον.
Άμείως άντελήφθη τί είχε συμβή. Κυτ-
τάζει το ρολόι του. Ήταν μόλις όκτώ ή
ώρα. Είχε, λοιπόν, τόν καιρό να βεβαιω-
θ ή. Ξάν να τόν κυνηγούσαν, κατέβηκε
την σκάλα του βαποριού και έτρεξε στον
πρώτο τηλεφωνικό θάλαμο που βρήκε έμ-
πρός του, απ' όπου πήρε τήν φυλακή Γου-
βερδ Άιλαντ. Στο τηλέφωνο ήταν ή δε-
μοφύλαξ Κράμμερ, που τόν είχε άφήσει
πρός στιγμήν ή διευθυντής των φυλακών
για να παραστή, κατ ή τόν νόμον, στην
έκτέλεση. Ό Κράμμερ, λοιπόν, του άπήν-
τησε ότι εκείνη που επρόκειτο να θανα-
τωθ ή ήταν ή πραγματική ένοχος και ότι
βλα τ ή άλλα είναι άποκρήματα τής φαν-
τασίας του.

Έξήλθε τότε ή Χάρβεϋ. Έπηρε ήνα τα-
ξι και έτρεξε στη φυλακή. Χτυπούσε έν-
ν ή άταν έμπαινε στο κελλί τής εκτελέ-
σεως.

—Σταθ ήτ ή ξεφώνησε με φωνή που δέν
είχε τίποτε το ανθρώπινο.

Άλλ' ήταν πολύ άργά... Ό διευ-
θυντής των φυλακών που περίμενε με το
ρολόι στο χέρι έδιδε το σύνθημα και επί-
εξετο το κουμπι τής ηλεκτρικής έκκνω-
σεως. Η καταδικος άφου ύφιστατο έναν ή-
σχυρότατο ταναγμό, έμεινε άκίνητος στο
φοβερό κάθισμα...

Τήν ίδια ώρα, και ή νέος έπεφτε βαρύν
στο δάπεδο, άφήνοντας μιά μεγάλη κραυ-
γή...

Έν τούτοις κάτι το άπρόοπτο
συνέβαινε έν τώ μεταξύ πάνω στο
«Μέμφισ». Η Τζέννου, που έμεινε
μελαγχολική και άκίνητος καθώς
τής μιλούσε ή πατέρας τής, μόλις
άντηχησε ή έννάτη ώρα, έβγαλε
άπότομα από τήν τσέπη τής ήνα
μπράσουιγκ και το διηύθυνε κατ ή
του γιατρού, λέγοντας:

—Γελάστηκες, δόκτορ. Δέν είμαι
ή Τζέννου. Κυττάξτε με καλλιτέ-
ρα!

Και σηκώνοντας το πέπλο του κα-
πέλλου τής, έδειξε το δρασερώτατο πρό-
σωπό τής στον γιατρό. Το πρόσωπο αυ-
τό δέν μπορούσε να ήτο άλλο από το
πρόσωπο τής Νόρας.

Ό δωρ Αίηκτον έμεινε άναυδος.
—Άπορείς; φώναξε ή Νόρα. Άκουσε,
λοιπόν. Άν ή κόρη σου σκότωσε σε ήνα
παροξυσμό ζηλοτυπίας, δέν μπόρεσε έν
τούτοις να πιξη και τ ή φωνή τής συνει-
δήσεώς τής. Δέν μπορούσε να άνεχθ ή να
σκοτωθ ή, να δολοφονηθ ή; μάλλον, μιά ά-
θώα στη θέση τής. Όταν δέ εσύ τήν ά-
φήκες εδω για να επιστρέψης σε μιά ώρα,
εκείνη επέστρεψε στην φυλακή και παρε-
δόθη στον διευθυντή. Άλλά γελάστηκες
και ως προς τόν Κράμμερ. Δέν ήταν άν-
θρωπος που μπορούσε κανείς να διαφθει-
ρη τόσο εύκολα. Και αν φάνηκε πώς δέ-
χθηκε να γίνη συνένοχος σας, δηλ. συ-
νένοχος του ανθρώπου με τήν κουκούλα,
το έκαμε για να εξυπηρετήση καλλιτέρα
τήν δικαιοσύνη!...

Και στρεφόμενη ή Νόρα, προς ήνα κύ-
ριον που στεκότανε λίγο πιο πέρα, έτοιμος
να επέμβη, και που δέν ήταν άλλος
άπό ήνα ντέντεκτιβ άπεσπασμένος στην ύ-
πηρεσία των φυλακών, είπε:

—Μπορείτε να παραλάβετε τόν κύριο.
Σας παρακαλώ, όμως, να τηρηθ ή ά-
πόλυτος μυστικότητα για ήτι έγινε. Πρέ-
πει για τόν άνθρωπο με τήν κουκούλα και
τους συμμορίτες του, να είμαι νεκρά. Έ-
τσι, θα μπόρε να τόν βλεπώ ως Τζέννου
πιά και να επιταχώνω τήν σύλληψ ή του!...

Πραγματικά, ή Νόρα, ύστερ' από τήν
σκηνή του βαποριού, άποδιέβηκε, πήρε

ήνα ταξι και έτρεξε στο κρησφύγετο του
άρχηγού. Εκεί του διηγήθηκε ήνα όλό-
κληρο παραμύθι: Ότι δηλ. ή «πατέρας» τής
μετ ή την επιτυχία του άκόλουπ τήν έλα-
σε, καθώς έφευγαν και πώς έκείνη άντι
να πάγη στο βαπόρι, έτρεξε να τόν συ-
ναντήση και να τεθ ή υπό τήν προστασία
του. Ό αρχηγός τήν άκουσε άπόστομο; και
τήν άλλη μέρα, άφου βεβαιώθηκε ότι δέν
είχε άποκαλυφθ ή τίποτε από το τέχνασμα,
τήν έστειλε στον κύριο Γώλτον, για να
προσπαθήση, παρουσιαζόμενη ως... Νόρα,
να παρασύρη τόν Γκράχαμ σε ένεδρα, ά-
πό τήν όποιαν άσφαλώς δέν θα έβγαينه
ζωντανός!

Καθισμένη τώρα, πλάι στον Χάρβεϋ, ή
Νόρα, μέσα στο μικρό σαλονάκι του ίσο-
γυιού, του διηγότανε τις περιπέτειές τής...
Και πρόσθεσε:

—Έκαμα, όμως, πολύ άσχημα, φίλε
μου, να αφήσης το βαπόρι και να τρέξης
στην φυλακή, στην κατάσταση που ή-
σουν...

—Μα πώς μπορούσα να σκεφθ ή τήν
κατάστασή μου, όταν έβλεπα ότι εσύ διέ-
τρεχες τόν έσχατον τόν κινδύνον. Όταν
δέ σε λίγο, ύστερ' από τήν λιποθυμία μου,
ή διευθυντής των φυλακών μου εξήγησε
τί συνέβη, νόμισα ότι είχα ξαναγεννη-
θ ή!...

—Χάρβεϋ, άγάπη μου, έκανε ή Νόρα,
άγκαλιάζοντάς του το κεφάλι.

—Νόρα... έκανε ή Χάρβεϋ καταφιλών-
τας τ ή χέρια τής.

—Τώρα έχουμε μιά άποστολή άκόμη,
είπε ή Νόρα: να άποκαλύψουμε τελείως
και να παραδώσουμε στην δικαιοσύνη τόν
τερατώδη αυτόν κακούργο, τόν άνθρωπο
με τήν κουκούλα. Λοιπόν, όταν θα γυρί-
σης σπίτι σου, θα βρήξ ήνα γράμμα μου,
με τήν ύπογραφή μου, δια το όποιου θα
σε καλώ στο Λόου Μπρίτς. Έλα εκεί και
θα συλλάβουμε τόν κακούργο...

—Φτάνει να μη διατρέξης πάλι κανένα
κίνδυνο.

—Δέν το φαντάζομαι είπε. Μήπως δέν
είμαι τώρα ή Τζέννου Αίηκτον, ή πιστή
συνένοχος του ανθρώπου με τήν κουκού-
λα;

—Ό Τζών τήν κτύπαζε κατάπληκτος.

—Θα μάθης άργότερα, Τζών, τί ση-
μαίνουν όλα αυτά. Προς το παρόν κάνε
αυτό που σου λέγω.

Λίγο άργότερο τηλεφώνησε του Χάρ-
βεϋ και του άνεκρίνωσε βλα όσα έγιναν
στον κύριο.

—Εγώ, όμως, τής άπήνησε ή νηπι-
κός, είμαι μάλλον τής γνώμης ότι άλλος
είναι ή μεγάλος μας εχθρός. Ό Χάινες
είναι άπλως συνένοχος. Όπωσδήποτε, το
ζήτημα αυτό θα διευκρινισθ ή άπόψε στο
Λόου Μπρίτς!

Η Νόρα έσπευσε ύστερα να ειδοποιήση
τήν διευθυνση τής άστυνομίας για όσα έ-
γιναν και για τήν συνάντηση του Λόου
Μπρίτς, και εξήτησε ισχυρά άστυνομική
δύναμη.

—Όλα πηγαινουν θαυμάσια, είπε ή
Χάινες. Είμαι κύριος των έργοστασιών.
Η Νοση ή είναι άκίνδυνη. Εκείνος όμως;
Δέν είναι άρα γε επικίνδυνος; Ά! μπή!
Για τέτοια τέρατα, υπάρχουν φυλακές και
δήμιοι!...

Διεκόπη, γιατί εκείνη τήν ώρα μπήκε
ή ύποπιθεμένη Τζέννου Αίηκτον—ή Νόρα.

—Καλημέρα εξάδεσφε Χάρου, πώς εί-
σαι; έκανε ή Νόρα, παίρνοντας τήν βρα-
χ η φωνή τής Τζέννου.

Ό Χάινες τήν κτύπαζε επισημητικά:

—Πρόσεξε! τής είπε. Μα λένε Χάινες
και ή: Χάρου... Μην ξανακάνης λοιπόν τ ή

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

λθος αυτό, γιατί άλλοιως χανόμαστε,
Τζέννου!...

Άσυγκίνητη όμως ή Νόρα από τήν
τραυλήτητα του τόνου του, τόν ρώτησε:

—Και πώς ξέρεις, άγαπητέ, εξάδεσφε,
ότι είμαι ή Τζέννου Αίηκτον;

Άπότομα, τ ή πάντα είχαν φωτισθ ή μέ-
σα στο πνεύμα τής Νόρας. Ό Χάινες,
λοιπόν, ήταν ή άνθρωπος με τήν κουκού-
λα!...

—Αυτό σημαίνει, άπήνησε ή Χάινες,
ότι έχω τήν ιδιαιτέρα μου άστυνομία, ή-
ρώ. Έσύ, μονάχα, να προσέχης... Και κυ-
ρίως, να φυλάγεται από τόν Χάρβεϋ, γι-
ατι μπόρε να ξεγέλαση κανείς τους πάν-
τας, ήτι όμως και έναν έρωτευμένο! Θα
βρϊσκαται άπόψε στο Λόου Μπρίτς;

—Άσφαλώς!

—Πολύ καλά. Δέν θα ξαναγυρίση από
εκεί. Τώρα, πρόσθεσε, πρέπει να πάρω
κάτι έγγραφα από το χρηματοκιβώτιο.
Πού άρα γε να βρϊσκαται το κλειδί;...

—Δέν κυττάζεις σε κανένα συρτάρι του
γραφείου; έκανε ή Νόρα.

Ό Χάινες έψαξε και βρήκε το κλειδί.
Άλλά του κάκου προσπάθησε να ανοίξη
το χρηματοκιβώτιο. Το άνοιγμα του είχε
κάποιο μυστικό που αυτός το άγνοούσε.

—Δυό στροφές άκόμη, εξάδεσφε, του
είπε τότε ή Νόρα. Μιά δεξιά και μιά άρι-
στερά.

—Εκείνος στράφηκε και τήν κτύπαζε κα-
τάπληκτος.

Τήν ίδια ώρα, όμως, ή κάννη ενός πε-
ριστρόφου έστρέφετο κατεπάνω του.

—Ά! Σε κρατώ επί τέλους, κακούργε!
φώναξε ή Νόρα. Νόμιζες, λοιπόν, ότι έτσι
εύκολα θανατώνουν τους ανθρώπους στην
ηλεκτρική πολυθρόνα; Τώρα θα σε παρα-
δώσω εκεί που σου αξίζει!...

Με το ελεύθερο χέρι τής πίεσε το κου-
μπι του ηλεκτρικού κουδουιού.

—Τζών, είπε στον θαλαμηπόλο τής που
παρουσιάσθηκε, φώναξε δυό συναδέλφους
σου και πάρετε τόν κύριο απ' εδω. Θα τόν
παραδώσετε στην άστυνομία.

Ό Τζών τήν κτύπαζε κατάπληκτος.

—Θα μάθης άργότερα, Τζών, τί ση-
μαίνουν όλα αυτά. Προς το παρόν κάνε
αυτό που σου λέγω.

Λίγο άργότερο τηλεφώνησε του Χάρ-
βεϋ και του άνεκρίνωσε βλα όσα έγιναν
στον κύριο.

—Εγώ, όμως, τής άπήνησε ή νηπι-
κός, είμαι μάλλον τής γνώμης ότι άλλος
είναι ή μεγάλος μας εχθρός. Ό Χάινες
είναι άπλως συνένοχος. Όπωσδήποτε, το
ζήτημα αυτό θα διευκρινισθ ή άπόψε στο
Λόου Μπρίτς!

Η Νόρα έσπευσε ύστερα να ειδοποιήση
τήν διευθυνση τής άστυνομίας για όσα έ-
γιναν και για τήν συνάντηση του Λόου
Μπρίτς, και εξήτησε ισχυρά άστυνομική
δύναμη.

—Όλα πηγαινουν θαυμάσια, είπε ή
Χάινες. Είμαι κύριος των έργοστασιών.
Η Νοση ή είναι άκίνδυνη. Εκείνος όμως;
Δέν είναι άρα γε επικίνδυνος; Ά! μπή!
Για τέτοια τέρατα, υπάρχουν φυλακές και
δήμιοι!...

Διεκόπη, γιατί εκείνη τήν ώρα μπήκε
ή ύποπιθεμένη Τζέννου Αίηκτον—ή Νόρα.

—Καλημέρα εξάδεσφε Χάρου, πώς εί-
σαι; έκανε ή Νόρα, παίρνοντας τήν βρα-
χ η φωνή τής Τζέννου.

Ό Χάινες τήν κτύπαζε επισημητικά:

—Πρόσεξε! τής είπε. Μα λένε Χάινες
και ή: Χάρου... Μην ξανακάνης λοιπόν τ ή

χναστη σιδερένια γέφυρα, που στηρίζεται
έπάνω σε χτιστούς στυλοβάτας. Γύρω, στο
μέρος αυτό, ύπήρχαν μερικά έλεσινα σπι-
τάκια.

Έκει διευθύνθηκε τήν ώρισιμένη ώρα ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος με τήν κουκούλα τήν πε-
ρίμενε.

—Καλημέρα, Τζέννου, τής είπε ή Γκρά-
χαμ, ήλθε;

—Όπου και αν είναι φθάνει...

—Πάει καλά. Έλα, τώρα, μαζί μου.

Έχω να σου δώσω καινούργιες οδηγίες.
Τήν οδηγίες σ' ήνα από τ ή μισοχαλα-
σμένα σπιτάκια όπου ήταν το κρησφύγετό
του.

Όταν βρέθηκαν εκεί μέσα μόνοι, ή κα-
κούργος φώναξε:

—Οι δυό μας τώρα, μίς Νόρα Γώλ-
τον! Τί φαντασθήκατε, ότι ήταν τόσο εύ-
κολο να σου δώσω καινούργιες οδηγίες;
Μωδιά που έπαίζατε, αλλά δυστυχώς, θα
τελειώση σε δράμα... Για σās, βέβαια. Τώ-
ρα θα ξεκαθαρίσωμε οι δυό μας τους λογα-
ριαμούς μας. Σε λίγο ή Γκράχαμ θα τα-
ξειδεύη στας αιώνιους μονάς, όπου δέν θ'
αργήσετε να τόν ακολουθήσετε κι' εσεις,
γιατι διεπίστωση σε σās άρσεις υπερβολι-
κά ή συντροφιά του...

Η Νόρα όμως, γρήγορη σαν άστραπή,
έβγαλε το μπράσουιγκ τής και φώναξε:

—Επάνω τ ή χέρια!...

Άλλά ή κακούργος έβαλε τ ή γέλια.
—Τί άφελής που είστε σείς και βλοι-
οί φίλοι σας... Νομίζετε ότι δέν πή-
ρα τ ή μέτρα μου. Κυττάξτε εκεί!

Και τής έδειξε το παράθυρο.

Η Νόρα στράφηκε μηχανικά. Αυτό πα-
ρίμενε και ή άνθρωπος με τήν κουκούλα.
Όμως άμέσως επάνω τής και τής πήρε
το περιστρόφο από το χέρι.

—Τώρα, πρόσθεσε, άκουσε με. Άς μι-
λήσωμε ήσυχότερα. Ένα μόνο μέσον ύ-
πάγει για να γλυτώσης τήν ζωή σου.
Κάθησε εκεί στο τραπέζι και ύπόγραψε μου
το χαρτί αυτό.

Και τής έδωσε ήνα χαρτί.

—Μιά διατύπωση είναι, τής είπε πα-
γερά. Μιά άπλη, αλλά πλήρης παραιτήσις
σου από κάθε κληρονομία του πατέρα σου.
Τήν κληρονομία αυτή τήν χρειάζομαι ή-
γώ. Το έγγραφο αυτό είναι επ' όνοματι
του Χάινες. Και θα διερωτάσαι ποιός τά-
χα να είμαι εγώ. Αυτό δέν ενδιαφέρει ούτε
εσένα, ούτε τήν ύπόθεση για τήν όποια
βρϊσκαστε άσθ ή τήν στιγμή εδω. Μη σ'
ένδιαφέρει, λοιπόν, το όνομα, ύπόγραψε!...

Η Νόρα σκέφθηκε ότι κάθε αντίσταση
θα ήταν ματαιία, όπως ήταν άπολύτως ά-
δύνατος και ή φυγή. Άλλωστε τί αξία
μπορούσε να είχε μιά ύπογραφή άποσπω-
μένη δια τής βίας; Φθάνει ότι θα ήταν
αύριο ελεύθερη για να καταγγείλη τόν
εκδισασμό.

—Έστο! είπε και ύπόγραψε.

Αυτός το πήρε, αλλά δέν φάνηκε διά-
λου Ικανοποιημένος. Είχε κάνει και αυτό-
τήν ίδια σκέψη.

—Όχι, τήν μίς Νόρα Γουώλτον.

Ό Ιωνάθαν άνοιξε διάπλατα τ ή μάτια
του.

—Έρεεις, λοιπόν, το μυστικό; του είπε
ή Χάρβεϋ.

—Τό έρω...

—Λοιπόν, εμπρός!... Όδηγές μας έ-
κει όπου βρϊσκαται ή αρχηγός σου με το
θύμα του... Και κτύπαζε καλά, ήτι ψέμμα-
τα, γιατί χάθηκες!

Ό Ιωνάθαν έσκυψε το κεφάλι και
προχώρησε μπρός. Ό Γκράχαμ άκολου-
θούσε μαζί με τους άστυνομικούς.

—Άλλά, είπε, τί θα ώφελήση αυτό ή-
πλως; Μήπως δέν μπόρείς αύριο να άπο-
δείξης τήν αλήθεια; Λοιπόν, καυμένο μου
παιδί, είμαι όπωσδήποτε ύπόχρεωμένος να
σε σώσω από τόν κατάλογο των ζώντων.
Λυπούμαι πολύ, που είσαι τόσο νέα, αλλά
τί να κάμω;

—Τέρας! φώναξε ή Νόρα. Έτσι, λοι-
πόν, κρατάς το λόγον σου; Δέν με φοβί-
ζει, όμως, ή θάνατος! Υπάρχουν εκείνοι
που θα με εκδικήσουν!...

—Με περιφρονείς, λοιπόν; έκανε ή αν-
θρωπος με τήν κουκούλα έξω φρενών. Να
λοιπόν...

Και σηκώνοντας το ώπλισμένο χέρι του,
πυροβόλησε προς τήν διευθυνση τής Νό-
ρας. Η σκανδάλη έπεσε, αλλά πυροβολι-
σμός δέν άκουσθηκε! Ό κακούργος έπίσης
πέντε φορές τήν σκανδάλη, αλλά και πά-
λι τίποτε.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

—Είναι άδεις! φώναξε καγχάζοντας ή
Νόρα.

Ό άνθρωπος πέταξε κάτω το περιστρό-
φο και ώρησε κατεπάνω τής, αλλά τήν
ίδια ώρα άνατοί κρότοι εδόννησαν τήν
πόρτα.

Θά νικηθῆ ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος; ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῆ... μὲ ἀνταλλακτικά!

Η ἐλάττωσις τῶν γεννήσεων ἀπα-
σχολεῖ πολὺ τὴν Κυβερνήσειν τῶν
διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.
Καὶ ὅμως τὸ πρόβλημα τῆς ἀναπαραγω-
γῆς τοῦ εἴδους μας μὴ ποῦν νὰ λυθῆ ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα χρόνια μὲ τὴν παραγωγή
αμπίπτων... ἀπὸ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐρ-
γαστήρια.

Στὴ Ρωσσία τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου συ-
σχευάζεται ὡς κονσέρβα καὶ διατηρεῖται
ἄβηκτο χρησιμοποιούμενον γιὰ μεταγίσεις.
Ὁ δόκτωρ Φρέντερικ Γκοστάντεκερ, τῆς
Βιέννης, ἰσχυρίζεται ὅτι παρήγαγε μιὰ
εἰδικὴ οὐσία πού ἀντικαθιστᾷ περίφημα
τὸ αἷμα.

Ἐπίσης στὴν Βιέννη μιὰ γυναίκα—ια-
τρός ἐπέσυγε τὴν ἀνάπτυξιν δοντιῶν μέσα
σ' ἓνα πειραματικὸ φιαλίδιο. Ὁ Ἄλξης
Κάρρελ, ὁ συνεργάτης αὐτοῦ τοῦ περιφῆ-
μου Λίντμπεργκ, τοῦ τῶρα καταγίνε-
ται μὲ βιολογικὰς μελέτας, διετήρησε ἀνθρώ-
πινες καρδιὰς ζωντανὰς, χωρὶς τὰ σώματά
τους, ἀλλὰ καὶ σώματα ζωντανὰ χωρὶς
καρδιὰς. Ἡ προσβεβλημένη καρδιὰ ἀντι-
καταστάθηκε προσωρινῶς μὲ μιὰ εἰδικὴ
τρόμφα, ἐπισκευάσθη καὶ κατόπιν μπῆ-
κε στὴν πρώτη φυσικὴ τῆς θέσῃ στοῦ σώ-
μα! Ὑπάρχουν σήμερα ἄνθρωποι πού
ζοῦν μὲ καινούργια ἐντελῶς νεφρά, πού
μεταμοσχεύθησαν ἀπὸ τὸν Κάρρελ. Καὶ
τὸ πῶς καταπληκτικὸ ἀπ' ὅλα, εἶναι ἡ ἀδη-
μιουργία ζωντανῶν κουνελιῶν ἀπὸ τὸν ὀ-
νομαστὸ βιολόγο, δόκτορα Γκρέγκορ Πίν-
κου.

Ζωὴ χωρὶς καρδιὰ

Εἶπαμε πῶς στὴ Ρωσσία τὸ ἀνθρώπινο
αἷμα διατηρεῖται σὲ εἰδικὰ δοχεῖα, χρησι-
μοποιούμενα σὲ μεταγίσεις.

Γρήγορα θάβῃ ἐποχὴ πού ἡ ζωὴ καὶ
θὰ σώζεται ἀπὸ τὸ φυσικὸ ἢ τεχνητὸ αἷ-
μα πού θὰ εἶναι πάντα πρόχειρο καὶ ἀκε-
τὸ σὰ χεῖρα τοῦ γιατροῦ. Μήπως, ὅμως,
τὸ αἷμα αὐτὸ θὰ χρησιμοποιηθῆ ποτὲ γιὰ
νὰ παραχθοῦν ἄνθρωποι;

Ἐνα χρόνον πρὶν ἐξαχθῆ ὁ Εὐρωπαϊκὸς
πόλεμος ὁ Κάρρελ βοήθη τὸν μπελά του
καὶ κινδύνεψε νὰ χάσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν
συναδέλφων του, ἐπειδὴ ὑπεστήριξε ὅτι
θὰ ἴταν δυνατόν νὰ πάρῃ μιὰν ἀνθρώπιν
καρδιὰ καὶ νὰ τὴν διατηρήσῃ ζωντανὴ
καὶ πάλλουςαν ἔξω καὶ χωριστὰ ἀπὸ τὸ
σῶμα.

Μολαταῦτα ὁ Κάρρελ δὲν ἴταν ἕνας ἀ-
πλοῦς ἰδεολόγος καὶ θεωρητικὸς. Τότε ἴ-
ταν ἕνας ἐξηλεκτικὸς χειρουργὸς ἐργαζό-
μενος στὸ Παρίσι καὶ στὸ Ἰνστιτούτο
Ροκφέλερ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὅταν ἀκό-
μη φοιτοῦσε στὸ Πανεπιστήμιον, συνήθιζε
νὰ περᾷ τις ὥρες τῆς σχολῆς του πειρα-
ματιζόμενος μὲ τὰ δάκτυλά του καὶ ἔχον-
τας τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ καταστήσῃ εὐλύ-
γιστα, ταχύτατα σὲς κινήσεις τους καὶ ἐ-
πιδέξια. Μὲ τὰ δύο μόνον δάκτυλα μπο-

ροῦσε νὰ κἀνῃ ἕναν κόμπο σ' ἓνα ῥάμα
χειρουργικὸ πού δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν λύ-
σουν ἄλλοι καὶ μὲ τὰ δύο τους χεῖρα.

Ὁ Κάρρελ ἀνέλυε τὸ αἷμα τῶν πούλε-
ρικῶν καὶ κατάρθωνε νὰ τὸ ἀντικαταστή-
σῃ μὲ μιὰ χημικὴ οὐσία. Ὑστερα πήρε τὴν
καρδιὰ ἀπὸ ἓνα ἀγέννητο κοτόπουλο καὶ
τὴν διετήρησε μὲσα σ' αὐτὸ τὸ συνθετικὸ
αἷμα. Τότε ἐξερράγη ὁ Εὐρωπαϊκὸς πό-
λεμος. Ὁ Κάρρελ διέκοψε τὰ πειράματά
του καὶ ἀνεχώρησε γιὰ τὴ Γαλλία.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ἀγγλία — ἔ-
πειτα ἀπὸ πέντε χρόνια — ἡ καρδιὰ τοῦ
κοτόπουλου βρισκόταν ἀκόμη στὴ ζωὴ καὶ
τὸ σπουδαιότερον, μεγαλωμένη! Οἱ βοηθοὶ
τοῦ ἀναγκάσθησαν νὰ τῆς ἐλαττώσουν τὸ
μέγεθος. Μολαταῦτα ἡ καρδιὰ αὐτὴ δια-
τηρεῖται ἀκόμη ζωντανὴ καὶ ἂν τὴν ἀφι-

Ἡ δοξὴ Κάρρελ.

ναν νὰ μεγαλώνη φυσιολογικῶς μποροῦσε
νὰ γίνῃ μεγάλη... σὰν τὴν Ἀλπειν! Ἀμέ-
σως τότε ὁ Κάρρελ ἐπεδόθηκε στὴν δια-
τήρησιν τῆς ζωῆς ἀνθρώπινων καρδιῶν.

Τὸ μόνον πρόβλημα πού ὑπῆρχε τῶρα,
ἴταν νὰ ἐφευρεθῆ μιὰ τεχνητὴ καρδιὰ, ἢ
ὅποια νὰ εἰσαχθῆ στὸ σῶμα τῆς στιγμῆς πού
ἡ πραγματικὴ καρδιὰ θὰ ἐπισκευαζόταν.
Ἄλλὰ καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἐλύθη μὲ
τὴν βοήθειαν τοῦ ἀεροπόρου Καρόλου Λίντ-
μπεργκ, ὁ ὁποῖος ἀνακάλυψε τὴν μηχανι-
κὴν καρδιὰ. Ἀπὸ τότε οἱ δύο θαυμαστοὶ
συνεργάζονται καὶ ἐπιτυγχάνουν καταπλη-
κτικὰ πρᾶγματα.

Ὁ Κάρρελ προλέγει ὅτι στὸ προσεχὲς
μέλλον, ὁ ἐπιστήμων θὰ ἔχη ἑτοιμα καὶ
στὴ ζωὴ ὅλα τ' ἀνταλλακτικὰ τοῦ ἀνθρώ-
πινου σώματος. Νεφρά, καρδιὰς, ἔντερα,
στομάχιον, μάτια κ. λ. π. θὰ διατηροῦνται
στὴ ζωὴ καὶ θ' ἀντικαθιστοῦν τὰ πραγμα-
τικὰ κάθε φορὰ πού θὰ παρίσταται ἀνά-
γκη.

Ἐνας Ρώσος ὀφθαλμολόγος διετήρησε
ζωντανὸ ἓνα ἀνθρώπινο μάτι ἐπὶ ἔξῃ μέ-

ρες μὲσα σ' ἓνα στεγανὸ γυάλινον δοχεῖο
καὶ σὲ μιὰν ὠρισμένην θερμοκρασίαν.

Θὰ εἶνε περιττὴ ἡ ἀναπνοή!

Ἴσως, σὲ λίγα χρόνια, ὅταν βγάλουμε
ἓνα δόντι, νὰ μποροῦμε νὰ τὸ ἀντικατα-
στήσουμε ἀμέσως μ' ἓνα ἄλλο φυσικὸ, ἄλ-
λὰ συνθετικόν.

Γιὰ τὴν παραγωγή τοῦ συνθετικοῦ δον-
τιοῦ, ἡ ἰατρὸς Μπέλλα Φέλ καὶ ἡ βοηθὸς
τῆς Μίς Σ. Γκλάδστον μεταχειρίσθησαν
μικροσκοπικὰ τεμάχια δοντιῶν ἀπὸ πον-
τικῶν σὲ ἐμβρυώδη κατάστασιν, καὶ μὲ
τὴν βοήθειαν τῆς βιταμίνης ἄρχισαν καὶ ἐ-
πέτυχαν τὴν... ὀδοντοκαλλιέργειαν.

Μιὰ ἄλλη ἰατρὸς, ἡ Μίς Φίσερμαν, ἀ-
πέδειξε ὅτι κάθε κόκκαλον μὴ ποῦν ν' ἀνα-
πτυχθῆ μὲσα σὲ 48 ὡρῶν ὥρες, χάρις στὴν
ἐπεξεργασίαν τῆς βιταμίνης.

Μιὰ ἄλλη καταπληκτικὴ διαπίστωσις
πού εἶχε γίνῃ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς εἶναι ὅτι
ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορῆ νὰ ζῆ χωρὶς ν'
ἀναπνέῃ! Στὴν περίπτωσιν αὐτῆς τὸ ἀπα-
ραίτητον ὀξυγόνον θὰ εἰσάγεται ἀπ' εὐθείας
στὸ αἷμα.

Παρ' ὅλας ὅμως αὐτὰς τὴς τολμηρὰς
ἐφευρέσεις, ἡ ἐπιστήμη βρισκεῖται πάντα
ἀντιμέτωπη μὲ τὸ βασικὸ καὶ ἀρχικόν
μυστήριον τῆς Φύσεως. Δηλαδή, ὅτι καὶ
νὰ δημιουργηθῆ, πρέπει νὰ ἔχη στὰ χεῖρα
τῆς τὴν πρώτην ὕλην: τὴ ζωὴ. Ὑπάρχει
καμμιά ἐλπίς ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ δημιουρ-
γήσῃ μόνη τῆς τῆ ζωῆς; Ἄν κρίνομεν ἀ-
πὸ τὰ τελευταῖα πειράματα καὶ αὐτὸ θὰ
εἶναι δυνατόν.

Παραγωγή.. ζωντανῶν ἀν- δρώπων

Τὸ καταπληκτικότερον ὅμως ἀπὸ ὅλα
εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Ζ. Ν.
Μπέρνχαλ. Αὐτὸς καὶ ὁ συνεργάτης του δό-
κτωρ Ι. Φανκόντσεν τοῦ Κροισταλλογραφί-
κοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Καίμπριτζ, ἀνήγγει-
λαν ὅτι ἓνα φθοροποιὸ δηλητήριον πού
προσβάλει τὴς καπνοφυτεῖες—καὶ πού εἶ-
ναι ἕνας ζωντανὸς καὶ τέλειος ὄργανι-
σμός — μπορεῖ νὰ ἐξαχθῆ ἀπὸ τὰ φύλλα
τοῦ καπνοῦ ὡς χημικὸ προϊόν.

Ἐπίσης ὁ διάσημος βιολόγος Γκρέγκορ
Πίνκου κατάρθωνε νὰ δημιουργηθῆ—ἔ-
πως ἀναφέρουμε στὴν ἀρχὴ—φυσικὰ, ζων-
τανὰ κουνέλια.

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἐτελεσθήκε ὡς ἐ-
ξῆς:

Ὁ Πίνκου ἐβγάλε ἀπὸ τὸν γεννητήριον
ἀδέναν ἐνός θηλυκοῦ κουνελιοῦ ἓνα κύττα-
ρον—αὐτὸ καὶ τὸ ἐξέθεσε ἐπὶ πέντε λεπτά
σὲ μιὰ θερμοκρασίαν 113 βαθμῶν Φερε-
νάιτ. Τὸ αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν τεχνητὴν
γονιμοποίησιν του μεταφυτεύθηκε σ' ἓνα
ἄλλο θηλυκὸ κουνέλι, τὸ ὁποῖον κατόπιν...
γέννησε! X.

Παίζοντας μὲ τὴν ἀγάπην

Ἐνα ὠραιότατο διήγημα τοῦ ΜΙΣΕΛ ΝΟΥΡ

-Μὰ γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς;
φώναξε ἡ Κολέτ Μερὰδ. Ἐ-
πὶ τέλους πές μου, ἔστω, ὅτι
διστάζεις... μὰ ἀπάντησέ
μου!

— Αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷς εἶναι φο-
βερό, ψιθύρισε ἡ Μονίκ, ἡ φίλη της.
Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι, ἡ ἀριστὴ ἐλικρι-
νὴς, ἀκόμα φοβερότερη εἶναι ἡ ἐκμυ-
στήρευσις πού μοῦ ἔκανες. Εἴμασταν
τόσα χρόνια φίλες, σχεδὸν ἀδελφές,
καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω τὸ δικαίω-
μα νὰ σε συμβουλέψω, νὰ προσπαθῆ-
σω νὰ σε ἀποτρέψω ἀπὸ αὐτὸ πού
σκοπεύεις νὰ κάνης...

— Μὰ γιατί δὲν θές νὰ μὲ κατα-
λάβης; Τὴν διέκοψε ἡ Κολέτ. Ἄκρι-
βῶς, ἡ φίλιαν, θὰ ἔπρεπε νὰ σε
κάνη νὰ ἀντιλαμβάνεσαι καλλίτερα
τὴς μικροαδυναμίας μας... Τὴς δικῆς
μου, τέλος πάντων. Γιὰ τίς δικῆς σου
δὲν μὲ ἔνδιαφέρει. Ἄλλως τε εἶσαι
ἐλεύθερη νὰ κάνης ὅ,τι θέλης. Δὲν
ἔχεις νὸ δώσης λογαριασμὸν σὲ κα-
νέναν.

Ἡ Κολέτ καὶ ἡ Μονίκ ἴσαν φίλες
ἀπὸ τὰ παιδικὰ τους χρόνια καὶ δὲν
εἶχαν μυστικὰ ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.
Ἡ Κολέτ ἴταν φιλή, λεπτὴ, κομψή,
μὲ προσωπικὴν τριχοχρωμίαν
καὶ μεγάλα γαλανὰ μάτια. Κου-
τὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πῆ
κανεῖς, ἢ μὲρφοσίε της ὅμως
ἴταν μάλλον περιορισμένη, κοι-
νή. Οἱ φίλες της καὶ οἱ γνωστὲς
της, τὴν ἀγαποῦσαν ὅλες, γιὰ-
τί εἶχε καλὴν καρδιὰ καὶ δὲν ἴ-
ταν διόλου φαντασμένη.

Μὲ τὴν Μονίκ τὴν συνέδεε δε-
σιμὸς σχεδὸν ἀδελφικός, καὶ
παρ' ὅλο ὅτι τοὺς χώριζε τὴν
ἡλικίαν μιὰ διαφορὰ ἐνὸς μόλις
ἔτους, ἡ Κολέτ τὴν θεωροῦσε
σὰν μεγαλύτερην τῆς ἀδελφῆ
καὶ τῆς ἐμπιστευόταν τοὺς πό-
νους καὶ τὰ δειρά της.

Μονότονη μὰ καὶ δυστυχισμέ-
νη ἴταν ἡ ζωὴ τῆς Μονίκ Λω-
ριέλ. Εἶχε παντρευθῆ πολὺ νέα,
κι' ὁ γάμος της εἶχε ἀποτύχει.
Ὁ ἄντρας της, πού ἴταν διορ-
φος καὶ κομψός, εἶχε πολλὰς
κατακτήσεις καὶ δὲν κατάρθωνε
ποτέ νὰ συνδεθῆ, γιὰ πολὺ,
μὲ τὴν ἴδια γυναίκα. Ἐξῆ μῆ-
νας μετὰ τὸ γάμον τους, εἶχε
ἀρχίσει νὰ ἀπατᾷ τὴν γυναίκα
του καὶ μετὰ συνέχισε τὴ δου-
λειὰ αὐτῆ, κατὰ τρόπο τόσο
σκανδαλώδη, πού ἡ μόνη λύσις
πού ἐπεβάλετο ἴταν τὸ διαζύ-
γιον. Ἐταί κι' ἔγινε. Κι' ἀπὸ ἐκεῖνη
τὴν ἐποχὴ ἄρχισε τὸ ἀπαραίτητον,
τὸ ζηλόφθογον κουτσομπολιόν. Ζήλευαν τὴν
διομορφίαν της, τὰ νειάτα της, τὴ μὲρ-
φοσί της, Ζήλευαν, κυρίως, τὸ ὅτι
τὴν κунηγοῦσαν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄν-
τρες. Ἐκεῖνη περιοριζόταν ἀπλῶς νὰ
φέρειται εὐγενέστατα, μὲ ὄλους, μὴ
δίνοντας σὲ κανένα ἐξωχωριστὸν ἐπι-
δέξια, μὰ κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ εἶχαν πα-
ρεξηγήσει οἱ καλοθεληταὶ γνωστοί
της.

— Μὰς κάνει τὴν τιμὰν, ἔλεγον με-
ταξύ τους. Καὶ ποῖος ἔξερει τί βρω-
μιὰς νὰ κρύβῃ κάτω ἀπὸ τὸ σιγανό-
παπαδικὸ ὄφρος της... Ἐ, καὶ στὸ
κάτω—κάτω, καλὰ κάνει, νὰ σοῦ πᾶ.

Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ μὴν ἐκθέτῃ κα-
νεῖς τὰ ἀπλῶτά του, καὶ μετὰ, ἄς κά-
νῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει.

Ὅλοι ἐπίσης πίστευαν πῶς ἡ Κο-
λέτ, ἡ ἀχώριστη φίλη της, θὰ ἔξερε
τὰ μυστικὰ της, τὴς ἐρωτικῆς της πε-
ριπέτειας, τὰ σκάνδαλά της. Μὰ κι'
ἐκεῖνη ἀνοῦσε τὴν ἐρωτικὴν ζωὴ τῆς
Μονίκ καὶ φανταζόταν μονάχα, ὅπως
κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, πῶς ἡ φίλη της θὰ
εἶχε τὴς σχετικὰς ἐρωτοδουλειὰς της.

Κι' αὐτὸς ἴταν, ἐξ ἄλλου, ὁ λόγος
πού τῆς ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ τῆς ὀ-
μολογήσῃ, πῶς καὶ ἡ ἴδια εἶχε ἀπα-
τήσῃ τὸν ἄντρα της, πῶς εἶχε ὑποκύ-
ψει στὴς προτάσεις κάποιου νεαροῦ.

— Μὴ φανταστῆς ὅτι θέλησα νὰ ἐκ-
δικηθῶ τὸν ἄντρα μου τῆς εἶπε. Ὅχι.
Ὁ Ζάν μοῦ εἶναι πιστὸς καὶ δὲν ἔχω
κανένα παράπονον ἐναντίον του. Ἀ-
πλῶς δὲν μπόρεσα νὰ ἀντισταθῶ στὸν
πειρασμόν. Τὸν Ζάν τὸν ἀγαπᾷ... Ναι
πιστέψέ με. Μὲ τὸν ἄλλον, μὲ τὸν ἐ-
ραστήν μου, δὲν μὲ συνέδεε τίποτε
τὸ ψυχικόν. Δέχθηκα νὰ γίνω φίλη του
ἀπὸ περιέργειαν, ἀπὸ καπρίτσιον, ἂν
προτιμᾷς.

— Τότε, τὴν συμβούλεψε ἡ Μονίκ,
μιὰ καὶ ἰκανοποιήθηκες, πρέπει νὰ

— Θὰ εἶμαι πάντα κοντὰ σας...

σταματήσῃ, πρὶν σὲ πάρῃ ὁ κατήφο-
ρος, πρέπει...

— Σύμφωνοι, σύμφωνοι, τὴν διέ-
κοψε ἡ Κολέτ. Μὰ αὐτὸ θὰ τὸ ἀργή-
σω λίγο. Θέλω νὰ ὀλοκληρώσω τὴν
περιπέτειάν μου, ὥστε νὰ σβύσω μ'
αὐτὴν κάθε παράνομη ἐπιθυμία
μου... Ἀργότερα, λοιπόν, βλέπουμε...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τρομερόν, φώναξε
ἡ φίλη της. Κι' ἔπειτα συλλογίστηκες
καλὰ αὐτὸ πού μοῦ ἐπρότεινες πρὶν
λίγον; Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ δεχθῶ
νὰ φλερτάρω μὲ τὸν ἄντρα σου, γιὰ
νὰ εἶσαι ἐσὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐλεύθερη
νὰ γλεντᾷς στὴν ἀγκαλιά ἐνός ἄλ-
λου;

— Ἐσχινᾷς, ὅμως, αὐτὸ πού σοῦ εἶ-
πα. Θὰ γλεντήσω γιὰ νὰ θέσω τέρ-
μα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν. Αὐτὸ σοῦ
τὸ ὀρκίζομαι. Ἀντιλαμβάνομαι κι' ἐ-
γώ, πῶς αὐτὸ πού κάνω εἶναι ἐπικί-
νυον. Πρέπει, λοιπόν, νὰ μὲ βοηθῆ-
σῃς.

— Κι' ὁ ἄντρας σου;... Εἶσαι βε-
βαία ὅτι τοῦ ἀρέσω;

— Δὲν θέλει ρώτημα! Μόνον κύττα-
ξε καυμένη, μὴν προχωρήσεις παρα-
πάνω ἀπὸ ὅ,τι πρέπει, γιὰτι ἄλλοί-
μονό σου...

Δέχθηκε ἡ Μονίκ, γιατί ἴσαν βε-
βαία πῶς μὲ τὴ θυσίαν της αὐτῆ, θὰ
κατάρθωνε νὰ ξαναφῆσῃ στὸν ἴσιον
δρόμον τὴν παραστρατημένην φίλην της.
Ὅχι, μὲ κανέναν τρόπο δὲν θάθελε
νὰ παραταθῆ αὐτῆ ἡ κατάστασις εἰς
βάρος τοῦ Ζάν. Ὁ ἄντρας τῆς Κολέτ
ἴταν νέος, κομψός, μὲ ὠραῖο παρου-
σιαστικόν, ἔξυπνος, μορφωμένος καὶ μὲ
χρυσή, κυριολεκτικὰ, καρδιὰ. Τὸν συ-
μπαθοῦσε καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε ἐξαιρετι-
κὰ ἡ Μονίκ, κι' ἴταν στιγμῆς, πού
καταριόταν τὴν τύχην της, πού δὲν
τῆς εἶχε δώσει ἓνα τέτοιο ἄντρα.

Ὁ Ζάν Μερὰν εἶχε παντρευθῆ ἀ-
πὸ ἔρωτα τὴν Κολέτ κι' ἴταν φανερόν
πῶς ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ τὴν
ἀγαπᾷ μὲ τὴν ἴδια φλόγαν. Δὲν ἔπρε-
πε, λοιπόν, νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν προτυ-
χίαν τῆς γυναίκας του.

Στὰ αὐτὰ τῆς Μονίκ ἀνεπηχοῦσαν
ἀκόμα τὰ τελευταῖα λόγια τῆς φίλης
της. Ὅστε ὁ Ζάν τὴν συμπαθοῦσε;
Μὰ κι' ἐκεῖνη ἔνοιθε μιὰ δυνατὴ
συμπάθειαν γι' αὐτόν. Κάτι ὅμως τὸ
τίμιον, τὸ εὐκρινές, δίχως ὑστερο-
βουλίας καὶ πονηρὰς σκέψεως, Κι' αὐ-
τό, κυρίως, τὴν εἶχε πείσει νὰ δεχθῆ
τὴν πρότασιν τῆς Κολέτ. Δὲν ἤθελε,
στὴν ἀρχὴ, νὰ ριχθῆ σὲ μιὰ τέτοια
περιπέτειαν, μὰ μετὰ σκέφτηκε πῶς
ἔπρεπε νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ Ζάν καὶ
νὰ βοηθῆσῃ τὴν φίλην της, νὰ βῆ ἀ-
πὸ τὸν βούρκο, ὅπου τὴν εἶχε κυλί-
σει μιὰ νοσηρὰ περιέργειαν, μιὰ στιγ-
μιαῖαν ἀδυναμίαν τοῦ κορμιοῦ της.

Κάποιο θλιμένο ἀπόγευμα, καθι-
σμένη στὸ σαλόνι της, ἡ Μονίκ συλ-
λογίζοταν τὴν κατάστασιν πού εἶχε
δημιουργηθῆ μόνη της. Κάποια στιγ-
μὴ, μῆκε ἀθόρυβα στὸ δωματίον ἢ ὀ-
πηρετήριόν της.

— Κυρία, τῆς ἀνήγγειλε. Ἐξω πε-
ριμένει ὁ κ. Μερὰν. Τοῦ εἶπα ὅτι λαί-
πατε καὶ μοῦ φάνηκε σὰν νὰ ξαναῖ-
στικε. Μήπως δάχεστε, κυρία, σῆ-

μερα ;
Η Μονίκ ένοιωσε κάποια παράξενη ταραχή, κατώρθωσε όμως να συγκρατηθῆ.

Μα βέβαια, της απάντησε. Πές του κυρίου να περάσει.

Σε λίγο εμφανιζόταν ο Ζάν.
Με συγχωρείτε, της είπε εὐθύς αμέσως, λυπάμαι πολύ πού σας ἐνόηλα. Η γυναίκα μου, όμως, μου είχε πῆ ὅτι θά σας ἔκανε σήμερα μιὰ ἐπίσκεψι και με παρακάλεσε να περάσω, κατά τις πέντε να τὴν πάρω. Βλέπω όμως ὅτι εἴστε μόνη.

Σας ζητώ κι' ἐγὼ συγγνώμη, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μονίκ, πού σας δέχομαι με τόσο ἀτημέλητη ἐμφάνιση. Τὴν Κολέτ, εἶναι ἡ ἀλήθεια, πὼς δὲν τὴν περιμένα εἰδικά σήμερα. Μὰ ἔκείνη, ξέρετε, ἔρχεται ὅποτε θέλει στο σπίτι μου, πού εἶναι σάν δικό της... Καθῆστε, λοιπόν, να τὴν περιμένετε... Ἐκτός ἂν δὲν θέλετε... Ἐκτός ἂν ἡ συντροφιά μου...

Ἡ συντροφιά σας μου εἶναι ἐξαιρετικά συμπαθής, τὴν διέκοψε ὁ Ζάν. Καί ξέρω, μάλιστα, ὅτι εἴστε ἐξαιρετικά ἐπίσης εὐχάριστη, όταν συζητάτε με πρόσωπα τὰ ὁποῖα σας ἀντιλαμβάνονται συμφωνοῦν μαζί σας στὸν χαρακτήρα. Ἐλπίζω να εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς προνομιοῦχους.

Μὰ φυσικά. Δὲν θέλει καν ρώτημα. Καί ἀπορῶ πὼς δὲν τὸ καταλάβετε ἀκόμα...

Ἡ Μονίκ σὴπασε ἀπότομα και χαμήλωσε τὸ βλέμμα ντροπαλά. Μὰ κι' ὁ Ζάν δὲν τῆς μίλοῦσε. Γιατί ἄραγε ; Τὴν κτύπησε με ἄφωνο θαυμασμό πού τὴν στενοχωροῦσε κάπως, τὴν ἔκανε να χάνη τὸ θάρρος και τὴν αὐτοπεποίθησι της.

Εἶμαι τόσο ἀδέξιος, ψιθύρισε κάποια στιγμή ὁ ἄντρας τῆς Κολέτ. Θά σας φαίνομαι γελοῖος με τὴ σιωπή μου αὐτή, με πρῆξτε να σας ἐμολογήσω ὅτι εἶμαι κάπως ντροπαλός. Πολὺ ἄσχημο αὐτὸ γιὰ ἕναν ἄντρα, μὰ τί να κάνω, πού δὲν φροντίσαν να με συμβουλευθῶν σχετικά, όταν ἤμουν μικρός... Μὰ τί κάθομαι και λέω; Τί σας ἐνδιαφέρουν τὰ νειῶτα μου και ὁ χαρακτήρας μου;

Ὅχι, ὄχι, ἔξακολουθήστε, τὸν παρακάλεσε ἡ Μονίκ.

Κι' ὁ Ζάν με φωνὴ χαϊδευτική, ἀπαλή, τῆς διηγῆθηκε ὅλη σχεδὸν τὴ ζωὴ του. Μίλοῦσε ἀκόμα, όταν κατέφθασε ἡ Κολέτ, λαχανιασμένη και ἀνήσυχη.

Με τὴν πρώτη ματιὰ πού τῆς ἔρριξε, ἡ Μονίκ ἀντελήφθη πὼς ἐρχόταν ἀπὸ τὸν ἑραστή της. Ἦταν βαμμένη πρόχειρα, βιαστικά και τὰ μάτια τῆς ἦσαν μελανὰ γύρω-γύρω.

Με συγχωρείτε, τοὺς ἔλεγε, ἐν τῷ μεταξύ ἐκείνη. Εἶχα τόσες δουλειές, πού μου ἦταν ἀδύνατο να ἔρθω νωρίτερα. Ἐτρεξα σάν τρελλή, γιατί φοβόμουμ μήπως φύγη ὁ Ζάν.

Δὲν μποροῦσε να ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ ἀφιέξι της μόνον, εἶχε ἔσπλησει τὸν Ζάν και τὴν Μονίκ ἀπὸ κάποιο ὠραῖο δνεῖρο πού ζούσαν. Ἡ ὠρα γι' αὐτοὺς λές κι' εἶχε σταματήσει και με ἀπορία κύτταζαν τὸ ρολόι πού ἔδειχνε ἥδη ἑφτά.

Πὼς πέρασε ἡ ὠρα γρήγορα. ἔκανε ὁ Ζάν. Θά σας πονοκεφάλισα, σίγουρα, με τὴ φλυαρία μου. Σας μίλοῦσα διαρκῶς γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, κι' ἐνῶ θά ἤθελα τόσο να μάθω και τὴ δικὴ σας ζωὴ.

Δὲν πειράζει, τὰ ξαναλέτε και μιὰ ἄλλη φορά, τὸν διέκοψε ἡ γυναίκα του... Μιὰ και ταυριάζετε, ἄλλως τε, τόσο κι' οἱ δύο σας. Ἄν και δὲν

ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

φαντάζομαι να σας κάνω κι' ἄλλη φορά να περιμένετε τόσο.

Φαίνονταν κάπως συγχιμένη. Φοβόταν πὼς ὁ ἄντρας της θά τῆς ἔκανε σκηνὴ ζηλοτυπίας, γιὰ τὴν ἀδικαιολόγητη ἀργοπορία της, κι' ἐκείνος, ἀπειναντίας, εἶχε πάρει ὕφος ἐνόχου. Τί να εἶχε συμβῆ ἄραγε;

Τέλος πάντων, θά ἔκανε ὑπομονή. Μιὰ και τὴν εἶχε γλυτώσει σήμερα, ἴσως ξαναμεταχειριζόταν τὸ ἴδιο κόλπο και γιὰ ἄλλοτε.

Ἀποχαίρετσε ἐγκάρδια τὴν Μονίκ και σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά της τὴν ἐχαρίστησε ψιθυριστά. Στὸ δρόμο, μετὰ, χαμογελώντας δῆθεν ναζιάρικα, ἔκανε πὼς μὴλῶνας τὸν Ζάν:

Ἄ, κύριέ μου, ὅλα κι' ὅλα, δὲν θέλω να μου φλερτάρης τὴν καλλίτερή μου φίλη. Ἄν και ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν Μονίκ.

Παρ' ὅλη τὴν ὑπόθεσή της, ἡ Κολέτ, ἀργησε κι' ἄλλη φορά στο ραντεβού της, δίνοντας ἔτσι τὴν εὐκαιρία στὴ Μονίκ και στὸν Ζάν να συνεχίσουν τὴν τρυφερὴ συζήτησή τους, να γνωριστοῦν καλλίτερα και να συμπληθῶν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Και ἡ κατάσταση αὐτὴ συνεχίστηκε γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα. Στὴν ἀρχὴ ἡ Μονίκ ταραχτηκε, φοβήθηκε τὸ σκάνδαλο. Οἱ συναντήσεις της με τὸν Ζάν ὄλο και πύκνωναν. Τῆς φερόταν ὅμως με τόσο λεπτότητα, σάν φίλος ἀληθινός, σάν ἀδελφός... Καί, τὸ κυριώτερο, ἄργισε να συνθιζῆ τὴν παρουσίᾳ του. Ἄθελά τους, κι' οἱ δύο, ἐπαίζαν ἕνα παιγνίδι ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνο, πού ὅμως, δὲν ἄργησε να τὸ ἀντιληφθῆ ἡ Κολέτ.

Τὰ συχαρητήριά μου, της εἶπε μιὰ μέρα με ὕφος κακιωμένο. Κατάφερες να ξεμυαλίσῃς τὸν ἄντρα μου.

Μὰ, ἂν δὲν γελιέμαι, τῆς ἀπάντησε ἀτάραχα ἡ Μονίκ, ὄλο τὸ σφάλμα εἶναι δικό σου. Πότε, ἐπὶ τέλους σκοπεύεις να παύσης να συναντιέσαι με τὸν φίλο σου. Πότε θά διακόψῃς τις σγέσεις μαζί του; Μὰ τὸ εἶχες ὑποσχεθῆ αὐτὸ, μὴν τὸ ξεχνᾶς... Καί μόνον ἔτσι εἶχα δεχτῆ να παίξω τὸν ρόλο, πού μου ζητούσες.

Ἐ, λοιπόν, διέκοψε, φώναξε ἡ Μονίκ. Μόνον πού ἐμπλεξα με κάποιον ἄλλον.

Μὰ αὐτὸ εἶναι πρωτάκουστο! Πὼς τόλμησες; Ὡ τὸν καῦμένο τὸν Ζάν!

Ἡ Κολέτ ἐνοιωσε κάποιο παράξενο σφίξιμο στὴν καρδιά.

Γιατί αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἄντρα μου; ρώτησε φιλόποπτα. Μήπως... δὲν φαντάζομαι να ἔγινες ματρίεσσα του;... Θέλω να μου ἀπαντήσης. Ναί ἢ ὄχι!

Κι' ἂν σοῦ ἔλεγα ναί; Δὲν θά σε πίστευα. Δὲν μπορεῖς να κάνῃς τέτοιο πράγμαμα ἐσύ. Δὲν πέφτεις τόσο κάτω!

Βλέπεις, λοιπόν, πού τὸ λές και μόνη σου. Καί τώρα πού ἠσύχασες, γιὰ πές μου, ἐσύ δὲν ἔχεις τύψεις πού ἀπάταξ τὸν ἄντρα σου;

Μὰ οἱ δικές μου περιπέτειες εἶναι ἀπλᾶ καπρίτσια. Δὲν με συνδέει τίποτε τὸ ψυχικό με τὸν ἑραστή μου. Ἐνῶ με τὸν Ζάν διαφέρει. Ἄν τύχη να ἀγαπήσῃ κι' ἄλλη γυναίκα ἐκτός

ἀπὸ μένα, ἔ, τότε πάει, τὸν ἔγασα. Δὲν πρόκειται να μοιράσῃ τὴν ἀγάπη του στοὺς δύο. Ξέρω καλά τὸν χαρακτήρα του. Θά ζητήσει διαζύγιο και θά μ' ἀφήσῃ στοὺς πέντε δρόμους, δίχως περιῦσια, δίχως τίποτε!

Μὰ γιατί δὲν σταματᾶς και σὺ τὰ γλέντια σου;

Γιατί μου ἀρέσουν. Ρουφῶ τὴν ἡδονὴ ὅπου τὴν βρῶ. Μὰ δὲν δίνω και τὴν καρδιά μου...

Συζήτησαν ἀρκετὰ ἀκόμα ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα και μετὰ χωρίστηκαν. Σὰν ἔμεινε μόνη, ἡ Μονίκ, βυθίστηκε σὲ σκέψεις μελαγχολικές.

Δυστυχισμένη Ζάν, ψιθύρισε κάποια στιγμή, ἀναστενάζοντας ἔλαφρά.

Τῆς Κολέτ δὲν τῆς ἄρεσε τὸ σοβαρὸ θέατρο και ἡ μουσική, ἐνῶ τὸν Ζάν και τὴν Μονίκ τοὺς ἐνεθουσίαζε κυριολεκτικά.

Μὴ συγγίξεστε, παιδιά μου, τοὺς ἔλεγε συχνὰ ἡ Κολέτ. Μιὰ και συμφωνοῦν τὰ γούστα σας, δὲν ἔχετε παρὰ να πάτε μόνον.

Τακτικά, λοιπόν, ἔβγαζαν οἱ δύο τους μόνον τὰ βράδια. Κάποια μέρα, βγαίνοντας ἀπὸ μιὰν ἀπογευματινὴ συναυλία, ὁ Ζάν ἐπρότεινε στὴν Μονίκ, να φάῃ, ἐκείνο τὸ βράδυ στο σπίτι τους.

Ἐκτός ἂν δὲν θέλετε να παρατείνετε τὸ βόσαστο να με ἔχετε διαρκῶς κοντὰ σας, κατέληξε.

Ἐλάτε... τὸν μάλωσε ἡ Μονίκ... ἔτσι πού πάμε θά τσακωθοῦμε σάν ἐρωτευμένοι... σάν παιδιά θέλω να πῶ. Ὅχι. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ να δεχτῶ, γιατί πρῆξτε να κυρίσω νωρίς γιὰ να ἐτοιμάσω τις βαλίτσες μου. Φεύγω γιὰ τὴν ἐξοχή. Ἐχω κάποια βίλλα, πού τὴν διεκδικεῖ, μετὰ τὸ διαζύγιο και ὁ ἄντρας μου. Με κάλεσε, λοιπόν, ὁ συμβολαιογράφος, γιὰ να κανονισθῆ, μιὰ γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Νὰ ξέρατε πόσο θά μου λείψετε, ψιθύρισε ὁ Ζάν με φωνὴ γεματὴ συγκίνηση.

Θά εἶμαι πάντοτε κοντὰ σας... με τὴ σκέψη, τοῦ ἀπάντησε τρυφερά ἡ Μονίκ.

Κι' ἦσαν τὰ λόγια τους αὐτὰ, ἡ πιὸ λεπτὴ ἐξομολόγησις τῆς ἀγάπης τους. Ὁ Ζάν βρισκόταν σὲ μιὰ φοβερὴ ψυχικὴ κατάσταση. Πού μποροῦσε να καταλήξῃ αὐτὸ τὸ αἰσθημά τους; Σὲ ἔνοχο, ἐξῶγαμο δεσμό; Ἄδύνατο. Ἡ Μονίκ δὲν ἦταν ἀπὸ τις γυναίκες πού πέφτουν τόσο γαμ' λά. Μὰ κι' ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἤθελε αὐτὸ. Εἶχε γιὰ γυναίκα του τὴν Κολέτ. Γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του, νῆρισε στὸν ἑαυτὸ του, τὸ γεμάτο ἀγωνία ἐρώτημα. «Τὴν ἀγαπῶ ἄραγε ἀκόμα τὴν Κολέτ;» Και δὲν τολμοῦσε να ἀπαντήσῃ. Ἐπρεπε πάντως να τῆς μείνῃ πιστός. Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τῆς ἀφοσιώθηκε ὀλόψυχα. Θέλοντας να ἐπανορθώσῃ, ἔστρω κι' αὐτὰ πού εἶχε σκεφτῆ και ὀνειρευτῆ μόνον.

Ξέρεις Ζάν, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἡ Κολέτ. Σκέφθηκα να φύγομε γιὰ λίγες μέρες, γιὰ τὴν ἐξοχή. Οἱ δύο μας... μόνον... σ' ἕνα χωριό!

Πὼς σοῦ ἤρθε αὐτὴ ἡ ἐμπνευσις; ρώτησε ὁ Ζάν ἐφαφιασμένος. Ἄν ἡ φίλη σου, ἡ Μονίκ, βρισκόταν ἀκόμα στο Παρίσι, θά ἔλεγα πὼς ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔταν δική τ'

Κι' ὅμως κάνεις λάθος. Πρῶτα - πρῶτα ἡ Μονίκ δὲν ἔφυγε ἀκόμα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Φεύγει αὔριο. Κι' ἔπειτα ἐναντιώθηκε στὸ σγέδιό μου αὐτὸ. Μὰ σ' ἀλήθεια, τί συμβαίνει με

σας τοὺς δύο; Καιρὸ ἔχετε, φαίνεται, να συναντηθῆτε. Τσακωθήκατε μήπως; Ἄ, Ζάν, ὅλα κι' ὅλα, δὲν θέλω να τὰ χαλάσω γιὰ χατῆρι σου με τὴν Μονίκ...

Μὰ δὲν συμβαίνει τίποτε, ἔκανε νευριασμένα ὁ Ζάν. Τί ἔλεγε, λοιπόν, γιὰ τὴν ἐξοχή;

Ἐλεγα πὼς θά σοῦ ἐπρότεινα να πάμε στο χωριό, ὅπου και ἡ βίλλα τῆς Μονίκ. Τῆς ἐπρότεινα, μάλιστα, να μᾶς φιλοξενήσῃ. Φίλη μου εἶναι, και δὲν θά τὴν ντροπέμουνα... Μόνον πού ἀρνήθηκε...

Ὁ Ζάν ἐνοιωσε ἕνα κόμπο να τοῦ σφίγγῃ τὸ λαρύγγι.

Γιατί σκοπεῖτε να ἐπιδιωρθώσῃ τὴ βίλλα της, συνέχισε ἡ Κολέτ. Ἐθεσε ὅμως στὴ διάθεσή μας, ἕνα κυνηγετικὸ περίπτερο, στο βάθος τὸ κήπου, πού ἔχει ὅλα τὰ κομφορ. Δίπλα, μένον και ὁ φύλακας, με τὴν γυναίκα και τὴν κόρη του, πού θά μᾶς ὑπηρετοῦν.

Μὰ δὲν μπορῶ να πάω να ἐγκατασταθῶ. ἔτσι, ἀπρόσκλητος σχεδόν, στο σπίτι της, παρετήρησε ὁ ἄντρας της.

Μὴ συγγίξεσαι και τὸ προβλέψαμε κι' αὐτὸ, τὸν καθήσυχασε ἡ Κολέτ. Θά ἔρθῃ ἀπόψε ἡ ἰδία ἡ Μονίκ να σε προσκαλέσῃ. Θά φάμε μαζί.

Κι' ὁ Ζάν δέχτηκε. Ἡ γαρά πού ἐνοιωσε ἡ γυναίκα του ἦταν ἀπερίγραπτη. Εἶχε ἥδη κουραστή να πείσῃ τὴν Μονίκ να τὴν βοηθήσῃ και πάλι στα σγέδιά της. Μὰ τί τὴν ἐνδιέφερε, στο κάτω - κάτω, τὴν Μονίκ, τὸ ὅτι ἀπατοῦσε τὸν Ζάν; Μήπως τὸν ἀγαποῦσε ἄραγε κρυφά; Ἄδύνατο. Γιατί τότε θά εἶχε ῖφθῃ γίνεῖ ὀλότελα δική του. Κι' αὐτὸ ἡ Κολέτ θά τὸ μάντευε... δὲν θά μποροῦσαν να τῆς τὸ κρύψουν. Δὲν τῆς ἦταν ὅμως δυνατὸ να ἀντιληφθῆ, πὼς τὸ αἰσθημα πού συνέδεε τὸν ἄντρα της και τὴ φίλη της, ἦταν πολὺ πιὸ ἀγνὸ, πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὴν δίωα της ἡδονῆς πού τὴν ἔοριχνε τὴν ἰδία στὴν ἀγκαλιά τὸν ἑραστῶν της.

Και στὴν ψυχὴ τῆς Μονίκ τρικύμαζαν τὰ πιὸ ἀντίθετα αἰσθημάτα. Ἄγαποῦσε τὸν Ζάν, σ' αὐτὸ δὲν γωροῦσε ἀμφιβολία. Κι' ἴσως να τὴν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνος. Κι' ὅμως, παρ' ὄλο τὸν ἔρωτά της, δεχόταν να γίνῃ συνόντος στις ἀπιστίες τῆς Κολέτ. Ὡ, ἦταν φρικτὸ! Τὴν βοηθοῦσε στὸ να ἀτιμάσῃ τὸν ἄντρα της!

Αὐτὸ δὲν πρέπει να ξαναγίνῃ, ἐπανελάμβανε διαρκῶς. Δὲν πρέπει... εἶναι ἐγκληματικό!

Τί πρῶτες μέρες πού πέρασαν στο περίπτερο τῆς βίλλας τῆς Μονίκ, ἡ Κολέτ φαίνονταν ἐνθουσιασμένη και χαρούμενη. Σιγά - σιγά, ὅμως, ἄρχισε να χάνη τὸ κέφι της και τὴ διάθεσή της. Κι' ὁ λόγος ἦταν ἀπλοῦστατος, κι' ἄς μὴν μποροῦσε να τὸν φανταστῆ καν ὁ Ζάν. Εἶχε ἔρθῃ στὴν ἐξοχή γιὰ να συναντιέται πιὸ ταπεινά με τὸν ἑραστή της, πού εἶχε ἔρθῃ κι' ἐκείνος, γιὰ δουλειές του, στο ἴδιο χωριό. Ἡ παρουσία ὁμοῦ τοῦ Ζάν, τὴν ἐμπόδιζε να κινηθῆ ἐλεύθερα. Ἐπειτα, κι' ἡ Μονίκ, λές και εἶχε ξεγᾶσει τὸ ρόλο της, ἀπομακρυνόταν διαρκῶς ἀπὸ τὸν Ζάν. Ἡ κατάσταση αὐτὴ δὲν μποροῦσε να διαρκέσῃ πολὺ ἀκόμα. Μάταια τοὺς παροῦσιαζε ἡ Κολέτ τὴν εὐκαιρία να μέινουν μόνον. Διαργάνωνε ἐκδρομῆς στα περίγυρα και τὴν τελευταία στιγμή, προφασιζόταν ἡ ἰδία πονοκέφαλο ἢ μιὰ ὀποιαδήποτε δικαιολογία και τοὺς προέτρεπε να

φύγουν μόνον τους. Ἐκεῖνοι ὅμως ἀρνιόνταν. Ἀποφεύγαν, ἀκόμα, και δὲν συναντηθοῦν.

Ζάν, εἶπε μιὰ μέρα ἡ Κολέτ στὸν ἄντρα της, συνῶδεψ με ὡς τὴ βίλλα τῆς Μονίκ. Θέλω να με πᾶς με τὸ αὐτοκίνητό σου.

Πόσο διηφοῦσε ὁ Ζάν μιὰ τέτοια συνάντηση! Εἶχε ἀρχίσει να αἰσθάνεται κάποια κούραση με τὴν διαρκῆ παρουσία τῆς γυναίκα του. Πόσο διέφερε ἀπὸ τὴν Μονίκ! Πόσο πιὸ χαριτωμένη, πιὸ πνευματώδης ἦταν ἡ φίλη της!

Ὅταν ἔφθασαν στὴ βίλλα, ἡ Μονίκ τὸν χαίρετσε μᾶλλον ἀδιάφορα, κι' ἄδικα τὸ βλέμμα του, ζητιάνευε, κυριολεκτικά, κι' ἕνα της ἔστρω τρυφερὸ χαμόγελο, μιὰ ἐρωτικὴ ματιά της. Ἀποηλωτευμένα, σηκώθηκε ἀμέσως να φύγῃ, δηλώνοντας πὼς θά πῆγαινε να ἀγοράσῃ μπενζίνα.

Γιατί μᾶς ἀποφεύγετε συστηματικά; ρώτησε τὴν Μονίκ ἡ Κολέτ, σάν ἔμειναν μόνες. Δὲν μᾶς ἐπισκέφθη-

Τὸν ἀκολούθησε ἡ Μονίκ.

κες ποτέ. Κι' ὁ Ζάν δὲν ἐξεκολνᾶ ἀπὸ κοντὰ μου. Πὼς θές, λοιπόν, να συναντηθῶ με τὸν Ζεράρ;

Ζεράρ εἶπες; ρώτησε ἐφαφιασμένα ἡ φίλη της.

Ὡ, με συγχωρεῖς, Μονίκ, μου διέφυγε. Ἦθελα να στο κρύψω, μὰ τώρα εἶναι ἄργα. Ναί εἶμαι φίλη τοῦ πρώην συζύγου σου... Μὰ γιατί συγγίξεσαι; Ζηλεύεις μήπως;

Μὰ αὐτὸ πού μου λές εἶναι φοβερό, ψιθύρισε ἡ Μονίκ.

Ὡ, μὴν ἀρνήσῃα πρέπει ὁπωσδήποτε να δῶ τὸν Ζεράρ. Και σοῦ ὀρκίζομαι, πὼς αὐτὴ μου ἡ περιπέτεια, θά εἶναι και ἡ τελευταία.

Οἱ σγέσεις μεταξύ τοῦ ζεύγους Μερὰν και τῆς Μονίκ ἀρχισαν και πάλι. Κι' ἔπρεπε ὀπωσδήποτε να γίνῃ αὐτὸ γιατί ὁ Ζάν, ἀγνωώντας τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς στάσεως τῆς Μονίκ ἴσως τὴν παρεξηγοῦσε. ἴσως να φανταζόταν πὼς τὸν ἀπέφευγε, πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά... Θά ἦταν ἄδικο. Κάποιο βράδυ ἡ Κολέτ, πού ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν εἶχε περάσει με θυμὸς και νεῦρα, ἐδήλωσε, μετὰ τὸ φαγητό, πὼς εἶχε φοβερὸ πονοκέφαλο.

Πέσε, λοιπόν, να κοιμηθῆς, τὴν

συμβούλεψε ἡ Μονίκ. Ἄλλως τε κι' ἐγὼ, συνήθισα να κοιμάμαι νωρίς ἐδῶ στὴν ἐξοχή! Θά ἐπιστρέψω μόνη μου στὴ βίλλα, μὴν ἀνησυχῆς!

Τρελλάθηκες; διαμαρτυρήθηκε ἡ Κολέτ. Στὸ Παρίσι βγαίνετε μόνον, οἱ δύο σας, με τὸν Ζάν. Θά σε συνοδέψῃ λοιπόν, κι' ἐδῶ, κι' ἂν θέλετε, μάλιστα, μιὰ κι' εἶναι νωρίς ἀκόμα, κάνετε κι' ἕναν μικρὸ περίπατο.

Δυσκολεύτηκε ἀρκετὰ να τοὺς πείσῃ και στὸ τέλος δέντηκαν. Μπήκαν στο αὐτοκίνητο τοῦ Ζάν και ἐξέκινήσαν ἀμέσως. Πέρασε ὠρα πολλή κι' ὁ Ζάν, πού δὲν εἶχε ἀνοιξεί καν τὸ στόμα του να τῆς πῆ λέξη, τὴν ρώτησε:

Θέλετε να ἐπιστρέψουμε, ἡ προτιμᾶτε να προχωρήσουμε κι' ἄλλοι...

Μᾶλλον τὸ δεύτερο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μονίκ. Εἶναι τόσο ἡσυχὴ ἡ βραδυὰ και τόσο γλυκειά...

Καί πάλι σώπασαν. Ἐφτασαν σὲ μιὰ μακρυνὴ ἀμμουδιά, πού τὸ κῆμα τὴν χείδευε ἐλαφρά και τὸ φεγγάρι τὴν χρύσωνε. Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο και περπάτησαν, γιὰ λίγο διάστημα κοντὰ-κοντὰ, σχεδὸν ἀκουμπιστά. Κάποια στιγμή, ὁ Ζάν τὴν ἔπιασε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ γέρι και ἡ Μονίκ κατάλαβε πὼς θά τὴν ἀγκάλιασε, πὼς θά τὴν φιλοῦσε, κι' ἐνοιωσε πὼς και ἡ ἰδία δὲν θά τοῦ ἀντιστεκόταν...

Πᾶμε να φύγομε, τοῦ εἶπε με φωνὴ βραχνή.

Ἐκεῖνος τῆς ἔφειξε πιὸ δυνατὰ τὸ γέρι κι' ἡ Μονίκ, ἄθελά της, ἔγειρε κοντὰ του...

Μιὰ μεγάλη λάμψη πού φώτισε ἐξαφνικὰ τὸν δρίζοντα τοὺς ἔκανε να πεταχτοῦν τρομαγμένοι.

Πυρκαϊὰ! ἔκανε ἐκεῖνος.

Καίγεται τὸ περίπτερο, ἔξωφώνισε ἡ Μονίκ.

Σὰν τρελλοὶ πήδησαν και οἱ δύο στο αὐτοκίνητο κι' ἔτρεξαν πρὸς τὸ σπίτι. Τὴν ἰδία στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοιξε και μιὰ ἀνδρική σκιά πετάχτηκε ἔξω και γάστρε.

Βοήθεια... Ζεράρ, ἀντήχησε πνιγμένη ἡ φωνὴ τῆς Κολέτ.

Ἀψηφώντας τις φλόγες και τοὺς καπνοὺς ὁ Ζάν ὤρμησε πρὸς τὸ ἐσωτερικό τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν ἀκολούθησε ἡ Μονίκ. Ὁ καπνὸς τοὺς ἐπνιγε, τοὺς ἀσφυκτιοῦσε. Πρῶτος ἔπεσε ὁ Ζάν, ἔτρελλαιμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία και τὸν φόβο. ἔσκυψε ἡ Μονίκ, και προσπάθησε να τὸν σηκώσῃ, να τὸν σπῆ ἔξω. Δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἐχασε κι' ἐκείνη τις αἰσθησεις της.

Τρεῖς ὀλόκληρες ἑβδομάδες κράτησε ὁ πυρετός και τὸ παραλήρημα τοῦ Ζάν.

Τέλος ἡ κατάσταση τοῦ καλλιτέρεψ... ἀνάρρωσε, ἔγινε ἐντελῶς καλά. Ἡ Μονίκ δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῆ ὅποτε στιγμή ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του. Τὸν περιποιόταν ἡ ἰδία με ἀφοσίωσιν κι' ἀγάπη. Γιὰ τὴν Κολέτ δὲν ἔμνησαν.

Μόνον, σιγά, ψιθυριστά, καθισμένοι σφιχτὰ ὁ ἕνας κοντὰ τὸν ἄλλον, εἶπαν τὰ λόγια ἐκείνα, πού τὸσον καιρό, τὰ κρατοῦσαν στὴν καρδιά τους, ματεῖοντάς τα και μὴ τολμώντας να τὰ φωνάζουν...

Το "αρρωστό κρίνο"

δρέθηκε μπροστά σ' ένα νεκρό παιδάκι: Τὸν Ἄνδρ. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ὁ Λαμάρ, γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του, παίρνει τὰ δύο τὸν κοριτσάκια καὶ φεύγει, ἐνῶ ἡ Σαρλόττα μένει μόνη κι' ἀπροσάγγελη.

Ἡ κατακραυγὴ τοῦ χωριοῦ, ἀναγκάζει τὸν εἰσαγγελέα νὰ διατάξῃ ἀνακρίσεις γιὰ τὸν θάνατο τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ Σαρλόττα συλλαμβάνεται ὡς δηλητηριάστρια καὶ τὸ δικαστήριο τὴν καταδικάζει εἰς θάνατον, χωρὶς καμμίαν ἀλλή ἀπόδειξη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἰατροδικαστικὴν ἐμβεση τοῦ γιαιτροῦ Μαρινιάν, ὁ ὁποῖος, ἐξετάσας τὰ σπλάγχνα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ἀπεφάνθη ὅτι πέθανε ἀπὸ δηλητηρίαση.

Ἐνα βράδυ, ὅμως, ἐντελῶς τυχαίως, ὁ γιαιτρός Μαρινιάν ἔμαθε ὅτι διπλά σὸ σπίτι τῆς Σαρλόττας ἦταν ἓνα ἀσβεστάδιο, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀναθυμιάσεις ἦσαν δηλητηριώδεις. Τώρα ἐξηγεῖτο ἡ παράξενη ἀρρώστεια τῆς Σαρλόττας καὶ ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ τῆς, τὸ ὁποῖον πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία. Αἰσθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αὐτὸ ὁ Μαρινιάν, πηγαινεῖ ἐν βράδυ κρυφὰ σὸ ἀκατοίκητο σπίτι τῆς Σαρλόττας, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν πράγματι οἱ ἀναθυμιάσεις ἦσαν δηλητηριώδεις. Ἐπαθε, ὅμως, ὁ ἴδιος ἀπὸ ἀσφυξία, βγήκε ἔξω σὺν τρελλῶς καὶ σοριάσθηκε ἀναίσθητος σὸ δρόμο.

Ἀπὸ ἓνα τυχαῖο περιστατικὸν ποὺ περιήλθε εἰς γνῶσιν τῆς Δικαιοσύνης, ἡ Σαρλόττα Λαμάρς ἐπῆρε χάριν, μεταγραπείσης τῆς ποινῆς τῆς εἰς ἰσόβια δεσμά. Ὁ ἄντρας τῆς, ὅμως, τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκωσιν του καὶ τὰ δύο δίδυμα κοριτσάκια, ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα ἐκλείσθησαν σ' ἓνα ὄρφανοτροφεῖον, ὅπου ὑπέφεραν τὰ πάνθηνα ἀπὸ τὰ ἄλλα κοριτσάκια, ποὺ εἶχαν μάθει τὴν ἱστορία τῆς Μπεκρούδης.

Ὁ ἰατρός Μαρινιάν, βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν συνειδήσεως, ἐπῆγε μὴ μερὰ σὸ ὄρφανοτροφεῖο καὶ ζήτησε ν' ἀναλάβῃ τὰ δύο κοριτσάκια τῆς Σαρλόττας ὑπὸ τὴν προστασία του. Ἄλλ' ἡ προϊσταμένη ἀρνῆθηκε τὴν εὐγενεῖά του (αποσφορὰ).

160N

Ἄντάρτισες!

Ηταν γλυκεῖες καὶ ὑποτακτικὲς φωτόσο. Ἀπὸ τίς πολλές, ὅμως, βρισιές καὶ τὰ συνεχῆ πειράγματα, ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα δὲν μπόρεσαν ἄλλο ν' ἀντῆξουν καὶ ἔεσπασαν. Ὁ θυμὸς τους ὑπῆρξε τρομερός.

Πολλὲς φορές, κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ, οἱ δύο ἀδελφοῦλες διεπίστωσαν ὅτι τὰ ντουλαπάρια ὅπου ἐκλείδωναν τὰ πράγματά τους εἶχαν παραβιασθῆ καὶ ὅτι ἔλειπαν διάφορα ἐργόγεια, ποὺ τοὺς εἶχαν ἀναθέσει οἱ καλόγεραι νὰ κεντήσουν.

Στὴν ἀρχὴ ἐτιμωρήθησαν γιὰ τὴν ἀπόλεια τῶν ἐργογείων. Δὲν παροπενέθησαν, ὅμως, καθόλου, γιὰτὶ δὲν ἤξεραν ποῖον νὰ κατηγορήσουν.

Οἱ μικροκλοπὲς ἐσυνεχίσθησαν. Καὶ οἱ τιμωρίαι ἐπανελείφθησαν, αὐστηρότερες.

Ἐπὶ τὸν ὀλόκληρον μῆνα, δὲν ἔβγαιναν πιά στὰ διαλείμματα καὶ ὁ Μπερτελέν, ποὺ θέλησε ἐπανειλημμένως νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ δύο κοριτσάκια,

προσέκρουσε στὴν ἄρνηση τῆς προϊσταμένης.

Ἡ πιὸ ἄσπονδη διώκτρια τῶν δύο κοριτσιῶν ἦταν μιά τρόφιμος μὲ κόκκινα μαλλιά, ἡ Μαρία Φλικό, μεγαλύτερή τους κατὰ τρία χρόνια.

Τὸ κορίτσι αὐτὸ μισοῦσε τίς δύο ἀδελφές χωρὶς καμμίαν αἰτία καὶ προσπαθοῦσε νὰ τίς κἀνῃ ὅσο πιὸ μεγαλύτερο κακὸ μποροῦσε.

Ὅλα ὅσα ἐσκηνοθετοῦσαν εἰς βάρος τῆς Κλαίρης καὶ τῆς Λουίζας, ἀπὸ αὐτὴν προήρχοντο. Ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ κλοπές.

Μιά μέρα ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ ντουλάπι τῆ Κλαίρης ἓνα κομμάτι μεταξωτοῦ ὑφάσματος, ποὺ τῆς τῶχε ἔδωκε κατὰ κάλυψη γιὰ νὰ τὸ κεντήσῃ. Τὸ ντουλάπι αὐτὸ εἶχε κλειδί, ποὺ τὸ κρατοῦσε πάνω τῆς ἡ Κλαίρη. Μονάχα ἡ προϊσταμένη μποροῦσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ μ' ἓνα δεύτερο κλειδί, ὅπως συνέβαινε καὶ μὲ τὰ ἄλλα ντουλαπάρια.

Αὐτὴ τὴν φορά, ἡ κλοπὴ ἐγινε χωρὶς νὰ παραβιασθῇ ἡ κλειδαριὰ τοῦ ντουλαπιοῦ. Συνεπῶς, ἡ Κλαίρη, μὴ μπορώντας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπόλεια τοῦ μεταξωτοῦ, τιμωρήθηκε καὶ πάλι.

Τὸ μεταξωτὸ δὲν βρέθηκε ποῦθεν. Ἡ προϊσταμένη, ἔξω φρενῶν, ἀνέκρινε τὴν Κλαίρη. Τὸ ταλαίπωρο κορίτσι ἀρνῆθηκε. Ἐκλαψε, ἀλλά κανεὶς δὲν τὸ πίστεψε.

—Μιά κλέφτρα! ψιθύρισε ἡ προϊσταμένη... Πῶς θὰ τὸ διορθώσω αὐτὸ τὸ παιδί!

Ἡ Κλαίρη ἀπομονώθηκε ἐπὶ δέκα πέντε μέρες, χωρὶς νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ κανένα. Εἰς μάντην παρακαλοῦσε νὰ τῆς ἐπιτραπῇ νὰ δῇ τὴν ἀδελφή τῆς. Ἡ προϊσταμένη ἦταν ἀνένδοτος.

Ὅταν τελείωσε ἡ ποινὴ τῆς, ἡ προϊσταμένη τὴν κάλεσε σὸ γραφεῖο καὶ τῆς εἶπε:

—Ἄκουσε, παιδί μου... Σ' ἔγω συγχωρήσει πολλὰς φορές... Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία... Ἄν ἐπαναληθῇ τὸ παραμικρὸ, θ' ἀναγκασθῶ νὰ σε χωρίσω ἀπὸ τὴν ἀδελφή σου καὶ νὰ σε στείλω σ' ἓνα σωφρονιστικὸ ἴδρυμα... Δὲν θὰ μπορῶ νὰ σε κρατήσω ἔδω, γιὰ νὰ δίνης τὸ κακὸ παράδειγμα σὲς ἄλλες...

Ἡ Κλαίρη ἀπήντησε: —Νὰ κάνετε ὅτι θέλετε, μῆτερ μου. Σὰς εἶπα ὅτι δὲν εἶμαι κλέφτρα... Δὲν θελήσατε νὰ με πιστέψετε.

Ἡ ἱστορία
ἐνὸς μαρτυρικοῦ
ἔρωτος
ποὺ τίθεται στὴν
πιὸ ἀπρόοπτη
καὶ δραματικὴ
δοκιμασία.

ΟΝΙΘΗ ΟΤΩΦΡΟ

τε. Δικαίωμά σας! —Κλαίρη, πρέπει νὰ μιλάς μὲ σεβασμὸ, εἶπε ἡ προϊσταμένη αὐστηρά.

—Καὶ σεῖς πρέπει νὰ εἶσθε δικαία ἀπέναντί μου, εἶπε ἡ κοπέλλα.

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες, χωρὶς ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα νὰ ἐνοχληθοῦν. Ἡ Κλαίρη ἐξαναρροισιάσθηκε ἀνάμεσα σὲς ἄλλες, μὲ βλέμμα τόσο σκληρὸ, μὲ ὕφος τόσο ἀποφασιστικὸ, ὥστε τὰ ἄλλα κορίτσια, ὡς ἔξ ἐνστικτοῦ ἐτρόμαξαν γιὰ τὴν ἐνδεχομένη ἐκδίκησή τῆς.

Καὶ οἱ βρισιές ἀκόμα, σταμάτησαν κι' αὐτές.

Ἡ Μαρία Φλικό ἔκανε πῶς τίς εἶγε ξεχάσει. Μιά μέρα, ὅμως, ἄκουσε κάτι κορίτσια νὰ τὴν κοτσομπολεύουν καὶ νὰ λένε: «Ἡ κοκκινουμάλα δὲν ξαναπείραξε τίς Μπεκρούδες, φοβάται!»

Αὐτὸ πείραξε πολὺ τὴν Μαρία Φλικό. Κι' ἀπεφάσισε νὰ δεῖξῃ ὅτι δὲν ἦταν καθόλου δειλὴ.

Μιά νύχτα, καθὼς ἡ Κλαίρη εἶχε μισοκλεισμένα τὰ μάτια τῆς, κἀνοντας ὅτι κοιμάται, εἶδε νὰ περνᾷ μπρὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς μιά σκιά. Ἡ σκιά κοντοστάθηκε, βεβαιώθηκε ὅτι ἡ Κλαίρη κοιμόταν κι' ὕστερα προχωρώντας μὲ τίς μύτες τῶν ποδιῶν, πῆγε σὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν τὰ ντουλαπάρια τῶν τροφίμων τοῦ ἰδρυματος.

Ἡ Κλαίρη εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν Μαρία Φλικό.

Σηκώθηκε, μὲ χίλιες δύο προφυλάξεις, νύθηκε γρήγορα - γρήγορα καὶ πῆγε νὰ ἐπιβίβῃ τὴν Λουίζα, ποὺ κοιμόταν στὸν ἴδιο θάλαμο.

—Ἐλα!... Ντύσου, γρήγορα!...

Ἡ Λουίζα ὑπήκουσε, χωρὶς νὰ καταβαλῇ περὶ τίνας ἐπρόκειτο. Σὲ λίγο, οἱ δύο ἀδελφές, βαδίζοντας ἀκροποδητῆ, ἔφθασαν μέχρι τὴν πόρτα.

Τὸ δωμάτιο μὲ τὰ ντουλαπάρια δὲν φωτιζόταν τὴ νύχτα. Ἄλλ' ἡ Μαρία Φλικό εἶχε προβλέψει καὶ γι' αὐτὸ. Ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ἓνα κερί καὶ τὸ ἄναψε. Ὑστερα ἔβριξε γύρω τῆς μιά ματιά, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὴν εἶχε ἀντιληθῆ κανεὶς καὶ πλησίασε σ' ἓνα ντουλαπάκι τὸ ὁποῖον ἀνοίξε μ' ἓνα πασσαρτοῦ.

Τὸ ντουλαπάκι δὲν ἀνῆκε οὔτε στὴν Κλαίρη, οὔτε στὴν Λουίζα. Οἱ δύο ἀδελφοῦλες, κυττάζοντας ἀπὸ

τὸ ἀνοιγμα τῆς μισοκλειστῆς πόρτας, ἔκαναν ἀπὸ μέσα τους τὸν συλλογισμό ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνουν. Εἶχαν θυμηθῇ ὅτι πρὸ ἔξι μῆνῶν, ἡ προϊσταμένη εἶχε χάσει τὸ πασσαρτοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνοίγαν ὅλα τὰ ντουλαπάρια. Φῶς φανερὸ ὅτι τὸ εἶχε βρῆ ἡ Μαρία Φλικό καὶ τὸ κράτησε.

Ἄλλὰ τί ἐσκόπευε νὰ κἀνῃ τώρα;

Ἐβγάλε ἀπὸ τὸ ντουλάπι διάφορα πράγματα, μεταξὺ τῶν ὁποῖων ἔνα πληθὸς ἀπὸ λεπτές νταντέλλες, σπανίας καὶ ἐξαιρετικῆς τέχνης. Ἡ ὄρφανὴ στὴν ὁποῖαν ἀνῆκε αὐτὸ τὸ ντουλαπάκι ἦταν ἡ πιὸ ἐπιδέξια ἐργάτρια ἐργογείων καὶ οἱ νταντέλλες τῆς ἐπωλοῦντο πανάκριβα, ποδὸς ὄφελος τοῦ ἰδρυματος.

Ἀφοῦ πῆρε τίς νταντέλλες ἡ Μαρία Φλικό, ξανάκλεισε τὸ ντουλάπι, σηκώθηκε καὶ πλησίασε σὸ ντουλάπι τῆς Κλαίρης.

Μόλις τὴν εἶδε ἡ τελευταία, ἔσασε τὸ χέρι τῆς Λουίζας.

—Κατάλαβε τώρα; ψιθύρισε —Ὅχι ἀκόμα.

—Ἐγὼ κατάλαβα.

Μὲ τὸ ἴδιο πασσαρτοῦ, ἡ Μαρία Φλικό ἀνοίξε τὸ ντουλάπι καὶ ἔκρυψε μέσα στὰ ἀσπρόρουχα τῆς Κλαίρης τίς νταντέλλες.

—Ἄ! Τὴν ἄθλια! φώναξε ἡ Κλαίρη.

Καὶ μ' ἓνα πήδημα, γύμπε πάνω στὴ Μαρία Φλικό καὶ τὴν ἔρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἐνῶ συγχρόνως εἶπε στὴν Λουίζα:

—Τρέξα νὰ ἐπιβίβῃς τὴν ἐπιμελήτρια! Γρήγορα!

Ἡ Φλικό προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν νύχτα τῆς Κλαίρης, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἡ ὄργη εἶχε μεταβάλει τὸ δυστυχισμένο κορίτσι σὲ τίγρη πραγματικῆ.

—Ἄθλια! φώναζε καὶ τίς τραβοῦσε μὲ δύναμη τὰ μαλλιά. Ἀφοῦ ἔκλεψε τὰ δικά μου πράγματα, θέλησε νὰ με κατηγορήσῃ ὅτι κλέβω καὶ τὰ ἄλλα κοριτσάκια! Βρωμοκόριτσο!

Ὁ θόρυβος ἐγύνησε ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ κοιμοῦνταν στὸν θάλαμο. Ἡ ἐπιμελήτρια προσέτρεξε μεταξὺ τῶν πρώτων.

Μὲ δύο λόγια, ἔμαθε περὶ τίνας ἐπρόκειτο... Ἐξ ἄλλου, ἡ Μαρία Φλικό, καταληφθεῖσα ἐπ' αὐτοφῶρα, οὔτε σκέφθηκε κἀν νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ νὰ διαψεύσῃ τὴν Κλαίρη.

Τὴν ἔκλεισαν σὸ ὑπόγειο. Καὶ τὸ πρῶτ τῆς ἐπαύριον, ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα μίλησαν ἐπὶ ὄρα πολλὰ μὲ τὴν προϊσταμένη. Τῆς εἶπαν ὅλα ὅσα εἶχαν τραβῆει μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Καὶ δύο μέρες ἀργότερα, ἡ Μαρία Φλικό ἐστάλη σ' ἓνα σωφρονιστικὸ ἴδρυμα.

Ἡ καθυστερημένη, ὅμως, αὐτὴ δικαιοσύνη δὲν ἱκανοποιῶσε τίς δύο ἀδελφές, ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ δραπέτευσουν ἀπὸ τὸ ὄρφανοτροφεῖο. Φοβόντανε μῆπως τὰ ἄλλα κορίτσια δημιουργοῦσαν ἀργότερα ἄλλες ἱστορίες, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν.

Νὰ φύγουν, λοιπόν.

Καὶ ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Ἡ δραπέτευσις

Στὸ Κλερμόν τὰ χρόνια περνοῦσαν γιὰ τὴ Σαρλόττα Λαμάρ, καταθλιπτικά καὶ μονότονα.

Ὅταν πρωτομπήκε στὴ φυλακὴ αὐτῆ, εἶπε στὸν διευθυντή:

—Εἶμαι ἀθῶα!... Μιά μέρα θ' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθῶότης μου... Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη σὸ Θεό. Θὰ εἶμαι ἡ πιὸ ἡσυχὴ καὶ ἡ πιὸ ὑποτακτικὴ κατὰδικος... Ποτέ σας δὲν θὰ παραπονεθῆτε γιὰ τὴ διαγωγή μου... Ὁ διευθυντῆς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

«Ὅλες τὸ ἴδιο λένε», εἶπε μέσα του.

Πολὺ γρήγορα ὁ μωρὸς, ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ Σαρλόττα ἦταν ὑπόδειγμα κατὰδικού... Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐτῶν ποὺ ἐπικολοῦθησαν, ποτέ τῆς δὲν ἔδωκε τὴν παραμικρὴ ἀφορμή...

Μιά μέρα, ὁ διευθυντῆς ζήτησε τὴ Σαρλόττα σὸ γραφεῖο του. Καὶ μόλις τὴν εἶδε, τῆς εἶπε: —Ἐγὼ νὰ σὰς ἀναγγεῖλω μιά μεγάλη εἰδηση!

Ἡ φτωχὴ Σαρλόττα, ποὺ εἶχε δύο ὀλόκληρα χρόνια νὰ λάβῃ γοῦνα ἀπὸ τὰ κοριτσάκια τῆς, ρώτησε μὲ λαχτάρα:

—Μήπως μοῦ ξαναδίνουν τὴν καρδιά τῶν κοριτσιῶν μου;

—Ἄν χάσετε τὴν καρδιά τῶν παιδιῶν σας, ὅπως λέτε, θὰ μπόρεσετε νὰ τὴν ἀποκτήσετε...

—Μὰ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ, θὰ χρειασθῇ νὰ τὰ δῶ, νὰ τὰ μιλήσω...

—Θὰ τὰ δῆτε καὶ θὰ μιλήσετε μαζί τους.

Το αρρωστο κρίνο

—Γρήγορα;
—Ναί...
—Και θα μείνουμε πολύ ώρα μαζί;
—Όσο θέλετε...
—Είναι εδώ; Με λυπηθήκατε, λοιπόν; Ω! Πόσο είστε καλός...
—Όχι... Δεν θα έλθουν αυτές εδώ...

—Τότε;
—Θα πάτε εσείς να βρείτε τα κορίτσια σας!
—Εγώ; Εγώ;
—Εσείς! Είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!
—Σε μένα; ρώτησε πάλι η Σαρλόττα... έτοιμη να λιποθυμήσει.
—Καθήστε...

Σωριάστηκε σε μια καρέκλα και δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη...
—Ελεύθερη! είπε, τέλος... Ελεύθερη!... Είμαι ελεύθερη;
—Και μπορείτε να φύγετε, δποτε θελήσετε.
—Τώρα; Αμέσως;
—Ναί... Όλα είναι εν τάξει... Οι πόρτες είναι ανοιχτές για σας...

—Ω! Κύριε! Κύριε!
—Δεν υπόσχεσε να πη περισσότερα. Την έπνιγαν οι λυγμοί.
—Κλάψε! Κλάψε, της είπε πονετικά ο διευθυντής. Αυτό θα σου κάνει καλό...
—Όταν τέλος ήσυχασε, ρώτησε η Σαρλόττα.
—Μπορώ να σας κάνω μιάν ερώτηση, κύριε;
—Ό,τι θέλετε.
—Ανεγνώρισαν, λοιπόν, την άθωότητα μου;
—Όχι... Σας έχαρισαν το υπόλοιπον της ποινή.

—Αλλά τότε δεν θα πάω να είμαι άτιμασμένη!
—Είπατε πάντοτε εκείνη, η οποία ποδ δώδεκα ετών, κατεδικάσθη εις θάνατον, γιατί δηλητηρίασε το παιδί της.
—Τίποτε δεν μπορεί να με άποκαταστήσει;
—Μονάχα ένα πράγμα: Η απόδειξη εις της άθωότητάς σας... Μόνον τότε θ' αναθεωρηθί η δίκη...

Τότε η Σαρλόττα σηκώθηκε. Τά δάκρυά της είχαν σμαατήθει και είπε με φωνή σταθερή:
—Την απόδειξη αυτή δεν την έχω...
—Αποδ, όμως, είμαι ελεύθερη. Θα τη βωδ... Προέπει ν' άπεδείξω πτά κορίτσια μου ότι δεν είμαι κακοδργα, αλλά θύμα...

—Ο διευθυντής δεν άπήντησε. "Ανοιξε το συοτάρι του, της παρέδωκε τά λίγα γοήματα που έδικαιούτο να λάβη από τά κεντήματα που έκανε καθ' όλο αυτό τό διάστημα και της είπε:
—Με τά λίγα αυτά νοήματα, θα μπορούσετε να ζήσετε λίγον καιρό, μέχρις ότου τοκτοποιηθήτε.. Τι σκέπτεσθε να κάνετε;

Τό πρόσωπο της Σαρλόττας φωτίσθηκε. Και ψιθύρισε σαν έκστατική:
—Πρώτα - πρώτα, θα πάω να δω τά παιδιά μου... Να τά ξαναδω και να τά φιλήσω...
—Υστερ' από μιά ώρα, έβγαينه από τη φυλακή, ελεύθερη. Βάδισα

στην τύχη, σαν ζαλισμένη, βγήκε έξω από την πόλη και δεν σταμάτησε, παρά μόνον όταν αισθάνθηκε κούραση και πείνα.
—Εκεί κοντά, βρισκόταν ο σταθμός του σιδηροδρόμου. Η Σαρλόττα πήγε σ' ένα γειτονικό ρεστωράν. Έφαγε βιαστικά κι' ύστερα πήγε σ' ένα ξενοδοχείο και ζήτησε ένα δωμάτιο, όπου κλείσθηκε κι' άποκοιμήθηκε μέχρι τό πρωί της επαύριον.
—Ξύπνησε πολύ νωρίς. Ντύθηκε, προγευμάτισε, ζήτησε πληροφορίες για τό τραίνο που άφαινε για τό Τουρ και την ώρισιμένη ώρα, ξεκίνησε, γεμάτη γλυκειά άγωνία...
—Όταν έφθασε στον σταθμό του Βουβραί, κατέβηκε βιαστικά και τράβηξε γραμμή για τό όρφανοτροφείο.

—Εφθασε ύστερ' από μισή ώρα όρόμο, χτύπησε την πόρτα και της άνοιξε μιά καλόγορη.
—Τι έπιθυμείτε, κυρία;
—Θέλω να δω τά παιδιά μου.
—Η άδελφή εαφονιάσθηκε.
—Τά παιδιά σας; Μά εδώ έχουμε

μόνον όρφανά κορίτσια.
—Και κορίτσια τών όποιών οι μητέρες είναι στη φυλακή, συνεπλήρωσε η Σαρλόττα.
—Ναί.
—"Ημουνα στη φυλακή. Πήρα γάμη. Είμαι ελεύθερη τώρα... Και άμέσως έτρεξα να δω τά κορίτσια μου.
—Τό όνομά σας, κυρία, για να ειδοποιήσω την προϊσταμένη.
—Είμαι η Σαρλόττα Λαμάρς.
—Η καλόγορη αυτή δεν είχε πολύν καιρό στο όρφανοτροφείο και δεν είχε ποτέ άκούσει την ιστορία της Μπεκρούς. Η Σαρλόττα έμάντευσε την άγνοιά της και είπε:
—Πρό δώδεκα ετών, με κατεδίκασαν εις θάνατον. Τώρα πήρα γάμη, άφου έμεινα στο Κλεμόν, φυλακισμένη δώδεκα χρόνια... Έχω δύο κορίτσια, την Κλαίρη και τή Λουίζα.
—Η καλόγορη χαμογέλασε. Κατάλαβε επί τέλους.
—Α! "Όστε σεις είσθε η Μπε.

—Αλλά δεν άποτελείωσε τή λέξη γιατί κατάλαβε τό σφάλμα της και κοκκίνισε σαν παπαρούνα...
—Ναί, ψιθύρισε η Σαρλόττα, με τό βλέμμα χαμηλωμένο. "Έτσι με λένε.
—Ποοστός μέσος!
—Και θα δω τά παιδιά μου;
—Ναί...
—Αμέσως;
—Α! αυτό δεν τό ξέρω... Αυτό εξαρτάται από την προϊσταμένη... Πώς θα της άποδείξετε ότι πράγματι είσθε η Σαρλόττα Λαμάρς;
—Θα τό μάθη άμέσως... Θα ζητήση πληροφορίες.
—Έστω... Περιμένετε...
—Νά περιμένω... Δώδεκα χρόνια περιμένω, είπε η Σαρλόττα με στεναγμό.
—Η άδελφή συγκινήθηκε.
—Εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτε περισσότερο, είπε. Θα σας οδηγήσω στο έπισκεπτήριο και θα τρέξω να ειδοποιήσω την προϊσταμένη...
—Πριν φύγετε, θέλω να μου πητε μιά λέξη... Μονάχα μιά λέξη...
—Μιλήστε...
—Τά παιδιά μου... ζουν, δεν είναι έτοι:

—Ναί.
—Είναι καλά;
—Πολύ καλά.
—Φρόνιμα.
—Πολύ φρόνιμα.
—Εύχαριστώ πολύ, άδελφή μου, εύχαριστώ... Τρέξετε γρήγορα στην προϊσταμένη και ξαναγυρίστε γρήγορα.
—Η αιδιδιαστική άφεις της Σαρλόττας στο όρφανοτροφείο, έφερε την προϊσταμένη του Ιδρύματος σε πολύ μεγάλη άμνηνία.
—Δεν είχε άκόμα ειδοποιηθί σχετικώς από τή νομαρχία. Θέλοντας, όμως και μή, έσπευσε στο έπισκεπτήριο, προς συνάντησιν της «Μπεκρούς».

Μόλις την είδε η Σαρλόττα, είπε:
—Τά κορίτσια μου! Θέλω να δω τά κορίτσια μου!
—Είχε άρχισεί να έκνευρίζεται και ν' άδημονή. Τά μάτια της έλαμπαν. "Ο πυρετός της άναμονής έκανε τά χέρια της να τρέμουν.
—Η προϊσταμένη δοκίμασε κάποιον άόριστο τόμο.
—Στό νού της ήλθε τό παρατασοδκλι που είχε δώσει ο κόσμος στη Σαρλόττα. Μήπως ο ύπερρεθεισός της αυτός ήταν άποτέλεσμα μέθης;

—(Συνέχεια στο προσεχές)

— Οι πόρτες είναι ανοιχτές για σας, είπε ο διευθυντής...

Ίσως είχα αγαπήσει τήν Ματθίλδη...

Διήγημα της 'Αδριάνας Τζιλιμπερτι

Καί, βέβαια, η Ματθίλδη ήταν η γυναίκα που μου έπρόσφερεν ή μοίρα. Έκείνη με τό λίγο βαρύ όνομά της, με τά ξανθά μαλλιά της, με την ήχηρή φωνή της και τις θουρυδείς χειρονομίες της.
—Είχαμε γνωρισθί κατά τρόπο κάπως άστυίο. Έγώ τότε, κατοικούσα—και μόλις θα ήμου εικοσιτριών ετών— στο τελευταίο πάτωμα μιάς πολυκατοικίας. Στη σοφίτα. Από εκεί είχα μιά θαυμασία θέα όλης της πολιτείας και συχνά τά βράδυα, έδλεπα αντίκρου μου τό φεγγάρι.
—Ένα δειλινό του 'Απρίλη, ενώ καθόμου και διάβαζα "Όμηρο, άκουσα θόρυβο από τό πλανό δωμάτιο, που ήταν άδειανό. "Ασφαλώς θα είχε νοικιασθί και κουβαλούσαν τά έπιπλα. "Ακουα τά πατήματα, τό τράβηγμα τών έπιπλων και στο τέλος άκουσα και ένα σουρί, που χτυπούσε. Τότε δεν βάσταξα. Πήγα κοντά στον τοίχο και με τόν "Όμηρο, που ήταν γερά δεμένος, άρχισα να χτυπώ δυνατά. Τότε άκουσα τό πέσιμο ενός κάнтρου και τό σπάσιμο γυαλιών. "Αμέσως άνοιξε μιά πόρτα και άκούστηκαν έλαφρά πατήματα. "Έπειτα χτύπησε ή δική μου πόρτα και φάνηκε ή νέα νοικήρισα, που ήταν χαριτωμένη.
—Γιατί χτυπήσατε έτσι στον τοίχο; ρώτησε και με κύταξε άγρια.
—Της χαμογέλασα. Τώρα είχα μετανιώσει γι' αυτό που έκανα.
—Γιατί ήθελα να σας γνωρίσω.
—"Ωραίος τρόπος! Έξερете πως μου σπάσατε ένα κάнтρο;
—Νά τό πληρώσω!
—Νά τό πληρώσετε.
—Σήκωσε τούς ώμους της κ' έπειτα κύταξε τριγύρω και κύταξε και μένα.
—Ζήτε μόνος; Ναί; Κ' εγώ επίσης.
—Κύταξε τά χαρτιά που ήταν πεταμένα στο τραπέζι μου και τά βιβλία κ' έπειτα κάθισε άνευλαβώς επάνω στον Πετράχη.
—Τί γράφετε; Διηγήματα;
—"Όχι, στίχους. Θα ήθελα να γίνω μεγάλος ποιητής. Για την ώρα όμως είμαι λογιστής σ' ένα κατάστημα.
—Κ' εγώ είμαι υπάλληλος, θα μ' άρεσε όμως να ήμουν κυρία. Σηκώθηκε και πήγε κοντά στο παράθυρο. "Έχετε ώραία θέα από δω, ενώ από τό δικό μου δωμάτιο δεν βλέπω παρά δύο ή τρείς στέγες.
—Σιωπήσαμε. Τό σούρουπο προχωρούσε.
—Πώς σας λένε;
—Ματθίλδη, είπε εκείνη σιγά-σιγά, σαν να φοβότανε να διακόψη κανένα όνειρο.
—Ματθίλδη, άπήντησα στον ίδιο τόνο. Μοιάζει σαν πολύτιμο πετράδι. Έμένα με λένε "Οσοβάλδο.
—Ξαναρχίσαμε να μιλάμε σιγανά. Μας βρήκε ή νύχτα, χωρίς να τό καταλάβουμε. Τό άνευληφθήκαμε μόνον, όταν εγώ θέλησα να τή σιλήσω στα χείλη της.

—Εν τούτοις εγώ ποτέ μου δεν είχα κατορθώσει να μπω στο δωμάτιό της.
—Δεν είναι σωστό, μου έλεγε, ένας νέος να μπαίνει στο δωμάτιο ενός κοριτσιού.
—Μά συ δεν έρχεσαι στο δικό μου τό δωμάτιο; "Ω, αλίς είναι άλλο πράμα. Συ δεν είσαι κορίτσι. Και μ' έσφιγγε τρυφερά επάνω της.
—Μιά φημοπωρινή Κυριακή μπήκε στο δωμάτιό μου με ύφος μυστηριώδες και μου είπε:
—'Επί τέλους, σήμερα μπορείς να φας στο δωμάτιό μου. "Εκάλεσα όλους τούς συγγενείς μου. Θέλουν να σε γνωρίσουν.
—"Ω! διεμαρτυρήθηκα, κάνοντας τόν τρομαγμένο—και πόσο είναι;
—Θά δής...
—Μά γιατί τούς φώναζες όλους αυτούς;
—Γιατί σ' αγαπώ πολύ.
—Υστερα άπ λίγο χτυπούσα την πόρτα της Ματθίλδης. Η σκέψις τών συγγενών μου είχε διώξει την όρεξη. "Ηθε και μ' άνοιξε. Φορούσε ένα καινούργιο φόρεμα και μοσχολούσε κολώνια. "Ένα μουσκέτο λουλούδια ήταν τοποθετημένο επάνω στο τραπέζι-ομάνδηλο.
—Και οι συγγενείς, ρώτησα κατάπληκτος, που είναι;
—Νά τους.
—Με πήρε από τό χέρι και με πήγε κοντά στον τοίχο, που ήταν διάφορες φωτογραφίες.
—Αυτή είναι ή θεία Καμίλλη, φυσικά ήταν ήταν νέα.
—'Η θεία Καμίλλη μου χαμογέλασε.
—Αυτός είναι ο θείος Βιντσέντσο, ή θεία 'Ερμελίνα.
—Γνώρισα άκόμη και τό θείο τόν συνταγματάρχη και έναν εξαδέλφον άδδα.
—Γελούσα εύχαριστημένος και εύτυχισμένος.

—Δεν είναι σκέρτσο, μου είπε. Είμαι στον κόσμο μόνη. Δεν έχω άλλους άπ' αυτούς τούς συγγενείς, που οι φωτογραφίες τους με προστατεύουν. Μά τώρα, ως καθήσωμε στο τραπέζι.
—Θέλησα κ' εγώ να της γνωρίσω τούς συγγενείς μου και κάλεσα τή θεία Μαριέττα να γνωρίση την Ματθίλδη.
—'Η θεία μου παρουσιάσθηκε άκριδώς τό μεσημέρι. Είχαν όμως μαζί της μιά καλεσμένη, που δεν την περιμέναμε. 'Η θεία Μαριέττα ήταν 70 χρονών, μά ήταν δεσποινίς κι' εύρισκε πως δεν ήταν σωστό να πάη μόνη της στο σπίτι ενός μεκκιάρη. Πήρε, λοιπόν, μαζί της μιά κοπελλούδα, που είχε τά μαλλιά της δεμένα τριγύρω από τό κεφάλι της, μιά κοπελλούδα που έμοιαζε σαν τρομαγμένο άγγελος.
—Όταν την είδε ή Ματθίλδη έγινε έξω φρενών και όταν έφυγε μαζί με τή θεία μου, μου είπε:
—Δεν θέλω να τις ξαναδω αυτές. "Έπειτα ή μοναδική συγγενής σου είναι φριχτή.
—Φριχτή ή θεία Μαργαρίτα, που με είδε να γεννιέμαι.
—'Επίτηδες έφερε αυτή την όμορφονιά, την κοίκλα της Νυρεμβέργης. Θέλει να στην φορώση για γυναίκα.
—Θύμωσα κ' εγώ και της είπα:
—Θά είναι όμως μιά γυναίκα που θά ξέρη να σωπαίνει, να με λατρεύη και να μου υπαλύνη τις κάλτσες.
—'Έτσι γωρίσαμε. Θύμωσα εκείνη και δεν ξανάβη στο δωμάτιο. "Όταν έφευγα, στην σάλα κρυβόταν για να μη συναντηθούμε. "Ασφαλώς θα περιμένα να υποχωρήσω εγώ. Κ' εγώ πάλι, επειδή ήθερα πως είχα άδικο δεν υποχωρούσα.
—Μιά μέρα με σταμάτησε στη σάλα.
—Σε χαιρετώ για πάντα, μου είπε, φεύγω στο Παρίσι.
—Στό Παρίσι; Μά ξέρεις Γαλλικά;
—Μου άπήντησε σε ώραία Γαλλικά και έπειτα έφυγε βιαστικά.
—'Ηξερα τί ώρα φεύγει τό τραίνο για τό Παρίσι κ' έτρεξα στο σταθμό. "Εκείνη στην ώρα κινούσε τό τραίνο. "Έτρεξα, φανάζοντας Ματθίλδη.
—Την είδα σ' ένα παράθυρο να στέκεται και να κλαίη, κρυβότανε τό πρόσωπό της. Δεν με είδε και δεν άκουσε τή φωνή μου.
—Πέρασαν χρόνια από τότε. Είμαι στήνος της μικρής κοίκλας, που είχε φέρει στο δωμάτιό μου ή θεία μου. "Έκανα την καριέρα μου, αλλά δεν γοάφω πιά στίχους και δεν όνειρεύομαι. Καμιά φορά όμως συλλογίζομαι με θλίψη την Ματθίλδη.
—Ναί, ήταν ή μοιραία για μένα γυναίκα.
—'Ηταν ή γυναίκα, που αγαπήσα. "Ηταν τά νεύατά μου!

—Γίναμε άχώριστοι. "Ερχότανε κάθε μέ...

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

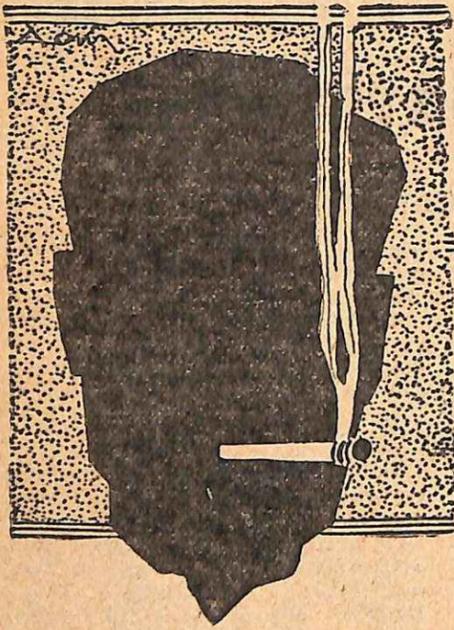
—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

—Ναί, είμαι εύτυχής που σας αναγγέλω ότι είστε ελεύθερη!... Σας έδωκαν γάμη!

— Οι πόρτες είναι ανοιχτές για σας, είπε ο διευθυντής...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ «ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΟ»

Ο Σουμέρ... Λωποδύτης-Φάντασμα

(Η τὸ σμαράγδι τοῦ Ναντίρ Έτσούμ)

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ροδοκόκκινη μορφή ενός παχύσαρκου κυρίου:

—Αο! ο Σουμέρ!...
—Ο Μάρτεν Ντάλ!.. 'Αλλο μπού, τί ευχάριστη έκπληξη ήταν αυτή;
—Τον κακό σου τόν καιρό, φίλτατε επιθεωρητά!

—Ένα ανοιχτόκαρδο γέλιο ήταν η απάντησις και οι δύο φίλοι πήδησαν κάτω από το αυτοκίνητό τους και έδωκαν τὰ χέρια με διάχυση.

—'Η χαρά που δοκίμαζαν αυτή την στιγμή ήταν πολύ δικαιολογημένη, αν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ότι οι δύο φίλοι είχαν να ιδωθούν πολλὸν καιρό.

—Μὰ ἐσύ δὲν ἔλειπες ταξίδι; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ τὸν φίλο του.

—Ναί, ἦμουν στὸ Παρίσι, ἀλλὰ βαρέθηκα νὰ διασκεδάζω κ' ἔτσι...

—Σὲ ποῖο Παρίσι! Δὲν ἦσουν στὸ...

—Σοῦτ! ἔκανε ὁ Σουμέρ, θάζοντας τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλη καὶ δείχνοντας μ' ἕνα κλεισίμο τοῦ ματιοῦ τὸν σωφῆρ τῆς Ρόλς-Ρόις.

—Πάει καλά, μουρμούρισε ὁ Μάρτεν Ντάλ, πάντως εἶνε πολὺ ἀσχημες οἱ συνθήκες ὑπὸ τις ὁποῖες ξαναβρισκόμαστε. Καὶ ἂν ἦμουν κανένας προληπτικός, θάπρεπε νὰ σὲ σπάσω στὸ ξύλο!

—Κι' ἐγὼ νὰ σὲ πάω μέσα γιὰ ὑπέρβασι ταχύτητος!

—Οἱ δύο φίλοι ξαναγέλασαν.

—'Ας εἶνε, με ἀφώπλισες τοῦ εἶπε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Καὶ γιὰ ποῦ τὸ ἔβανες τώρα;

—Γιὰ πουθενά. Βγήκα νὰ πάρω λίγο τὸν ἀέρα μου...

—Καὶ νὰ χωνέψης, ταυτοχρόνως! πρόσθεσε γελώντας ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—'Ας εἶνε κ' αὐτό!...

—Λοιπὸν μάρθηξ μαζί μου. 'Ανυπομονῶ νὰ μάθω πῶς πέρασες... στὸ Παρίσι καὶ πρὸ παντός τί.. δὲν ἔφαγες! Σὲ παίρνω στὸ αυτοκίνητό μου. Εὐτυχῶς ποῦ ἡ σύγκρουσις δὲν ἦταν τόσο σφοδρῆ. Μόνον οἱ προφυλακτικῆς τῶν δυὸ αυτοκινήτων στραπασαρίσθηκαν. Πῆδα, λοιπὸν μέσα!

—Μιὰ στιγμῆ, ἔκανε ὁ Σουμέρ νὰ διώξω τὸ αυτοκίνητό μου.

Καὶ πλησιάζοντας τὴν ἀπαστραπτούσαν Ρόλς-Ρόις, εἶπε δυὸ λόγια στὸν σωφῆρ καὶ μετὰ ἐπέστρεψε στὸν φίλο του.

—Πᾶμε, εἶπε.

Συνεδὸν ἀμέσως, ἡ κουρσίτσα ξεκινούσε καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Σάουθ-Μίντλαντ.

—Πᾶμε, εἶπε.

Συνεδὸν ἀμέσως, ἡ κουρσίτσα ξεκινούσε καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Σάουθ-Μίντλαντ.

—Πᾶμε, εἶπε.

Συνεδὸν ἀμέσως, ἡ κουρσίτσα ξεκινούσε καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Σάουθ-Μίντλαντ.

—Πᾶμε, εἶπε.

Συνεδὸν ἀμέσως, ἡ κουρσίτσα ξεκινούσε καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Σάουθ-Μίντλαντ.

—Πᾶμε, εἶπε.

Συνεδὸν ἀμέσως, ἡ κουρσίτσα ξεκινούσε καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Σάουθ-Μίντλαντ.

—Πᾶμε, εἶπε.

Συνεδὸν ἀμέσως, ἡ κουρσίτσα ξεκινούσε καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Σάουθ-Μίντλαντ.

—Πᾶμε, εἶπε.

Συνεδὸν ἀμέσως, ἡ κουρσίτσα ξεκινούσε καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Σάουθ-Μίντλαντ.

—Πᾶμε, εἶπε.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

—Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ εἶνε ἐδῶ;

—Ναί, ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

—Καὶ τὸ σμαράγδι φυσικὰ μαζί.

—Μὰ, βέβαια... 'Αλλὰ σιγώτερα σὲ παρακαλῶ, γιατί δίπλα μας περνοῦν ἀυτοκίνητα...

—Καὶ τί πράγμα εἶνε αὐτὸς ὁ Σουλτάνος σου;

—'Ω! 'Ένας εὐγενέστατος ἄνθρωπος, τζέντλεμαν ἀληθινός, καὶ καρδιά μάλαμα! Φαντάσου ποῦ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ συναντηθήκαμε, ὅλο δωρὰ μοῦ κάνει! Νά, κύτταξε, αὐτὸ ἐδῶ τὸ δακτυλίδι μοῦ τὸ χάρισε σήμερὰ τὸ πρωί...

—Εἶνε ἐξοχο, ἔκανε ὁ Μάρτεν Ντάλ, ρίχνοντας ἕνα πλάγιο βλέμμα στὸ θαυμάσιο, ἀληθινά, μονόπετρο φοροῦσε ὁ Σουμέρ. Μόνον ποῦ δὲν ταιριάζει διόλου στὰ χοντροδάχτυλά σου...

—Θὰ ἤθελες βέβαια νὰ πῆς πῶς θὰ ταίριαζε καλύτερα στὰ δικά σου... δὲν θὰ τὸ φας ὅμως!...

—Πάντως, ἂν δὲν φάω τὸ δακτυλίδι, καὶ πρέπει νὰ φάγω γιατί πεινῶ τρομερά. Δὲν συμφωνᾷς;

—'Αν συμφωνῶ!... 'Ο καθαρὸς ἀέρας μοῦ ἔχει ἀνοίξει καὶ μένα τὴν ὄρεξη!

—'Ας κατεβούμε, λοιπὸν, σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν μπύρα καὶ τρώγοντας τὰ λέμε.

Μιὰ πέτρα θησαυρὸς

Τὸ κέντρο ἦταν ἀπὸ τὰ καλύτερα τῶν περιγύρων τοῦ Λονδίνου καὶ ὁ Σουμέρ ὄρηκε τ' ἀγαθὰ τῆς ψυχῆς του. Δὲν ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ μόνον ὁ Μπίλκιγκ, ὁ ἀνεκτίμητος οἰκονόμος τοῦ Μ. Ντάλ ποῦ ἤξερε μετὰ τὸ σερβίρισμά του νὰ κάμῃ ἀκόμη νοστιμώτερα τὰ φαγητὰ ποῦ παρεσκεύαζε, ἀπουσίαζε.

Εἶχαν διαλέξει μιὰ ἀπόμνηρη γωνία, ὅπου κανένας δὲν θὰ τοὺς ἐνοχλοῦσε καὶ πρὸ παντός δὲν τοὺς ἀκούγε.

—Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—Λοιπὸν, φίλε μου, ἀπήντησε ὁ Σουμέρ, καταβροχθίζοντας δλόκληρὸ ἕνα αὐγὸ με ἀφθονη μουστάρδα, ὁ Σουλτάνος μου εἶνε ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος.

—Καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ κάμῃ δλόκληρο ταξίδι καὶ νὰ κινητοποιήσῃ τὴν Σκότλαντ Γουάρδ γιὰ ἕνα παληὸ σμαράγδι;

—Παλιοσμαράγδι τὸ λές ἐσύ αὐτό; Μιὰ πέτρα σάν μῆλο ποῦ ἀξίζει ἑκατομμύρια!...

—Θὰ ἦμουν πολὺ περίεργος νὰ τὸ γνωρίσω τὸ πολῦτιμο αὐτὸ πετράδι!

Δὲν εἶνε διόλου εὐκόλο!

—Δηλαδή;

—Τὸ φυλάξω ἀγρύπνως... ἔκανε ὁ Σουμέρ μισοκλείνοντας τὸ μάτι μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

—Εὐχομαί νὰ μὴ τὸ πάρῃ μυρωδιά ὁ Λωποδύτης—Φάντασμα, ἀπήντησε μετὰ ἕνα ἐξ ἴσου πονηρὸ χαμόγελο ὁ φίλος του.

—'Ας κοπιᾶσῃ, ἂν θέλῃ, εἶπε ὁ Σουμέρ.

Ἔτσι με ἀστεία καὶ διάφορα ἄλλα εὐχάριστα, ἰδίως γιὰ τὸν Σουμέρ, πράγματα, πέρασε τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο. Ὁ Σουμέρ, ζαλισμένος λίγο ἀπὸ τὴν μπύρα, διηγήθηκε στὸ φίλο του πράγματα πολὺ ἐνδιαφέροντα γιὰ τὸ σμαράγδι, τὸ τόσο πολῦτιμο, ὥστε νὰ ὑποχρεωθῆ νὰ ἐλθῇ ἀπὸ τὴν Ἰάβα στὸ Λονδίνον γιὰ τὴν ἐπεξεργασία καὶ τὸ δέσιμό του ὁ ἴδιος ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ Σουλτάνος τοῦ Ναντίρ-Έτσούμ ὑπὸ τὴν προστασίαν ἰσχυροῦ ἀποσπάσματος ἀπὸ τὰ καλύτερα στελέχη τῆς Σκότλαντ Γουάρδ.

Τὸ σμαράγδι κάνει φτερά!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μάρτεν Ντάλ, διάβαζε ἑξαπλωμένος στὴν συνηθισμένη του πολυθρόνα τὴν ἐφημερίδα του, ὅταν ἀκούσθηκε ξαφνικὰ τὸ τηλεφῶνο.

Ὁ ἀριστοκράτης ἔτρεξε ἀμέσως καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Εμπρός! ἔκανε μιὰ λαχανιασμένη φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

—Σουμέρ ἐσύ; Ναί, ἐγὼ...

—Μάρτεν, καὶ τὸ φοβερό!...

—Μὲ τρομάζεις!...

—Πάει τὸ σμαράγδι τοῦ Ναντίρ-Έτσούμ!...

—Τί μοῦ λές!...

—Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω!...

—Πῶς πάει;

—Χθὲς τὴ νύχτα!

—Καὶ ποῖος ὑποθέτεις πῶς τὸ ἔκλεψε;

—Πάντως, ὄχι ὁ φίλος σου Λωποδύτης—Φάντασμα!

—Πῶς τὸ συμπεραίνεις αὐτό;

—Δὲν θρήκαμε ἐπὶ τόπου τὸ ἐπισκεπτήριο του.

—'Α... Καὶ τώρα τί θέλεις;

—Νάρθηξ ἀμέσως ἐδῶ!

—Ποῦ στὴν Σκότλαντ Γουάρδ;

—'Οχι, στὸ μέγαρο ὅπου φιλοξενοῦται ὁ Σουλτάνος. Ξέρεις, ἐκεῖ ποῦ συναντηθήκαμε χθὲς τὸ ἀπόγευμα.

—Καλὰ, ἔρχομαι.

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔτρεχε πάνω στὴν ἴδια λεωφόρο ὅπου συνέβαινε πρὸ εικοσιτεσσάρων ἀκριβῶς ὥρῶν τὸ ἐπεισόδιο ποῦ ἀναφέραμε, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ σταματοῦσε μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ θαυμασίου μεγάρου, ποῦ ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις εἶχε θέσει στὴν διάθεση τοῦ ἐπιφανοῦς ξένου τῆς.

Ἡ κίνηση ἦταν ζηροπότη ἐκεῖ.

Ἡ κλοπὴ ἀπὸ τις μυστηριωδέστερες ποῦ μπορούσαν νὰ γίνον, εἶχε ἀναστατώσει δλόκληρο τὸ Λονδίνον ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις εἶχε δώσει ἐντολὴ στὴν Σκότλαντ Γουάρδ, νὰ μὴν διστάσῃ μπροστὰ σὲ τίποτε, ἀλλὰ νὰ βρῆ ὅπωςδήποτε τὸ χαμένο σμαράγδι. Εἶχε ἐνδιαφερθῆ μετὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ, πλέον, τὸ Φόρειν Ὀφ. φις.

Οἱ φρουροὶ ἀφήκαν ἀμέσως ἐλεύθερη τὴν εἴσοδο στὸν Μάρτεν Ντάλ, μόνον ὁ ἀριστοκράτης τοὺς εἶδει τὴν κάρτα του. Μέσα στὸ μέγαρο, ἦ-

ταν συγκεντρωμένη ὅλη ἡ ἀφρόκριμα τῆς Σκότλαντ Γουάρδ, μετὰ τὸν ὑποδιευθυντὴ ἐπὶ κεφαλῆς. Ἦταν ἐπίσης ὁ Γενικός Εἰσαγγελεὺς τοῦ Λονδίνου μετὰ πολλοὺς δικαστικούς, δημοσιογράφους καὶ ὁ περιφημὸς καθηγητὴς τῆς ἐγκληματολογίας σερ Ἄρθουρ Μάκ-Κέννεντυ.

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔμπαινε στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι καὶ ὁ περισσότερος κόσμος, ὁ Σουμέρ ἔλεγε ἀπαντώντας στὸν διάσημο καθηγητὴ:

—Καὶ ὅμως, σερ, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξῆ ἀνάμιχθῆ στὴν ὑπόθεσι αὐτὴν ὁ Λωποδύτης — Φάντασμα, γιατί ἀλλοιῶς θὰ εἶχε ἀφήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριο του. Οὐδέποτε ἔχει σημειωθῆ περίπτωσης δράσεως τοῦ φοβεροῦ αὐ-

Ὁ Μ. Ντάλ διάβαζε ἑξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του.

τοῦ διαρρηκτοῦ, χωρὶς τὴν λεπτομέρεια αὐτῆ. Εἶνε ἡ ἀδυναμία του καί... ἔλας μπορῶ νὰ σὰς πῶ τὸν σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο κάνει τὰς διαρρήξεις του...

—Καί, ὅμως, εἶνε ὁ Λωποδύτης—Φάντασμα! ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ, ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αἰθούσας.

Ἐκπληκτοὶ στράφηκαν ὅλοι καὶ εἶδαν τὸν Μάρτεν Ντάλ.

Ἦταν γνωστὸς σ' ὅλο τὸ Λονδίνον ὁ Μάρτεν Ντάλ, γιὰ τὴν μανία ποῦ εἶχε μετὰ τις δυσκόλες ἐγκληματικῆς ὑποθέσεις, συχνὰ δὲ ἐπεκαλεῖτο τὴν πείραν του, τὴν ἰδιοφυίαν του καὶ τὰς γνώσεις του καὶ αὐτὴ ἡ Σκότλαντ Γουάρδ.

Ὁ φίλος του, ὁ Σουμέρ, ἰδιαίτερος, τοῦ χρωστοῦσε πολλὰς τὸ ἐπιτυχίες.

—Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό, τοῦ φώναξε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσας κατακόκκινος.

—'Απὸ αὐτὸ ἐκεῖ...

Καὶ μετὰ τὴν ἄκρη τοῦ μπαστονιῶ τοῦ ὁ Μάρτεν Ντάλ εἶδει ἕνα μικρὸ σημεῖο ποῦ λεύκαζε ἀνάμεσα σὲ δυὸ κουρτίνες, σὲ ὕψος ἐνάμιση μέτρου ἀπὸ τὸ πάτωμα.

Αὐτὸ ἀστυνομικὸ ὄρηξαν πρὸς τὸ

σημεῖο αὐτό, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν εἶχε προσέξει ἕως τὴν ὥρα ἐκεῖνη. Ἦταν πράγματι, ἕνα ἐπισκεπτήριο—τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Λωποδύτη Φάντασμα! — καρφιστωμένο στὴν κουρτίνα. Ἐλεγε τὸ ἐπισκεπτήριο:

—Δὲν ἔχω τίποτε μετὰ τὸν Σουλτάνο τοῦ Ναντίρ—Έτσούμ, ἀγαπᾶ πολλὰ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἄγγλους, θέλησα μόνον νὰ δώσω ἕνα μάθημα στὴ Σκότλαντ Γουάρδ. Τὸ πετράδι θὰ τοῦ ἐπιστραφῆ μέσα σὲ 48 ὥρες... Μὴν κοπιᾶζετε λοιπὸν διόλου!...

Ἄλλοι ἤξεραν καλὰ τὸν Λωποδύτη—Φάντασμα γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀπεπειράθησαν νὰ συνεχίσουν τις ἐρευνες. Ἀπεφάσισαν νὰ περιμένουν τὴν ἄλλη μέρα.

Ὁ Σουμέρ... Λωποδύτης-Φάντασμα

Λίγη ὥρα ἔπειτα, ὁ Σουμέρ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μέγαρο μαζί μετὰ τὸν φίλο τοῦ Λωποδύτη—Φάντασμα.

Ἦταν κατησχυμένος γιὰ τὸ πάθημά του. Προέβλεπε τὴν παύση του καὶ πῆγαινε ν' αὐτοκτονήσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Ξαφνικὰ, ὁ Μάρτεν Ντάλ σταματᾶ καὶ πιάνοντας τὸν φίλο του ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ λέγει:

—'Επιθεωρητά, ξέρεις ποῖος ἔκλεψε τὸ σμαράγδι τοῦ Ναντίρ-Έτσούμ;

—Μὰ δὲν εἶνε ὁ Λωποδύτης—Φάντασμα;

—'Οχι.

—Ποῖος εἶνε τότε;

—'Εσύ!...

—'Εγώ!...

—'Εσύ!...

—'Εγὼ Λωποδύτης — Φάντασμα!!

—'Αποῦ ἔγινες τί νὰ τοῦ κάνω;

—'Αστείεύεσαι χωρὶς ἄλλο!

—Ψάξε καλύτερα τις τσέπες σου.

Ὁ Σουμέρ ἔχωσε τὸ χεῖρ του ποῦ ἔτρεπε στὶς τσέπες του καὶ σὲ λίγο ἔβγαξε ἀπὸ μέσα τὸ πολυθρόνητο πετράδι.

Πῶς δὲν ἔπεσε κάτω κεραυνόπληκτος εἶνε θαύμα.

—Πῶς... Πῶς ἔγινε αὐτό, καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; ἐψέλλισε.

—Τὸ πῶς ἔγινε εἶνε μιὰ ἱστορία ποῦ θὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω τὸ βράδυ ἂν θὰς νάρθηξ νὰ φάμε μαζί. Ὅσο γιὰ τὸ ποῦ τὸ ξέρω, μοῦ τὸ εἶπε τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Λωποδύτη—Φάντασμα.

—Πῶς!

—Μ' ἕνα μικρὸ σημάδι ποῦ εἶνε στὴν δεξιὰ κάτω γωνία καὶ ποῦ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα Σ.

Τὸ βράδυ ὁ Σουμέρ μετὰ ἀνοικτὸ τὸ στόμα μάθαινε ἀπὸ τὸν φίλο του, πῶς εἶχε πέσει ἀπλοῦστατα θύμα τοῦ συνεργάτου τοῦ Λωποδύτη — Φάντασμα Κινέζου Τσάο-Ταῖν, τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπε αὐτὸς ἔξω καὶ ἐπῆσαν τὴν μπύρα τοὺς μαζί, στὸ Σάουθ Μίντλαντ καὶ πῶς ὁ Μάρτεν Ντάλ, εἶχε πληροφορηθῆ... τυχαίως τὸ γεγονός ἀπὸ τὸν φίλο τοῦ Λωποδύτη — Φάντασμα, τὴν νύχτα... στ' ὄνειρό του!

Ὁ Σουμέρ ἀρκέσθηκε θέλοντας καὶ μὴ στὴν ἐξηγήσι αὐτῆ, καὶ ἔσπευσε τὸ ἴδιο βράδυ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ σμαράγδι στὸν Σουλτάνο, κερδίζοντας ἄλλη μιὰ ἀκόμη μεγάλη νίκη... ἐναντίον τοῦ ἀδυσώπητου ἐχθροῦ τοῦ Λωποδύτη—Φάντασμα!

Χ. ΛΑΝΤΟΝ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Του Μυρζέ

Αριστοτεχνική μετάφρασις

του Έμ. Ροϊδη

150N

Ο Ροδόλφος θεωρών αυτόν μετά προσοχής, παρετήρησεν ότι ο λαιμός του ήτο κοντός και ή κράσις του αίματώδης.

—Μου άπομένει, είπεν ή έλπίς να του έλθη άποπληξία.

—Μεταβαίνωμεν ήδη εις τό τέταρτον κεφάλαιον, είπεν ο Καρόλιος. Θά σας παρακαλέσω να μου είπητε την γνώμην σας περί της έρωτικής σκηνης.

Και ήρχισε πάλιν ή άνάγνωσις. Κατά την διάρκειαν αυτής ρίψας ο άναγνώστης τό βλέμμα εις τόν Ροδόλφον διά να κρίνη έκ της έκφράσεως του προσώπου του ποίαν έπροξένει εις αυτόν έντύπωσιν ή πεζογραφία του, τόν ειδε νεύοντα πρός τά κάτω και τείνοντα τά ότα ως να ήκροάτο άπέχοντά τινα ήχον.

—Τί έχετε ; ήρώτησεν αυτόν.

—Σωσά! άπήντησεν ο Ροδόλφος. Δέν άκούετε; Μου φαίνεται ότι φωνάζουν «φωτιά!» Καλά θά έκάμναμεν άν έπηγαίναμεν να ιδούμεν τί πρέχει.

Ο Καρόλιος έτέντωσε κι' εκείνος τά ότα του, αλλά δέν ήκουσε τίποτε. —Θά ήτο παράκουσμα, είπεν ο Ροδόλφος. Έξήκολούθησατε. Ο Δόν Άλθάρος σας μ' ένδιαφέρει πολύ, είνε ευγενέστατος νέος.

Ο Καρόλιος έξηκολούθησε, προσπαθήσας να καταστήση την φωνήν του όσον ήδύνατο μελωδικήν κατά την άπαγγελίαν της κατωτέρω φράσεως του νέου Δόν Άλθάρου.

«Ίνεζίλια μου, ότι, και άν είσαι, άγγελος ή δαίμων, ή ζωή μου είνε ιδική σου και είμαι έτοιμος να σε άκολουθήσω είτε εις τόν ούρανόν, είτε εις τόν Άδην».

Κατά την στιγμήν εκείνην έκρουσαν την θύραν και ήκουσθη φωνή κράζουσα τόν Βαρθαμούχην.

—Είνε ο θυρωρός μου, είπεν οδτος μεταβαίνων να μισανόιξη την θύραν.

Ο θυρωρός ήτο κομιστής έπιστολής, την όποιαν έσπευσεν ο Καρόλιος ν' άνοιξη.

—Πολύ λυπούμαι, είπε μετά προφανούς δυσφορίας, ότι αναγκάζομαι ν' αναβάλω την άνάγνωσιν της συγγείας. Η έπιστολή αυτή περιέχει είδησιν, ή όποια με υποχρεώνει να έξέλθω άμέσως. Αν θέλετε, κάμνωμεν μαζί αυτόν τόν δρόμον και πηγαινόμεν έπειτα να γευματίσωμεν.

—Είμαι εις τάς διαταγάς σας' άπήντησεν ο Ροδόλφος.

Κατά την έπιστροφήν του εις τό βοηθικόν κατάλυμα, έσπευσαν οι φίλοι του να μάθωσι τά νέα.

—Εύχαριστήθης ; Ήτο καλόν γευ-

μα ; ήρώτησεν ο Σωνάρ και ο Μαρκέλος.

—Τό γευμα ήτο αξιόλογον, αλλά πολύ άκριβόν, άπήντησεν ο Ροδόλφος.

—Πώς Μήπως σ' έκαμε να πληρώσης αυτός ο Βαρθαμούχης ; ήρώτησεν ο Σωνάρ καταπόρφυρος έκ της άγανακτήσεως.

—Όχι, αλλά μου έδιάβασε μυθιστόρημα με ήρωας, οι όποιοι καλούνται Δόν Λοπέξιος και Δόν Άλθάρος και έραστάς ονομάζοντας την έρωμένην των «άγγελε ή δαίμων!»

—Τί φρίκη! άνέκραξαν έν χορῳ οι Βοημοί.

—Άλλ' άς άφήσωμεν κατά μέρος την φιλολογίαν πώς σ' έφάνη ο υποψήφιος ;

—Καλός νέος. Όπωσδήποτε θά κρίνετε περί τούτου οι ίδιοι. Ο Καρόλιος έχει σκοπόν να μάς προσκαλέση όλους κατά σειράν. Αύριον είνε ή σειρά σου, είπεν εις τόν Σωνάρ. Σε συμβουλεύω όμως να προσέχης τό έρμάρι τών χειρογράφων, είνε σκευός έπικίνδυνον.

Ο Σωνάρ μεταβάς κατά την ταχθείσαν ώραν εις την συνέντευξιν, ήσυχολήθη πρό πάντων εις την έκτίμησιν του υποψηφίου υπό την έποψιν της κινητής περιουσίας. Όταν έπέστρεψε τό έσπέρας, ή κεφαλή του ήτο γεμάτη άριθμούς και σημειώσεις, ως δικαστικού κλητήρος ένεργήσαντος άπογραφήν. Την δε γνώμην του μετέδωκεν εις τούς φίλους του ως έξης:

—Ο κ. Καρόλιος Βαρθαμούχης μου έφάνη κάτοχος πολυτίμων προσόντων. Γνωρίζει τά όνόματα όλων τών οίνων και μου έδωκε να φάγω καλά πράγματα, ως εκείνα τά όποια ήτοιμάζεν ή μακαρίτισσα θεία μου μίαν φοράν τό έτος, την ήμέραν της έορτής της. Πλην τούτου φαίνεται διατηρών καλώς σχέσεις με τούς υποδηματοποιούς της στοάς της όδοϋ Βιδιένης. Παρετήρησα άκόμη ότι τό άνάστημά του δέν διαφέρει πολύ του ίδιου μας, ώστε θά ήμπορούμεν, έν ανάγκη, να του δίδωμεν τ' άποφάρια μας. Τά ήθη του δέν μου έφάνησαν τόνσον άσχηρά όσον τά έλεγεν ο Κολίνος και οδεμίαν έκαμεν αντίστασιν να εισέλθη όπου ήθελα. Τό δευτέρον μας, πρόγευμα έκάμαμεν εις οινοπαλείον της νέας άγοράς, αυτό εκεί όπου έτελέσαμεν πολλάκις ποικίλα άποκριτικά όργια. Τοιοϋτο είνε τό φρόνημά μου. Αύριον είνε καλεσμένος ο Μαρκέλος.

Ο Καρόλιος, γνωρίζων ότι ο Μαρκέλος ήτο ο μόνος ο αντίτάξας έπιμόνους ένστάσεις κατά της παραδοχής του εις τόν βοηθικόν σύνδεσμον, έθεώρησε πρέπον να του έπι-

δαφιλεύση όλως έξαιρετικώς περιποιησας και μετ' αυτόν την υπόσχεσιν ότι θά ένεργήση ν' άνατεθή εις αυτόν ή έξεικόνισις τών μελών της οικογενείας του μαθητό του. Έκ τούτου συνέηη ότι ή έσπερινή πρός τούς φίλους του έκθεσις του ζωγράφου ήτο τελείως άπηλλαγμένη πάσης έχθρικής προκαταλήψεως.

Την έπιούσαν άνήγγειλεν ο Κολίνος εις τόν Βαρθαμούχην ότι είχε γίνει δεκτός ως νεόμυστος.

Εις τό άκουσμα τούτο έγινε ή καρδιά του Βαρθαμούχην περιβόλι. Άλλά την εκδήλωσιν της ύπερβολικής ταύτης άγαλλιάσεως διέκοψεν ο Κολίνος, προσθέτων μετά τινος άσπληρότητος.

—Πρέπει όμως να μάθετε ότι σας άπομένουν άκόμη μερικά άσυμβίβαστοι πρός την ύψηλην τέχνην έξεις και προλήψεις, τάς όποιās πρέπει να διορθώσετε.

—Θά προσπαθήσω να σας ομοιάσω, καθ' όλα, άπεκρίθη ο Καρόλιος.

Από της ήμέρας εκείνης και καθ' όλην την διάρκειαν της μυσείας του δέν έπαυσε να συχνοβλέπη τούς Βοημούς, τών όποιων τά πρωτότυπα ήθη και γνωμικά έξηκολούθουν να είνε δι' αυτόν άνεξάντηλα μεταλλεία θαυμασμού και άπορίας.

Μετά τινάς ήμέρας εισήλθεν ο Κολίνος εις τό δωμάτιον του Βαρθαμούχην πολύ πρωί με ήψιν άκτινοβόλον.

—Ερχομαι να σοϋ άναγγείλω ότι έπροβιβάσθης χθές εις Ισοτίμον μέλος. Δέν άπομένει άλλο παρά να όρίσωμεν την ήμέραν και τόν τόπον της μεγάλης πανηγύρεως. Ήλθα να συνεννοηθώμεν περί τούτου.

—Η τύχη μάς βοηθεί, άπήντησεν ο Καρόλιος. Οι γονείς του μαθητό μου λείπουν εις την έξοχην και ο νέος υποκόμης δέν θά δυσκολευθί να μου παραχωρήση τάς αίθουσας της ύποδοχής. Πρέπει όμως να τόν προσκαλέσωμεν.

—Όπως θέλετε, άλλ' ένδέχεται έκ της παρουσίας του εις την έορτήν ταύτην να εύρωσθί ο κύκλος τών γνωσέων του σημαντικός. Άλλ' είσθε βέβαιος ότι θά συγκατανεύση ;

—Βεβαίως.

—Τότε δέν μένει άλλο παρά να όρίσωμεν την ήμέραν.

—Την όρίζομεν άπόψε εις τό καφενειον.

Μετά την αναχώρησιν του Κολίνου έσπευσεν ο Καρόλιος ν' αναγγείλη εις τόν μαθητόν του ότι, γενόμενος δεκτός ως μέλος σπουδαίου φιλολογικού και καλλιτεχνικού συλλόγου, έσκόπευε να προσφέρη εις τούς συναδέλφους του γευμα και έπειτα μικρόν χορόν, εις τόν όποιον έ-

πρότεινεν εις αυτόν να παρευρεθί —Και επειδή ή έορτή αυτή θά παραταθί πέραν του μεσονυκτίου και δέν ήμπορείς να μείνης έξω άργά, έσκέφθην ότι κάλλιον είνε να γινή έδῶ. Ο ύπηρέτης σου Φραγκούλης είνε ολιγόλογος και οι γονείς σου δέν θά μάθουν τίποτε. Θ' αξιωθής να γνωρίσης τούς εύφυστέρους τών Παρισίων τεχνίτας και συγγραφείς.

—Τυπωμένους ; ήρώτησεν ο νεανίσκος.

—Βεβαίως. Μεταξύ αυτόν είνε και ο άρχισυντάκτης του «Πέπλου της Ίριδος», εις τόν όποιον είνε συνδρομητρια ή κυρία μητέρα σου. Είνε όλοι γνωστοί, σχεδόν ένδοξοι και αι κυρίαί των χαριέσταται.

—Θά έλθουν κι' εκείνοι ;

—Θά έλθουν.

—Τότε, αγαπητέ μου διδάσκαλε, σ' εύχαριστώ και δέχομαι μετά χαράς. Θά διατάξω να ξεκαπάσουν τά έπιπλα της μεγάλης αίθουσας και ν' άνάψουν τούς πολυελαίους.

Τό έσπέρας, εις τό καφενειον, ώρίσθη ήμέρα της έορτής τό Σάββατον, οι δε τρεις βοημοί έσύστησαν εις τάς κυρίας των να φροντίσουν περί της ένδυμασίας των, προσπαθούσαι να συνδιάσωσι την κομψότητα μετά της άπλότητος, άφου έπρόκειτο να εισαχθώσιν εις μέγαρον άρχοντικόν.

Την έπιούσαν περί ούδενός άλλου έγινε λόγος εις όλην την συνοικίαν παρά περί της εισαγωγής τών δεσποινίδων Φλογέρας, Μιμής και Εύφημίας εις τόν μέγαλον κόσμο, την δε ήμέραν του χοροϋ συνέηη τό έξης:

Ο Κολίνος, ο Μαρκέλος, ο Ροδόλφος και ο Σωνάρ έπαρουσιάσθησαν έν σώματι εις τό δωμάτιον του κ. Βαρθαμούχην περί τάς δέκα τό πρωί.

—Μήπως έμεσολάβησε κανέν έμπόδιον και πρέπει ν' αναβάλωμεν την έορτήν ; ήρώτησεν αυτούς μη δυνατόν να έξηγήση άλλως την πρώην έμφάνισιν της όλης τετραδος.

—Έλπίζω όχι, άπήντησεν ο Κολίνος, άλλ' Ιδού τί συμβαίνει. Γνωρίζεις ότι άναμεταξύ μας δέν σερβιέται πολύ τούς κανόνες της έθιμοτυπίας, άλλ' ένόπιον τών ξένων πρέπει να είμεθα κάπως εύπρεπέστεροι.

—Πολύ καλά. Ήπειτα ;

—Έπειδή πρόκειται να έμφανισθώμεν άπόψε πρό του νεαροϋ έπατριδου, όστις εύρησθήη να μάς άνοιξη τάς αίθουσας του, έσκέφθην ότι έκ σεβασμού πρός τόν τίτλον και τό ύποκειμένον του και πλην τούτου διά να μη λάθη κακήν ιδέαν περί τών σχέσεών σου, καλόν θά ήτο να μη εισορμησώμεν με τά καθημερινά μας θεστόνια, ζακέττας και έπανωφόρια εις τά στιλπνά δάπεδα του άριστοκρατικού τούτου μεγαρουν. Ταύτα σκεφθέντες, ήλθομεν να σ' έρωτήσωμεν άν ήχης να μάς δανείσης μερικά ένδυματια καλοκοιμημένα.

—Προθύμως, δέν έχω όμως τέσσαρα φάρια.

—Εύχαριστούμεθα με ό,τι έχεις.

—Τότε κυττάζετε έδῶ μέσα, άπήντησεν ο Βαρθαμούχης, άνοιγων καλώς έφωδιασμένην ιματιοθήκην.

—Πόσα μάτια στολίδια! άνέκραξεν ο Κολίνος.

—Τρία καπέλλα ; έκραύγασεν ο Σωνάρ σταυροκοπούμενος, τί τά κάμπε άφου δέν έχεις παρά ένα κεφάλι ;

—Και υποδήματα για ίδες πόσα!

Μασέμ

Είπεν ο Ροδόλφος έν έκστάσει.

—Άψε, σβύσε, έδιάλεξαν έκαστος μίαν όλόκληρον ένδυμασίαν.

—Άλλά δέν μου άφήσατε τίποτε, είπεν ο Βαρθαμούχης, θεωρών τά κενά ράφια. Δέν ήξεύρω με τί ένδυμα να σας δεχθῶ άπόψε.

—Συ δέν έχεις άνάγκην να στολισθής, άπήντησεν ο Ροδόλφος, άφου θά είσαι εις τό σπίτι σου.

—Άλλά δέν μου άπομένει παρά έν έσώβρακον, έν ζευγος παντόφλες και μία κόκκινη φανέλλα.

—Ό,τι και άν φορέσθης, σοϋ συχωρούμεν έκ τών προτέρων πάσαν άθέτησιν του συρμού, άπήντησαν άπερχόμενοι οι Βοημοί.

Την έκτην παρετέθη εις τό έστιατόριον του μεγαρουν λαμπρόν γευμα. Ο Μαρκέλος ήτο όλίγον κακοδιάθετος, διότι τόν έστένευον τά υποδήματα του Βαρθαμούχην. Ο νέος υποκόμης έτρεχε να υποδεχθί τάς κυρίας και να προσφέρη εις αυτάς τάς καλύτερας θέσεις.

Η ένδυμασία της Μιμής ειχεν ύπερ έαυτής την πρωτοτυπίαν, ή της Φλογέρας διεκρίνετο διά την ήδυπαθή φιλοκαλίαν και ή της Εύφημίας διά την ζωηρότητα τών χρωμάτων. Τό γευμα διήρκεσεν ευθυμώτατον δύο όλας ώρας.

Ο υποκόμης Παύλος δέν παρέλειπεν ουδέμίαν εύκαιρίαν προφασίσεως της χειρός, του γόνατος ή του ποδός της γειτόνος του Μιμής και ή Εύφημία έξαναζητεί άπ' όλα τά φαγητά. Ο Σωνάρ όμοιάς Σειληνόν, ο Ροδόλφος ήτσοχεβιάζεν ώδας και έθραυε κρούων με ρυθμόν, τά ποτήρια και μόνος ο Μαρκέλος έξηκολούθει να φαίνεται συλλογισμένος.

—Τί έχεις ; τόν ήρώτησεν ο Κολίνος.

—Με στενοχωρούν τά υποδήματά μου. Αύτός ο Καρόλιος έχει ποδάρι γυναικείο.

—Θά του κάμω τάς άναγκαίās παρατηρήσεις και συστάσεις να παραγγέλι εις τό έξηθ τά υποδήματά του κατά τί πλατύτερα. Άλλ' άς περάσωμεν εις την αίθουσαν, όπου μάς περιμένουν ο καφές και τά ροσάλια.

Η ευθυμία της όμηγύρεως έξηκολούθησε ν' αυξάνη.

Ο Σωνάρ εκάθισεν εις τό κλειδοκύβητον και έπαιξε μετ' άνυπερβλήτου οίστρου την συμφωνίαν του ο «Θάνατος της νέας κόρης», τό δε έμβρατήριον του νέου αυτού έργου ο «Ψωμοπάγος», τό τρίς κατά κοινήν άπαιτησιν έπαναληφθέν, έπροκάλεσε την θραυσιν τεσσάρων του όργάνου χορδών.

Ο Καρόλιος, βλέπων τών Μαρκέλον έξακολουθούσαν να μελαγχολή και ζητήσας να μάθη την αίτίαν της άθυμίας του, έλαβε παρά του ζωγράφου την έξηθ άπάντησιν:

—Φίλε κύριε, πολύ φοβούμαι ότι δέν θά γίνωμεν ποτέ στενοί φίλοι, διά τόν λόγον, ότι κατά τε την φιλοσοφίαν και την φυσιολογίαν αι σωματικά άνομοιότητες είνε άσφαλή σημεία τών πνευματικών.

—Δέν έννοώ καλά, άπήντησεν ο

Καρόλιος.

—Θέλω να είπω, έπρόσθεσεν ο Μαρκέλος δεικνύων τούς πόδας του, ότι τά υποδήματά σας με στενοχωρούν πολύ και έκ τούτου συμπεραίνει ότι έχομεν πολύ διάφορον χαρακτήρα. Καθ' όλα τά άλλα ο χορός και τό γευμα ήσαν άπείληπτα.

Περί την πρώτην μετά τό μεσονύκτιον άπεσούρησαν έν σώματι οι Βοημοί και έπέστρεψαν εις τό κατάλυμά των μετά θορυβώδη περιπλάνησιν εις τάς όδους. Την έπιούσαν ο Βαρθαμούχης ειχε περιετόν και έλεγεν άνοησίως εις τόν μαθητόν του, ο όποιος άνειρεύετο ζυπνάς τά γαλανά μάτια της Μιμής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Τά έγκαίνια

Ταύτα έρωτάσθησαν ήμέρας τινάς μετά την σύζευξιν του Ροδόλφου με την δεσποινίδα Μιμήν, την όποιαν διηγήθημεν εις προηγούμενον κεφάλαιον.

Την έπιούσαν της ήμέρας εκείνης και της έπομένης μάτην άνεζήτησαν οι Βοημοί τόν φίλον των παντού, όπου έσυνειθίζε να συχνάξη. Εις τάς έρωτήσεις των ουδέμια άλλη έδίδετο άπάντησις πλην της στερεοτύπου: «Έχομεν όκτώ ήμέρας να ιδούμεν τόν κ. Ροδόλφον».

Η έξαπάνισις αυτού άνησύχει πρό πάντων τόν Κολίνον, όστις ειχεν έμπιατευθή εις τόν έξαφανισθέντα ύπεροσίον φιλοσοφικήν μελέτην προς καταχώρισιν εις τάς στήλας του «Κάστορος», του όποιου ήτο άρχισυντάκτης.

Πρός πλήρη έκτίμησιν του βαθμού της άνυπομονής του φιλοσόφου πρέπει να προσθέσωμεν, ότι πρώτην τότε φοράν έπρόκειτο να έντροφήση εις την θέαν έργου του μεταδιδόμενου διά τυπογραφικόν στοιχείων τών ένδεκα στιγμών εις την παρουσίαν και τάς έπειτα γενεάς.

Άλλ' ειχεν άρα δημοσιευθί τό άρθρον εκείνο, τό προσωρισμένον ν' άνακαινίσθην την σύγχρονον φιλοσοφίαν ; Πρός ικανοποίησιν της εϋλόγου περιεργείας του περιήλθεν ο Κολίνος όλα τών Παρισίων τά άναγνώστηρια, ματαίως ζητών εις αυτά τό τελευταίον φυλλάδιον του «Κάστορος», έφημερίδος τών πλοποιών, έκιδιδόμενης κατά μήνα. Μη κατορθώνων να εύρη την έφημερίδα, ώρκίσθη να μη κοιμηθί πριν κατορθώση να προσωποκρατήση τόν κρυπτόμενον άρχισυντάκτην.

Χάρης εις την έπιμονήν του και την έννοιαν της τέχνης ήξιώθη μετά δύο ήμέρας ν' άνεύρη την κατοικίαν του και να κρούση την θύραν του πρό της έβδόμης της πρώτης.

Ο Ροδόλφος ειχε μετοικήσει εις έρημικήν όδόν του προσοπίου του Άγιού Γερμανού, έννοιάσας δύο έπιπλωμένα δωμάτια της πέμπτης όρας της πολυανθρώπου ξενοδου.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Δυο στίχοι

Χθές, κάποιο τυχαίο περιστατικό, έφερε στη μνήμη μου δυο ωραίους στίχους του Μπωντλαίρ που είχα ξεχάσει από καιρό: «Συλλογίζομαι όσους έχασαν κάτι που δεν ξαναβρίσκεται ποτέ, ποτέ...».

Πόση θλιβερή μελαγχολία, πόση ανθρώπινη θλίψη περιέχουν οι δυο αυτοί στίχοι!

Την ώρα αυτή του Μαγιατικού δειλινού που ο ήλιος σκόρπισε την πορφύρα του στα γύρω θούνα σαν μια αποθέωση στην άνοιξη, στον έρωτα, στη χαρά, το θλιμμένο αυτό τραγούδι ήρθε να μου θυμίσει όλους εκείνους—κι' είναι τόσο πολλοί!—που δεν μπορούν να νοιάσουν τίποτα απ' όλα αυτά.

Και συλλογίζομαι—κιε μια θλιμμένη έννοια—όπως λέγει κι' ο δικός μας άξέχαστος Πορφύρας—όσους έχουν χάσει κάποιο αγαπημένο πρόσωπο που δεν θα ξαναγυρίσει πιά ποτέ...

Όσους έχασαν την υγεία τους και βασανίζονται από κάποιο άνιστο νόσημα που τους οδηγεί σιγά-σιγά στον τάφο...

Όσους έχασαν την στοργή της Μητέρας που δεν αγοράζεται ούτε με όλα τα χρυσάφια του κόσμου.

Όσους έχασαν την λατρεία της παρυσίας ενός παιδιού που ριμίζει φως τα σπίτια και τις καρδιές.

Όσους έχασαν την πίστη στο Θεό και παραδέρνουν στη νύχτα της άπιστίας, της ψυχικής απομονώσεως.

Όσους έχασαν την πίστη στα ιδανικά, σε κάτι ανώτερο, σε κάτι ψηλότερο από τις ταπεινότητες και χυδαιότητες του κόσμου.

Όσους είδαν τα νειάτα τους να φεύγουν άχαρα, σκοτεινά, δυστυχισμένα και ξέρουν ότι δεν ξαναφέρουν ποτέ πίσω την νεότητά με οποιαδήποτε θυσία.

Όσους κυλίστηκαν στο βούρκο και νοιάθουν ένα ανεξάντλητο στίγμα να κηλιδώνη το μέτωπό τους, και νοιώθουν ένα σοαχτό παράπονο για την τιμιότητα και την αγνότητα που χάνεται μια για πάντα...

Κι' επάνω απ' όλους, όσους έχασαν την Έλπίδα, τον Θάροο, την Έγκραση, τα τρία αυτά πράγματα που είναι τόσο απαραίτητα για τον δύσκολο, τον όδυνηρό άγώνα της Ζωής...

Και μια εύγη άνεβαίνει στα γέιλη μου, μια ικεσία στο Θεό να τους δώσει τουλάχιστο την Έλπίδα, την έλπίδα που θα τους φέρη πίσω έστω και μια απειληλή απειπάτη ότι μπορεί να ξαναποκτήσουν κάτι που θα τους παρηγορήσει λίγο για το χαμό εκείνου «που δεν ξαναβρίσκεται ποτέ... ποτέ...».

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Απογευματινά φορέματα

Για τις απογευματινές δεξιώσεις και επισκέψεις συνήθίζεται πολύ ένα άν-σάμπλ φούστας με ζακέττα, ή φούστας με μπολερό από κρέπ ντ' αλμπέν ή μαροκαίν. Όταν το φορέμα είναι πολύ άμυγιε σκεπάζεται με ένα μαντώ.

Τα άπονευματινά φορέματα είναι έλαφρά από φουλάρ ή έμπριμέ. Η γραμμή τους είναι ίσια με ένα έλαφρό άν φόρε» έμπρός. Συχνά το φάρδος δίνεται με σούρες σ' ένα είδος «ποδιάς» ή άκόμη με πτυχές στους γοφούς και πίσω, κάτω από το δέσιμο της ζώνης.

Με τα λεπτά φορέματα, τα πλισσέ εί-

Το Κουζίνα

Κουζίνα

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΓΛΥΚΟ

ναι πολύ της μόδας. Η φούστα είναι πλισσαρισμένη γύρω-γύρω ή μόνον έμπρός σε παννύ.

Υπάρχουν επίσης για το άπόγευμα άπειρα μπολερό σε στενές φούστες, άπλουστάτες, με μπλουζες ή ζιλιέ από πικέ λευκό, από τουάλ, κολλαριστό, από λευκερί πολύ έργασιαμένη.

Για τις όμορφες ώρες του άπογεύματος, υπάρχουν επίσης «αντέ-πιές» πολύ κομψά από βουάλ, ένκρουσταρισμένα με δαντέλλα ή έχουν μικρά ραμμένα πιεττάκια. Τα πιεττάκια του μπολερό έχουν αντίθετη κατεύθυνση από τις πιέτες της φούστας.

Για τις γυναίκες που δεν συνήθίζουν να θγαίνουν άν-τάιγ και προτιμούν να έχουν για το άπόγευμα ένα έλαφρό μαντώ από λεπτότατο λαινά ή μεταξωτό, ένα έφαριστό και μαλακό μαντώ συνοδύει τα έμπριμέ φορέματα. Είναι πολύ άνοιχτό επάνω και κάτω και συγκεντρώνεται στη μέση με μια διπλή άγκράφα ή μια ζώνη δευμένη, εις τρόπον ώστε ν' άφίνη να φαίνεται ένα μεγάλο μέρος του φουέματος. Κάποτε, το μαντώ είναι κομμένο κάτω από τα μανίκια ούτως ώστε να φαίνεται ένα μεγάλο μέρος του κορσά.

Είναι χαριτωμένο ένα μαντώ μπλέ μαρέν που άνοιγει σ' ένα φουρό μπλέ καστέλ, έντελώς πλισσέ έμπρός.

Για το σπίτι σας

Για τα έξοχά σπίτια δεν είναι τίποτα τόσο κατάλληλο κι' ωραίο, όσο οι κουρτίνες, τα τραπεζομάνηλα και τα διάφορα σκεπάσματα σε κρεβάτια και σε ντιβάνια από κρετόν.

Τα κρετόν αυτά θα τα διαλέξουμε με όσο το δυνατόν χαροπά χρώματα, με λουλουδία του άγρου, μαργαρίτες, παπαρόνες ή με ζωηρόχρωμα τριαντάφυλλα.

Τα κρετόν—ήλαδη ή κλάδες—έχουν και το προνόμιο ότι πλύνονται και δεν ξεθωριάζουν, φτάνει να τ' άπλώσουμε για το στέγνωμα σ' ένα τραπέζι, και να μην τα κρεμάσουμε στο σχοινί για να μη στάξη το ένα χρώμα επάνω στο άλλο. Τα σιδερόνουμε δε επάνω από ένα βρεγμένο πανί.

Πρέπει επίσης να τα πλένουμε με ήλασο νερό, χωρίς να τα τρίβουμε καθόλου.

Χρήσιμες συμβουλές

Άς υποθέσουμε ότι πηγαίνετε για λίγες μέρες στην έξοχή: παίρνετε πάντοτε μαζί σας μια τράπουλα και μερικά βιβλία. Όταν βρέξη ή όταν θα βαρέθε να βγείτε θα διαβάζετε ή θα ρίχνετε πασιέντσες.

Στις έκδρομές που δαστούν 2—3 μέρες, παίρνετε πάντοτε και μια σπιριτέρια μαζί σας. Είναι πολύ χρήσιμη.

Θά διατηρήτε τα φορέματά σας καθαρά, έν περνάτε από πάνω μια ποδιά από καουτσούκ την ώρα της έσοσσίας.

Παίρνουμε 100 δράμια τριαντάφυλλα του γλυκού «Μαγιατικά» τα καθαρίζουμε τα βάζουμε σε μια λεκάνη με 100 δράμια ζάχαρη και τα τρίβουμε καλά. Τα άφήνουμε έτσι μια μέρα και κατόπιν τα βάζουμε σε κατσαρόλα με 300 δράμια ζάχαρη, μισό λεμόνι και 100 δράμια νερό. Βάζουμε την κατσαρόλα στη φωτιά και όταν δέσουν και κρυώσει το γλυκό, το βάζουμε στους κεσέδες χωρίς όμως να τους σκεπάσουμε άμέσως για να μη σπάσουν.

ΜΠΡΙΖΟΛΕΣ ΣΩΤΕ

Για να γίνουν οι μπριζόλες σωτέ καλές, πρέπει να είναι μοσχαρίσιες.

Παίρνουμε λοιπόν όσες μπριζόλες χρειάζομαστε, τις πλένουμε, τις κοπανίζουμε λίγο για να πλατύνουν, τις άλατοπιπερώνουμε και τις άφήνουμε έτσι σ' ένα πιάτο πέντε λεπτά της ώρας. Μετά τις άλευρόνουμε και τις τηγανίζουμε σε δυνατή φωτιά με βούτυρο ή πάχος χοιρινό.

Όταν τις τηγανίζουμε όλες, τις βάζουμε σε μια πατέλα στεγνές, στο βούτυρο δε που έμεινε στο τηγάνι, ρίχνουμε μισό ποτήρι κρασί άσπρο άρεστίνο, το άφήνουμε να θράση λίγο με το βούτυρο ή το πάχος και μ' αυτό περιχύνουμε τις μπριζόλες.

Οι μπριζόλες σωτέ, συνοδεύονται με μια σάλτσα πατάτες ή άλλη ή με πουρέ πατάτες ή τηγανητές πατάτες.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΛΜΥΡΟ

Όταν το φαγητό σας γίνει πολύ άλμυρό, σε βαθμό που να μη τρώγεται, μη στενοχωρηθήτε γι' αυτό. Ρίξτε μέσα στην κατσαρόλα δυο ή τρεις χοντροκομμένες φέτες ψωμιού κι' άφήσετε το φαγητό να πάρη μια θράση. Κατόπιν αφαιρέτε το ψωμί, το όποιο θα έχη άπορροφήσει το παραπάνω αλάτι. Μην πετάξετε όμως τις φέτες του ψωμιού. Είναι νοστιμώτατες.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Υγεία και κομψότης

Στις περισσότερες έπιστολές που παίρνω διάφορες άναγνώστριες παραπονούνται γιατί δεν γράφω μεταξδ των άλλων και μερικά γυμνάσματα, συντελεστικά για την άπόκτηση κομψής σιλουέτας και διόρθωση διαφόρων σωματικών άτελειών. Συμφωνώ θεβαίως μαζί τους πληρέστατα, ότι εκείνο που πλαισιώνει ένα όραίο γυναικείο σύνολο δεν είναι μονάχα ή όμορφιά του προσώπου και μια όραία τουαλέττα, άλλα και πολλά άλλα πράγματα για τα όποια πρέπει να φροντίξη κάθε γυναίκα. Μεταξδ αυτών είναι και ή γυμναστική. Γι' αυτό και έχω άπεφάσισα να γράψω από σήμερα μερικά γυμνάσματα εύκολα, και το σπουδαιότερον άβλαβή.

Ειδικώς θα σας γράψω την τακτική που πρέπει ν' ακολουθήτε άμέσως με το ξύπνημα, και τις άσκήσεις που πρέπει να κάνετε για την άνάπτυξη του θώρα-

Πηλοφυλακισμός

κος και την σύσφιξη και τόνωση του στήθους, για το πέσιμο της κοιλιάς και για το άδυνάτισμα των μηρών.

Πρίν προχωρήσω όμως στην τεχνική περιγραφή θα συστήσω στους άναγνώστας και άναγνώστριάς μου ν' άρχίσουν την έφαρμογήν των από λίγο στην άρχη και κατόπιν σιγά-σιγά ν' αύξάνουν τον χρόνον της διαρκείας των άσκήσεων, γιατί άλλως μπορεί ναχουν δυσάρεστες συνέπειες. Ιδιαίτερος μεγίστην προσοχή πρέπει να δώσουν σ' αυτό όσο πάσχουν από αίμορραγίες, πτώσιν των σπλάχνων, έλκος του στομάχου ή σπονδυλίτιδα.

Άς άρχίσουμε από την μυϊκή τόνωση.

Ουδέποτε το πρωί πρέπει ξυπνώντας να πετάγεσθε άμέσως από το κρεβάτι. Χρειάζεται άπαραίτητως να γίνη και μια γενική κυκλοφορία του αίματος. Αυτό θα το επιτύχετε εάν ξαπλώμενοι ακόμη κάνετε μερικές εισπνοές και έκπνοές και μερικές κινήσεις και έκτάσεις χειρών και ποδιών με σύγχρονες κι' έλαφρές έντριβές. Αυτές οι κινήσεις τονώνουν τους μύς και υποβοηθούν την κανονική λειτουργία του όργανισμού. Κι' επειδή έσυνήθισα πάντοτε να δίνω εξηγήσεις για καθένα από τα ζητήματα που πραγματεύομαι, έπαναλαμβάνω ότι όσον κι' άπλη άν σας φαίνεται ή άνωτέρω συμβουλή έν τούτοις είναι σημαντική, γιατί πολλές συγκοπές κι' άλλα μικρά άτυχήματα (ζαλάδες, μικρολιποθυμίες κ.τ.λ.), που συμβαίνουν συχνά κατά την άπότομο έγερση από το κρεβάτι και μάλιστα σε λίγο παρασμένης ήλικίας άτοια, θ' άπεφεύγοντο με τις εύκολες αυτές άσκήσεις. Μετά την έγερσιν από το κρεβάτι άπαραίτητες είναι μερικές άσκήσεις για την άνάπτυξιν του θώρακος και ιδιαίτερος για την τόνωση του στήθους του όραίου φύλου. Ιδιαίτερος τις άσκήσεις αυτές πρέπει να τις έκτελούν οι δεσποινίδες από μικρές γιατί συντελούν στο όραίο παρράστημα άλλα και στην άπόκτηση όραίου στήθους.

Στην Εύρώπη, δίνουν μεγάλη σημασία στο κεφάλαιο αυτό. Η μέριμνα δε για την αισθητική υγεία του κοριτσιού, έκδηλώνεται από το σχολείο ακόμη και από την πιο τουφερή ήλικία. Υπάρχουν Κράτη όπου διά νόμου έχει έκδηλη ή εθιστική γυμναστική στα παρθεναγωγεία. Έχουν την αντίληψη στα Κράτη αυτά και πολύ σωστά, ότι από την παιδική ήλικία πρέπει να άρχιξη ή περιποίησις του σώματος, κι' αυτό προσιότως για λόγους υγείας και μέλλοντος φυλής, που μόνον σε νερό και κολοθεμένο σώμα μπορεί να ύπαρξη. Δεν πρέπει λοιπόν κι' έσείς ν' άρχιζετε νά...

Δεν πρέπει να άρχιζετε άμέσως να περιποιήσθε τον έαυτόν σας μόνον όταν έκδηλώθη το έλάττωμά σας άλλα πολύ προωτέρα. Πόσες και πόσες όταν δούν το στήθος άτροφικό ή να πέφτη πρόωρα δεν μου γράφουν άπελπιστικά γράμματα ζητώντας άσθημερόν να γίνη το θαύμα...

Άν όμως έκαναν μερικά μικροπραγματάκια, άπ' την μικρή τους ήλικία δεν θα έφθαναν στην κατάσταση αυτή. Άκολουθώντας, λοιπόν, τις ύγιεινές αυτές κι' εύκολες άσκήσεις θα μετριάσετε κατά πολύ το έλάττωμά σας ενώ οι μικρής ήλικίας άναγνώστριες θα πρόσλάβουν μια τέτοια καταστροφή ποδναι από τα σπουδαιότερα ζητήματα της γυ-

ναικείας όμορφιάς. (Στο έπόμενον ή συνέχεια) Δερματολόγος ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Έξ άριστων πρδσέτδ δεξιά: Άπογευματινό φόρεμα από σατέν έφαριστό στη μέση. Άμπριμέν και μανίκια από δαντέλλα. — Ταγίος για τσάι από κρέπ μαροκαίν με άμπριμέν άν μπιάν στη ζακέττα. Η φούστα αποτελείται από τέσσερα παννώ. — Κομψότατο άνάσμπλ από κρέπ μαροκαίν. Η ζακέττα είναι έμπρός έργα σένη με πένσες που κάνουν ένα εφφέ «βολάν άν φόρε». — Φούστα από κρέπ μαροκαίν. Το επάνω μέρος της ζακέττας είναι από κρέπ έμπριμέ. Το κάτω είναι από το ίδιο ύφασμα της φούστας.

ΓΟΝΕΙΣ... ΜΑΛΑΜΑ!

Ένα εϋδυμο διήγημα του Μπερνάρ Ζερβέζ

Η Μαρί - Λουίζ ήταν ένα τρισαγριτωμένο πλάσμα είκοσιδύο το πολύ χρονών. Είχε κατάμαυρα μαλλιά και έκφραστικώτατα μαύρα μάτια. Το μικρό στοματάκι της άφινε να φαίνεται μία κατάσπρη σειρά από μαργαριταρένια δόντια, ανάμεσα στα δύο κατακόκκινα χειλάκια της. Τραγουδούσε ώραία, γόρευε περίφημα και έπαιζε τένις άπαισια. "Ολα αυτά τα προτερήματά της με είχαν κάνει τρελλό από έρωτα γι' αυτήν.

"Ετσι, καθώς συνέβαιναν στην ψυχή μου πράγματα άπεριγραπτα, πού μόνο ο Φρόντ θα μπορούσε να τα αναλύσει, και καθώς ο έρωτας στην έποχή μας θέλει να εκδηλωθής όσο το δυνατό γρηγορώτερα, της είπα μία μέρα:

—Μαρί - Λουίζ, σ' αγαπώ παράφορα.

—Και γω το ίδιο, Ρομπέρ, σ' αγαπώ τρελλά, μου άπάντησε εκείνη.

—Τότε λοιπόν, συνέχισα εγώ, βλέπω καθαρά τι μου μένει να κάνω.

Πρώτα - πρώτα δεν θα σε φωνάζω πιά Μαρί - Λουίζ αλλά Μαρίζ. Δεν βρίσκεις ότι είναι όνομα πιο ταιριαστό για ένα λατρεμένο πρόσωπο;

—Κι' εγώ θα σε φωνάζω Μπόμπ, είπε η Μαρί - Λουίζ. Μπόμπ είναι καθαυτό έγγλεζικό όνομα, και ξέρεις, εγώ μάθει κι' έγγλεζικά όταν πήγαινα στο Κολλέγιο. Κι' ύστερα Μπόμπ είναι πιο τρυφερό από το Ρομπέρ. Δεν είν' έτσι;

—Κατόπι σκοπεύω, να πάω και να σε ζητήσω άπ' τους γονείς σου!

—"Οχι, φώναξε η Μαρίζ. Δεν πρέπει να ζητήσεις το χέρι μου από τους γονείς μου. Θα άρνηθούν...

—Λατρεμένη μου Μαρίζ, με βυθίζεις σε πελάγη δυστυχίας. Μά γι'αυτό να άρνηθούν οι γονείς σου να σε παντρεύουν μαζί μου;

—Οι γονείς μου είναι τρομεροί, του είπε. Άρνούνται, έτι τους ζητήση κανείς. Πιστεύεις ότι την περασμένη έβδομάδα ο πατέρας μου άρνήθηκε να μου άγοράσει ένα κοττεράκι; "Οχι! Για να πάρης, λοιπόν την συγκατάθεσή τους πρέπει να τους φέρης πρό τετελεσμένου γεγονότος.

—Μαρίζ! φώναξα κατασυγκινημένος.

—Μάλιστα!... Πρέπει να με άπαγάγης. Έχεις αυτόκίνητο;

—Εγώ ο ίδιος δεν έχω... Έχουν όμως πολλοί φίλοι μου και κάποιος θα βρεθής να μου δανείσει το δικό του.

—"Ωραία! Λοιπόν, θα με άπαγάγης... αλλά θα με δδηγήσης κατ'ευθείαν σε κανένα συγγενικό σου σπίτι, έως ότου αποφασίσουμε πως θα ενεργήσουμε κατόπι! Άλήθεια έχεις κανένα δικό σου σπίτι;

—Εγώ μία θεία μου στο Όνφλέρ.

—Εν τάξει! Άφου λοιπόν κανονίσουν τα πράγματα όπως αποφασίσουμε, τότε η θεία σου θα ανακοινώσει στους γονείς μου ότι βρισκόμαστε σπίτι της και ότι το καλύτερο που έχουν να κάνουν, για να άποσιωπήσουν τη σκάνδαλο, θα είναι να μάς παντρεύουν όσο το δυνατό γρηγορώτερα.

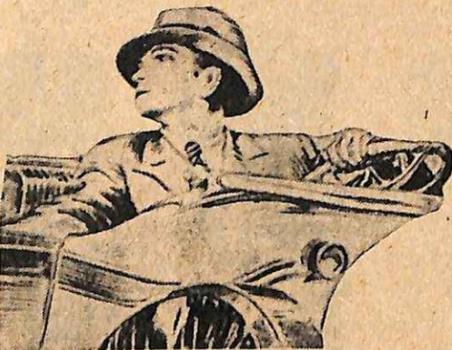
—Σύμφωνοι!
Την επομένη έφθανα με το άμάξι του φίλου μου Φαραμόντ. Το αυτοκίνητό του ήταν μία άραιότητα κουρτίτσα κι' η Μαρί Λουίζ, μόλις το είδε, ένθουσιάστηκε κυριολεκτικά.
Δυό ώρες άργότερα, τρέχαμε σαν δαιμονισμένοι στον δημόσιο δρόμο του Όνφλέρ, δίχως να πατήσουμε κανέναν!

Μία μεγάλη όμως άπογοήτευσις μάς περιέμενε στο τέμα του ταξιδιού μας. Η θεία μου δεν βρισκόταν σπίτι της.

—Η κυρία έφυγε για το Βισού, κατ'επιταγή του γιατρού της, μάς άκοίνωσε η ύπηρετρια με ένα ήλιθιο χαμόγελο. Θα έπιστρέψη σε είκοσιμία μέρες. Εάν ο κύριος κι' η δεσποινίς θέλουν να την περιμένουν, άς περάσουν στο σαλόνι.

—Εγώ τά είχα κυριολεκτικά γαμμένα. Εϋτυχώς η Μαρίζ είχε πολύ άποφασιστικό χαρακτήρα.

—Θά πάμε να την συναντήσουμε εκεί! φώναξε.

Την επομένη έφθανα με το άμάξι του φίλου μου...

Η ώρα ήταν έννηά - έννηά το βράδυ βέβαια - κι' άρχισα να νοιώθω κάποια κούραση.

—"Αν θές και σύ, αγάπη μου, της άπρότεινα, θα περάσουμε την νύκτα μας σε κανένα ξενοδοχείο, έδω κοντά.

—Σε δυό ξενοδοχεία θές να πής, μου είπε διορθώνοντάς με.

—Σε δυό ξενοδοχεία; ρώτησα έκπληκτος.

—Ναί! 'Ο καθένας στο δικό του, γιατί ξέρεις εγώ είμαι σοβαρό κορίτσι...

Την άλλη μέρα, από τα εημερώματα, βρισκόμασταν στον δρόμο για το Βισού. Άλλα όμως άπογοήτευση μάς περιέμενε εκεί. Η σεβαστή μου θεία είχε άναχωρήσει προτού τελείωση η κούρα της, όπως μάς άνήγγειλε ο γραμματέας του ξενοδοχείου, όπου η αξιότιμη θεία μου είχε μείνει τοές βραδυές.

—Το νερό του Βισού, μάς είπε, τις έφερνε ένογλήσεις του στομάχου. Αυτή η κυρία φαίνεται δεν θαγει βάλει ποτέ το στομά της άλλο πράγμα από κονιάκ ή κρασί, και γι' αυτό δεν μπόρεσε να συνήθισή το καθαρό νεράκι.

—"Ας ξαναγορίσουμε στο Όνφλέρ,

μου είπε η Μαρί - Λουίζ.
Καθώς δεν ήταν ακόμα παρά έννηά το βράδυ - όχι της ίδιας μερας φυσικά - άποφασίσαμε να κάνουμε μερικά χιλιόμετρα με το φεγγάρι. Κατά τις δώδεκα όμως άναγκαστήκαμε να καταλύσουμε σε δυό κοντινά χωριά γιατί δυστυχώς το καθένα άπ' αυτά είχε από ένα μόνο ξενοδοχείο. Κι' επειδή η Μαρί Λουίζ ήταν πολύ σοβαρό κορίτσι...

"Όταν τέλος την άλλη μέρα το άπόγευμα φθάσαμε στο Όνφλέρ, βρήκαμε το σπίτι της θείας μου γεμάτο από εργάτες.

—Πού είναι η κυρία; ρώτησα την ύπηρετρια με το ήλιθιο χαμόγελο.

—Η κυρία επέστρεψε από το Βισού, είπε η ύπηρετρια, επειδή όμως δεν είχαν τελειώσει οι έπισκευές του σπιτιού, έφυγε για το Κιμπέρ, όπου έχει κάτι ξαδέλφια της. Άν πάτε ως εκεί, φαντάζομαι ότι θα την βρήτε...

—"Ας πάμε κι' εκεί! είπε η Μαρί - Λουίζ.

Στο Κιμπέρ, βρήκαμε μεν εύκολα τα ξαδέλφια της θείας μου, όχι όμως και την ίδια. Είχε φύγει κι' άπό κεί για λόγους άγνωστους. Έγώ πάντως μωρίστηκα ότι θα είχε προηγηθής κανένα καυγαδάκι με τα ξαδέλφια της.

—Τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησα άναστενάζοντας.

—Δεν βλέπω παρά μία μόνο λύση, άποκρίθηκε η Μαρί - Λουίζ. "Ας επιστρέψουμε στο Παρίσι.

—Μά τι θα πούν οι γονείς σου; τόλμησα να πώ.

—Οι γονείς μου θα βρίσκονται σε μία τρομερή άγωνία. Ίσως πάνω στον θυμό τους θαλήσουν να σε σκοτώσουν κι' όλας. Μά πρέπει! Έχουμε καθήκον, να έπιστρέψουμε!

Μας χρειάστηκαν δυόμισι μέρες για να φθάσουμε από το Κιμπέρ στο Παρίσι, γιατί το δεκαοκτακύλινδρο, έκανε αρκετά νάζια ύστερα από όλο αυτό το ταξίδι. "Όταν επί τέλους φθάσαμε στο Παρίσι, στις 3 μετά τα μεσάνυχτα, είχαν περάσει οκτώμισι μέρες από την άναχώρησή μου.

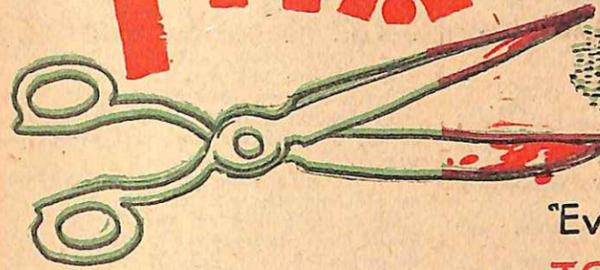
—Καληνύχτα, φιλε μου, μου είπε η Μαρί - Λουίζ, πού την είχα συνοδεύσει ως την πόρτα του σπιτιού της. Καλλίτερα να άνεβώ μόνη σπίτι. Αδτό θα κάνη λιγώτερο κακή έντύπωση. Ξέρεις οι γονείς μου είναι φοβεροί!

Εν τούτοις, μου ήταν άδύνατο να άφισω την άγαπημένη μου στην διαθήκη των «φοβερών» γονέων της και, παρ' όλες τις προτροπές της, άνέβηκα μαζί της ως το τέταρτο πάτωμα, όπου έμενε και περίμενα πίσω από την πόρτα, έτοιμος να έπέμβω μόλις θα άκουγα τίποτα σχετικά με πιστόλι ή μαχαίρι. Άφου πέρασα αρκετή ώρα μέσα σε αγωνιώδη άναμονή, άκουσα την φοβερή μαμά της Μαρίζ μου, να λήη στην κόψη της.

—Μαρί - Λουίζ, είσαι άσυγχώρητη! Σοδ έχω πη γλίσει φορές να μη γυρνάς άργά... Ξέρεις ότι η θυρωρός θυμώνει όταν άναγκάζεται τέτοιαν ώρα να άνοίγη την πόρτα! Και με το δικό της!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΕΖ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ένα έξαιρετικό άστυνομικό μυθιστόρημα ΤΟΥ ΜΟΡΑΙΗ ΝΤΑΛΤΟΝ

110Ν

Μάλιστα. —Έπειτα αισθανθήκατε ρεύμα ψυχρού άέρος, σαν να είχαν άνοίξει μία πόρτα και ένα έλαφρον θόρυβον πού ήταν δυνατόν να προήρχετο από κλειδί, πού γύρισε σε κλειδαριά. Και θήματα πού άπεμακρύνοντο;

—Μάλιστα. —Μπορείτε να όρίσετε την ώρα;

—Λοιπόν, πριν άποφασίσω να μπώ στη γαλερία, καθυστέρησα λίγο στο χώλλ. Θυμίζομαι τώρα ότι άκουσα το ρολόγι να χτυπά τέταρτο... Θα ήταν περίπου έννηά ώρες και δεκαοχτώ λεπτά.

—Καθήσατε σ' ένα κούφωμα και άκούσατε το κουνούνη, πού χτύπησε ο κύριος Χάβιλαντ και ο κτύπος αυτός έσήμαινε ότι ο κύριος Χάβιλαντ και ο κύριος Τάνμπριτζ θα άρχιζαν να ψάχνουν;

—Μάλιστα. —Εκείνη τη στιγμή άκριβώς άντελήσθητε τον ήχο από τις σταγόνες, πού έπεφταν χάμω, ήχον πού έρχόταν από το άπέναντι παράθυρο;

—Μάλιστα. —Πήγατε να δήτε, ψάχνοντας ψηλαφητά, και θεήκατε το πτώμα ενός άνθρώπου;

—Μάλιστα. —Δοκιμάσατε βίαιη συγκίνηση;

—Τρομερή συγκίνηση. —Σπεύσατε στο χώλλ, φαναζοντας βοήθεια, άναψαγ τα φώτα και τότε καταλάβατε ότι είχατε θεραπευθής;

—Ναί. —Και η φασαρία, πού έπιρλοούθησε δεν σας επέτρεψε να άναγνώσετε άμέσως ότι είχατε άνακτήσει την όρασί σας;

—Άκριβώς. —Τα μάτια έξητάσθησαν άργότερα από ειδικούς;

—Μάλιστα. Στην φυλακή ήλθαν και με είδαν τρεις όφθαλμολόγοι.

—Και, κατά τη γνώμη τους, μια ζωηρή συγκίνησης μπόρεσε να σας άποδώση την όρασιν, λαμβανομένου υπ' όψιν του τρόπου, με τον όποιον την χάσατε;

—Ναί. —Κύριε Ντάροου, μην ξεχνάτε ότι έχετε όμοιοθής.

—Δεν το ξεχνώ. —Εφανερώσατε τη νύκτα της είκοστής δευτέρας Δεκεμβρίου στη γαλερία του Πέβεριλ τον Ένγκλαρ Στάλλαρ;

—"Οχι. —Δεν έχω άλλην ερώτησιν.

—"Ο Σέρ Χένου σηκώθηκε. —"Ενω πεισθής, άρχισε, ότι λέγοντας δι' τοές ψιθώρους πού άκούσατε, είπατε την άλήθεια, άλλ' εκείνο πού μου κάνει έντύπωση, είναι ότι χρειασθήκατε ένα

τέταρτον της ώρας διά ν' άποφασίσετε να φύγετε από το χώλλ. Μήπως άκολουθήσατε τον Στάλλαρ στη γαλερία άμέσως μόλις έσθυσαν τα φώτα διά να εκτελέσετε τα σχέδιά σας;

—"Οχι. —Άκολουθώ, την στιγμήν πού έπρόκειτο να φύγετε, ή Μίς Στόρεϋ μπήκε εκεί και κάποιος πού μπήκε από την πόρτα του κήπου μίλησε μαζί της. Κρυμμένος στο παράθυρο, άκούσατε τους δυό νέους πού άπεμακρύνθησαν; έπειτα φωνάξατε βοήθεια, γιατί ξέρατε πως από τη μία στιγμή στην άλλη μπόρουσαν ν' άνάψουν τα φώτα και δεν έπρεπε να σας θρούν εκεί καταλατωμένον.

—"Οχι. —Κανέναν στο Πέβεριλ, πριν από την άνάρισιν, δεν έιασε ότι είχατε άνακτήσει την όρασί σας;

—Κανείς. —Θά παίζατε με έπιτυχία τον ρόλον σας, άλήθεια;

—Η τυφλότης σας σας έξησφάλισε ώρισμένα πλεονεκτήματα. Πέρατε σύνταξιν και τα άντικείμενα πού εφτιάνετε έπολούντο εις το κοινόν από κάποιαν ειδικήν δυνάμιν.

—Μου πληρώνουν την εγασία μου, όπως πληρώνει και σας για την προσπάθειά σας να με κρεμάσετε... Άλλά με πληρώνουν λιγώτερα από σας.

—"Ο Χούγκ δάγνασε τα χείλια του. Πάλλιν παρεφέετο. —"Ο πρόεδρος άπυθύνθη στον δικηγόρον:

—Άνακαλέσατε τον πελάτην σας εις την τάξιν, κύριε συνήγορε, σας παρακαλώ.

Το μέτωπο του Σέρ Χένου κοκκίνησε έλαφρά, αλλά χωρίς να σθυσήη το χαμόγελό του.

—Κύριε Ντάροου, μάς δώσατε δείγμα της διαίτητός σας.

—"Ο ύπαινιγμός σας μ' έιασε να παρασερθώ...

—Ποίος ύπαινιγμός;

—"Οτι άποκρινόμενον τον τυφλόν για να πάσχω...

—Παραδέχομαι ότι από το μυαλό μου πέρασε αυτή η ιδέα. Άφου κατορθώσατε να ξεγελάσετε τόσοους ανθρώπους για δυό μέρες, γιατί δεν θα το κάνατε πάλι για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα;

—Άλλά να τί άκριβώς σχεπτομαι νομίζω ότι θα άνεκτήσατε την όρασιν σας την ημέρα πού φθάσατε στο Πέβεριλ και ότι όταν άνεκαλύψατε το πτώμα. Τόν εφεργετικόν κλονισμόν σας τον έδωκεν ή άπρησδόκητος παρουσία του Στάλλαρ και ή συγκίνησης πού δοκιμάσατε όταν το είδατε.

—"Οχι. —Μπορείτε να μάς ξεηγήσετε τους λόγους, πού σας ήμποδισαν ν' άνακοινώ-

σετε την εύχάριστον είδησιν κατά το χρονικόν διάστημα πού περάσατε από το έγκλημα μέχρι της άνακρίσεως; Δεν σας έλειψαν οι εύκαιρίες... "Ο κύριος Τάνμπριτζ και η κυρία Κλέαρ ήσαν φίλοι σας και θα έχαιροντο πολύ.

—Φο...Φοβήθηκα μήπως δεν με πιστευαν. Τώρα καταλαβαίνω ότι έχω κάμει λάθος, πού δεν το άνεκοίνωσα άμέσως.

—Μετά τη δολοφονία πήγατε να πλύνατε τα χείρια σας, ενή ο κύριος Τάνμπριτζ τηλεφωνούσε στη άσττυνομία;

—Ναί. —Στόν λαβομάνο ήσατε μόνος;

—Ναί. —"Επειτα πήγατε στο δωμάτιό σας ν' αλλάξετε;

—Ναί. —Άφου τοποθετήσατε το ηλεκτρικό φανάρι στο συρτάρι;

—Δεν ήξερα ότι ύπήρχε τέτοιο φανάρι. Δεν άγγισα καθόλου το συρτάρι.

—Πρέπει λοιπόν να πιστέψουμε τα λόγια σας; Άλλά ο ίδιος όμολογήσατε ότι είπατε ψέματα...

—Λέγω την άλήθεια. —Μά πού όλίγον δεν παραδεχθήκατε ότι για δυό μέρες λέγατε ψέματα, ύποκρινόμενος τον τυφλόν;

—Μπορείτε να είσθε όσον θέλετε σκληρός... Δεν σκότασα εγώ τον Ένγκλαρ Στάλλαρ.

—"Ετελειώσα, είπε ο Σέρ Χένου και κάθησε.

Έπιμολούθησε μικρά παύσεις ενή ο Ντάροου διεθυνόταν προς το έδώλιον του κατηγορουμένου ένας δημοσιογράφος άνεκοίνωσε τις έντυπώσεις του σ' ένα συνάδελφόν του.

—"Ολίγον δάναυθος ο Σέρ Χένου... "Ο πρόεδρος σηκωσε τα μάτια προς το ρολόγι.

—Τώρα θα διακόψωμεν διά τας δύο. "Η Ρουθ στρωμάθησε, όπως και την προηγούμενη ήμέρα με τον κόσμο στην έξοδο και δεν μπόρεσε να πην άκούση άρισμένα σχόλια...

—Το γεγονός ότι προσποιόταν τον τυφλό είναι εις βάρος του... Ένας άθώος δεν θα το έκανε ποτέ... Και όμως δεν μπόρει κανείς να μη τον υπατάται...

—"Ο δικηγόρος του τον υπερασπίζει καλά.

—Μπά... —"Ο κριομοίσις! Δεν φαίνται να έχη κανένα έλπίδα.

—Μά είναι άλήθεια, ότι ο άσττυνομικός πέθανε από δηλητηρίαση;

—Και όμως δεν μπόρει να τον δηλητηρίασε αυτός, γιατί ο άσττυνομικός πέθανε μόλις την περασμένη έβδομάδα.

—Ίσως ή υπερώσις μάς έπιφυλάσσει εκπλήξεις...

—Δεν έχει ύσως δολοφόνου.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

— Μην είσαι ζώον! Δεν υπάρχει κανένας, που να μοιάζει περισσότερο ένα έγκλημα από ένα τίμιον άνθρωπο.
— Μή σπρώχνετε. Θα με σκάσετε.
— Η Ρούθ ανατρίχασε και βρήκε διέξοδο, περνώντας από έναν όμιλο ανθρώπων, που φλιαρούσαν στο προαύλιο, προστατευόμενοι από τη βροχή, και πέρασε την πλατεία.

— Ο Βάλλανς την πρόσθεσε.
— Πώς σας φάνηκε ο Λότζελ;
— Μίλησε πολύ όμορφα... αλλά κωφόρωσε να τους πείσει;
— Μα είμαστε μόλις στην αρχή. Το δε έχετε κάνει άνω κάτω. Πρώ ολίγου είδα τον Σέρ Χένρυ, που μιλούσε ζωηρά με τον Πάρλυ και με τον διοικητή της αστυνομίας.

— Εκείνη στέναξε.
— Φοβάμαι εκείνο το άστείο, που είπα ο Χούγκ στον Σέρ Χένρυ! Κι' εγώ αν ήμουν στη θέση του το ίδιο θα έκανα... τι τα θέλετε, ο Χούγκ δεν έχει κανό χαρακτήρα, άλλ' είναι τρομερά έννευρισμένος.

— Αυτό δεν έχει σημασία, αποκρίθηκε ο Βάλλανς με περισσότερη εισιοδοξία απ' όση πραγματικά αισθανόταν. Φαίνεσθε πολύ κουρασμένη, κυρία Κλέαρ. Δεν μένετε στο δωμάτιό σας σήμερα το απόγευμα; Σας υπόσχομαι αν είναι ανάγκη, να σας φωνάξω.

— Όχι, θέλω να είμαι εκεί όταν... όταν...
— Εκείνος κατάλαβε «όταν θα εκδοθή η απόφαση».

— Μα η απόφαση δεν θα εκδοθή πριν από αύριο το βράδυ το γρηγορότερο και ίσως μεθαύριο' έγινε πολλούς μάρτυρες ν' ακούσουμε ακόμη. Θα άγορευση ο εισαγγελέας, έπειτα ο Λότζελ... Ο πρόεδρος έπειτα θα θέσει τα ερωτήματα...
— Τότε θ' αναπαυθώ το απόγευμα, είπε η Ρούθ. Έχετε δικη, είμαι πραγματικά τσακισμένη.

Πρός ποιόν σκοπόν

— Ο πρώτος μάρτυς, που κλήθη το απόγευμα, ήταν ο Ίβαν Παβλόσκι. Όταν προχώρησε για να ορκισθί, το ακροατήριο τον παρακολουθούσε με πολύ περιέργεια μάτια, γιατί οι έφημερίδες είχαν άφηγηθή το επεισόδιο της άπειρωτής της Ντιάνα και το πέσιμό τους μέσα στη λίμνη. Μερικές γυναίκες ψιθύρισαν λόγια θαυμασμού.

— Πόσον είναι ωραίο! Μου θυμίζει τον Ραμόν Νοβάρο! Καταλαβαίνει κανείς γιατί ή...

— Την είκοστήν δευτέραν Δεκεμβρίου εβρίσκασθε εις το Πέβεριλ, εις την υπηρεσίαν του Σέρ Χιούστας Τάνμπριτζ;

— Μάλιστα.
— Οι άλλοι ύποπτοι έφυγαν από το σπίτι στις έννιά παρά τέταρτο, για να πάνε να χορέψουν στο χωριό;

— Μάλιστα.
— Δεν πήγατε μαζί τους, προφασισόμενος ότι σας πονούσε το δόντι. Ήταν αληθινό αυτό;

— Όχι. Δεν ήθελα να πάω μαζί τους.
— Όταν το ρολόγι το γκαράζ χτύπησε έννιά, ήραστε στο δωμάτιό σας, που είναι επάνω από το γκαράζ;

— Μάλιστα.
— Τι κάνατε;

— Έκάπνιξα ένα τσιγάρο στο παράθυρο.

— Και έπειτα.
— Είδα ξαφνικά ένα παράθυρο της γαλερίας να φωτίζεται.

— Ποιά ώρα ακριβώς;
— Δεν μπορώ να πώ, πιθανόν δυό ή τρία λεπτά μετά τις έννιά.

— Τι σκεφθήκατε;
— Ότι ήταν σύνθημα της Ντιάνας...
— Φαντάζε να σας κάνα τέτοιο σύνθημα;

— Μάλιστα.
— Τέτοια ώρα;
— Όχι.
— Αργότερα;
— Μάλιστα.
— Όταν δεν περιμένετε τέτοιο σύνθημα;

— Όχι. Μου προξένησε έκπληξι, μου φάνηκε απερισκεπτο...

— Πράγμα που δεν σας ήμποδισε να πάτε να την συναντήσετε.

— Ο νέος χαμογέλασε.
— Φυσικά.
— Μόλις είδατε το φώς πήγατε άμέσως;

— Άλλαξα παπούτσια, φόρεσα ένα ζευγάρι με λαστιχένιες σόλες. Έπειτα πέρασα την αλλη και προχωρούσα με προσοχή γιατί τα νερά είχαν κρυσταλώσει. Άσφαλώς θα πέρασαν πέντε λεπτά από τη στιγμή που είδα το φώς ως τη στιγμή που άνοιξα την πόρτα της γαλερίας.

— Βοήκατε εκεί την Μίς Στόρεϋ;
— Μάλιστα και αυτή εξέπληγη πολύ που με είδε. Μου είπε ότι είχε πάει εκεί μονάχα για να κρυφθί και ότι δεν μου είχε κάνει το σύνθημα. Δεν κατάλαβα πολύ καλά, αλλά δεν άνησχύσα.

— Φύγατε άμέσως;
— Όχι άμέσως, άλλ' επειδή φοβόταν δεν έμεινα παρά λίγα λεπτά. Έφυγα από τον ίδιο δρόμο και έπεσα στο κρεβάτι. Αν πήρα την άσπιρην που μου είχε δώσει η μαγειρίσα το έκανα γιατί δεν αισθανόμουν και τόσο καλά, αλλά δεν έβγα το δρόμο παρά την επομένη.

— Σας εύχαριστώ.
— Ο Σέρ Χένρυ σηκώθηκε.

— Μιά στιγμή Παβλόσκι. Ύποθέτω ότι κλήθητε από την υπεράσπιση δια να έμεινατε στην θέση του κατηγορουμένου. Πρώ το παρόν δεν προτιμάτε να θέσω υπό άμφισβήτησιν την μαρτυρίαν σας... Παρετήρησα όμως, όπως άναμειβόλας θα παρετήρησε ο κύριος πρόεδρος και οι κύριοι ένοχοι, ότι ο άξιότιμος συνάδελφός μου άπέφυγε να σας θέσει μιν άρωσιμένη ερώτησιν... Δηλαδή ενώ μιλούσατε με την Μίς Στόρεϋ ακούσατε να μπαίνει κανένας άλλος στη γαλερία;

— Όχι.
— Από την κατάθεσί σας εξάγεται ότι η δολοφονία έλαβε χώραν δύο ή τρία λεπτά μετά τις έννιά. Το πτώμα θάπτετε να είναι περμένο πίσω από τις κουρτίνες του παραθύρου όταν πέντε λεπτά αργότερα μπήκατε στο δωμάτιο. Ής έκει συμφωνούμε. Άλλ' η υπεράσπιση ύποστηρίζει ότι ο κατηγορούμενος μπήκε στη γαλερία έπειτα από σας και την Μίς Στόρεϋ. Έμεις άπανταίως πιστεύομεν ότι ήταν ήδη εκεί, κρυμμένος στο παράθυρο άπάνταις εκείνου που εβρίσκατο το θύμα. Έπαναλαμβάνω την ερώτησιν μου: ακούσατε τον κατηγορούμενο να μπαίνει στο δωμάτιον;

— Όναρδς Ρώσσοσ άπήνησε με κάποια δυσαρτέμεια:

— Όχι, δεν άκουσα τίποτε. Φεύγοντας άπ' εκεί δεν ήξερα ότι ύπήρχε κανένας άλλος στη γαλερία.

Το πρόσωπο του Σέρ Χένρυ έδειξε εύχαρίστησι.

— Σας εύχαριστώ αυτό ήθελα να μάθω. Η κατάθεσίς σας ήτο πολύ ειλικρινής, σας συχαίρω.

— Ο Λότζελ σηκώθηκε για να υποβάλη ερωτήσεις στον σωφέρ. Ήξερε τώρα γιατί η κατηγορία ήφισε σ' αυτόν την φροντίδα να καλέση αυτόν τον μάρτυρα.

— Είπατε ποδ όλίγου ότι δεν περιμένετε το φωτεινό σύνθημα' και προσθέσατε ακόμη ότι και αργότερα δεν το σκεφθήκατε. Πώς εξηγείται αυτό;

— Όταν, κύριε, κανείς βρίσκεται μ' ένα πρόσωπο που αγαπά, δεν έχει καθόλου καιρόν να σκεφθί.

— Ο Λότζελ περίμενε αυτή την άπάντησι και το χαμόγελό του έγινε ένθαρρυντικό.

— Η φίλη σας, λοιπόν, άποροφούσε όλόκληρη τη προσοχή σας, έπομένως ένας έλαφρός θόρυβος που προήρχετο από κάποιο άπομικρυσμένο σημείο του δωματίου ήταν πιθανόν να σας διέφυγε;

— Μάλιστα...
— Δεν θα ήταν ύπερβολή να έλεγε κανείς ότι ο κόσμος δεν ύπήρχε πιά για σας, ότι και οι δυό σας ήσαστε τέλεια άποροφωμένοι στην αγάπη σας;

— Αυτή είναι ή αλήθεια.
— Τίποτ' έσθε παντοίμενοι;

— Ναι. Παντρευθήκαμε την περασμένη έβδομάδα.

— Σας εύχαριστώ. Τώρα θα έπιθυμούσα να κληθί ή Ντιάνα Παβλόσκι.

— Η Ντιάνα άντικατέστησεν τον άνδρα της μπροστά στο Εύαγγέλιο. Πολλών τα μάτια έπεσαν στον Σέρ Χιούστας ο οποίος για πρώτη φορά από τότε που άρχισε ή δικη παρουσιάσθηκε στο δικαστήριο και ήταν καθισμένος με σταυρωμένα τα χέρια μεταξύ του Τζώρτζ Τάνμπριτζ και της Άντζέλ Χάβιλαντ.

Κύτταξε τον πρόεδρον και άκουσε την κατάθεσι της τέως μνηστήρι του χωρίς καν να γυρίση το κεφάλι του.

— Η Ντιάνα άπήνησε στις ερωτήσεις που της ύπεβλήθησαν με φωνή λεπτή δροσερή και σταθερή. Όταν σδύσθησαν τα φώτα είχε ανέβει στο δωμάτιο της να πάρη ένα μαντήλι και έπειτα κατέβηκε και κρύφτηκε στη γαλερία.

— Δεν λογαριάζατε ότι θα βρισκατε εκεί τον Παβλόσκι;

— Όχι... Νουίτζα ότι είχε φύγει για το χωριό... Άλλά μόλις μπήκα στη γαλερία τον είδα να παρουσιάζεται. Φοβήθηκα γιατί αυτό δεν μου φαινόταν φρόνιμο.

— Συνήθως τα ραντεβού σας έγινοντο σε πιδ προχωρημένη ώρα;

— Ναι... όταν όλοι κοιμόντουσαν. Ήμουν πάντοτε ύποχρεωμένη να περιμένω να κοιμηθί ή γιαγιά μου, Κοιμόταν σ' ένα δωμάτιο συνεχόμενο με το δικό μου και έπρεπε να λαβαίνω προφυλάξεις.

— Σας είπα ότι είχε δη φώς στο παράθυρο;

— Ναι. Στο τέλος τον έπεισα να φύγη και κλειδώσα την πόρτα. Έπειτα άνέβηκα πάνω περνώντας από το δωμάτιο της μουσικής και την έλικοειδή σκάλα. Καί έμεινα εκεί ώσπου άκουσα φωνές στο χώλλ.

— Σας εύχαριστώ, κυρία Παβλόσκι.
— Δεν έπιθυμώ, είπε ο Σέρ Χένρυ, να υποβάλλω ερωτήσεις εις την μάρτυρα. Θα ήτο ματαία άπόλεια χρόνον.

— Η Άντζέλ Χάβιλαντ έφυγε από τη θέση της για να πάη να καθισθί δίπλα στην κυρία Στόρεϋ ή όποια την ύποδέχθηκε με ψυχρό χαμόγελο.

— Απυθήκα για σας, ψιθύρισε ή Άντζέλ. Βρήκατε το θάρρος να έλθετε, αλλά με κάλεσαν για μάρτυρα.

— Αλήθεια; Για να κάμετε τί; Σεις έκοιμάσθε.

— Κι' ενώ δεν καταλαβαίνω. Σιωπή! Δεν πρέπει να μιλούμε.

— Έμυλλ Στόρεϋ.

— Η γρηά κυρία σηκώθηκε με πολλή άξιοπρέπεια και πλησίασε προς την έδρα.

Κρατιόταν πιδ ίσια από νεώτερές της γυναίκες, αλλά παρ' όλα αυτά στηριζόταν άρκετά βαρεια στο έβένινο μπαστούνι της. Δεν έδειξε κωμια συγκίνησι, εκτός από ένα έλαφρό κοκκίνισμα στα μάγουλα.

— Ο πρόεδρος έσκυψε μπροστά.
— Φέρτε μιά καρέκλα για την μάρτυρα...

— Σας εύχαριστώ κύριε πρόεδρε.
— Ο τόνος της φωνής της πιδ ψυχρός, πιδ ξηρός και συγγούτως πιδ σταθερός από τον πόνο της έγγονης της είχε ακριβή και λεπτόν ήχο' οι δημοσιογράφοι στέναξαν από άνακούφισι, δεν θα ήταν άκόμην να τεντόνουν τ' αυτιά τους.

— Είναι περιττό να σας ρωτήσω αν θυμάσθε τη νύχτα της είκοστής δευτέρας Δεκεμβρίου. Είχατε πάει να περάσετε λίγες μέρες στο Πέβεριλ...

— Πραγματικά.
— Όχι βέβαια. Όταν ο κύριος Τάνμπριτζ μου είπατε στις έννιά θα έσβηναν τα φώτα, είκασι λεπτά ένωρίτερα άνέβηκα να πέσω' οι άλλοι έπεσαν άκόμην τον κασε τους στην τραπέζια και κάπνισαν. Γδύθηκα και έπεσα, χωρίς να μου κερκαρήνι που έπεσα μιά φορά ένωρίς στο κρεβάτι, γιατί συνήθως πέφταμε άργά έπειδή παίζαμε μπριτζ.

— Κοιμηθήκατε άμέσως;

— Πιστεύω, γιατί δεν άκουσα τίποτε το άσυνήθιστο και υονάγα το πρωί της επομένης έμαθα το δράμα. Η έγγονη μου έκλεινε πάντοτε την πόρτα που συνδέει το δωμάτιό της με το δικό μου, τώσα καταλαβαίνω το γιατί... Είχα την άσέλεια να νομίζω ότι το έκανε για να μη με ένοχλή...

— Δεν είχατε κωμια ιδέα για τις σχέσεις της με τον σωφέρ;

— Δεν μπορούσα να φαντασθώ τέτοιο πράγμα.

— Τη νύχτα της είκοστής τρίτης μεταξύ του μεσονυκτίου και της χαρηνής φύγατε καθόλου από το δωμάτιό σας;

— Μάλιστα.
— Έξηγηθήτε, κυρία Στόρεϋ.

— Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ήμουν έννευρισμένη...

— Θαυμάσια. Και κάματε τί;

— Είχα αφήσει κάτω ένα βιβλίο που είχα άρχισι. Πήγα να το πάρω.

— Ποιά ώρα;
— Δεν μπορώ να θυμηθώ... Νουίτζω μεταξύ των τριών και τετάρων και τέταρτο το πρωί...

— Είδατε ή ακούσατε κανένα άλλον να περπατή μέσα στο σπίτι;

— Πριν πάλι άπαντήση προηγίθη σιωπή.

— Άφου με ρωτάτε, είδα κάποιον στην άκρη του διαδρόμου στο άλλο πλατύσκαλο.

— Άνδρα ή γυναίκα;
— Δεν μπορώ να σας πώμια λάμπα σκεπασμένη με πηινό άμπαλούρη φώτιζε μονάχα το επάνω μέρος της σκάλας και τίποτε άλλο. Δεν έδωσα μεγάλη προσοχή.

— Αυτό δεν το είπατε σε κανένα έως τώρα;

— Όχι. Σας λέγω ότι σχεδόν δεν έδωσα προσοχή.

— Όμως.. Δεν σκεφθήκατε να πάτε στην αστυνομία όταν ακούσατε ότι ύπήρχεν ύπονοιος σχετικώς με το άνομιμα του γκαζιού στο δωμάτιο του έννομοτάχου Λέιν;

— Δεν το άκουσα ποτέ κανένας δεν μου είπα τίποτε. Δεν ήταν και εύχάριστο θέμα.
— Ο νυκτοβάτης αυτός σας άντελάθη;

— Πιθανόν. Δεν το ξέρω.
— Κατοικείτε σ' ένα ξενοδοχείον στο Έρλς Κώρτ από τότε που φύγατε από το Πέβεριλ.

— Μάλιστα.
— Τίποτε άλλο, κυρία Στόρεϋ, σας εύχαριστώ.

— Ο πρόεδρος φάνηκε έκπληκτος.
— Έχετε κωμια ερώτησι, Σέρ Χένρυ;

— Όχι, κύριε πρόεδρε.
— Λάβατε μέρες στο παιγνίδι;

— Δέχσθε την κατάθεση αυτήν;
— Νουίτζω, κύριε πρόεδρε, ότι ή κατάθεση αυτή δεν έχει κωμιαν σχέσιν με την ύπόθεσιν που μας άπασχολεί.

— Ο δικαστής σήκωσε το χέρι.
— Μιά στιγμή. Πρώ το συμφέρον της δικαιοσύνης νομίζω ότι πρέπει να κληθί το πρόσωπον εκείνο που είδε ή κυρία Στόρεϋ... Αν εβρίσκαται εδώ παρακαλώ να προσέλθη...

— Βαρεια σιωπή κυριέψη το ακροατήριον, αλλά κανένας δεν σάλεψε.

— Δεν είναι παρόντες όλοι οι προσκεκλημένοι του Πέβεριλ, είπε τολμηρά ο Λότζελ.

— Λοιπόν, είπε ο πρόεδρος, αφήνοντας για πρώτη φορά να του διαφύγη χειρονομία άνυπομονής, έχετε και άλλους μάρτυρας, κύριε Λότζελ;

— Ο Βάλλανς νόμισε ότι ή υπεράσπιση κατέρες. Παρατήρησε τους ένόρκους, αλλά τα πρόσωπά τους δεν τον πληροφόρησαν τίποτε. Τί έκανε ο Γκλόντι... Ουμήθηκε την άπελπισμένη έκφρασι των φρεσιων ματιών της Ρούθ Κλέαρ και εύχαριστήθηκε που την είχε πείσει να μην παρενυβή εκείνο το απόγευμα στο δικαστήριο...

— Ο Λότζελ συμβουλευθηκε τις σημειώσεις του με χέρι που έτρεμε λιγάκι. Τώρα ήταν πολύ άργά για να άπισθοχωρήση.

— Το πρωί φαινόταν καλά και πήρε το πρόγευμά του μ' εύχαρίστησι, και μόλις είχε άρχισι το δείπνον του άρχισε να παραπονιέται ότι είχε τάστι για έμετόν;

— Ναι.
— Η κατάστασίς του χειροτέρευσε γρηγορά μέθυσε το άλλο πρωί παρ' όλες τις περιποιήσεις που του έκαμαν;

— Ναι.
— Ο γιατρός άπέδωσε τον θάνατόν του σε έλκος του δωδεκαδακτύλου και δεν έγινε κωμια ανάκαμσις. Η διάγνωση αυτή σας ικανοποίησε;

— Δεν μπορώ ενώ ν' άμφισβητήσω τη γνώμη του γιατρού... Άλλ' όμολογώ ότι μου έμεινε κάποια άμφισβόλια.

— Τι έφαγε κατά το πρόγευμά του;

— Τσάι έλαφρό, πόρριτζ και ένα μικρό κομμάτι φρυγανιά.

— Αυτά που έπιαιοναν κι' οι άλλοι άνοσοτοι; Δεν πήρε τίποτε άλλο, τίποτε εξαιρετικό που του έστειλαν άπ' έξω;

— Μάλιστα. Ήταν κασε κωμια που την έφαγε μαζί με το πόρριτζ του.

— Σιγάκιαι σιδ πρσσεχέαι

Η κρέμα...

— Άλις Μάρσαλλ...
Μιά νέα ντυμένη με μπλε παλτό νοσοκόμου πλησίασε στην έδρα και άρχίσθηκε.

— Έργάζεσθε στο νοσοκομείο του Πάρμενσο;

— Μάλιστα.
— Ουιάσθε όταν έφεραν τον έννομο τάρχη Λέιν στο νοσοκομείο, την είκοστήν τετάρτην Δεκεμβρίου; Είχε πάθει δηλητηρίασιν από γκά;

— Μάλιστα.
— Άργότερα προσεβλήθη από πνευμονία και για δέκα μέρες έδειχνε ότι ή κατάστασίς του έβελτιώνετο;

— Άκριβώς.
— Δηλαδή, θα μπορούσε κανείς να πη ότι βρισκόταν σε άνάρωσι;

— Μάλιστα.
— Σε λίγο θα μπορούσε να δεχθί και επισκέψεις;

— Μάλιστα.
— Σας έκανε την έντύπωσι ότι είχε πολλούς φίλους;

— Μάλιστα.
— Ήγοντο διάφοροι και ζητούσαν πληροφορίας και του έστειλαν γλυκά και φρούτα;

— Μάλιστα.
— Πρόσωπα γνωστά στην πόλι;

— Άσφαλώς. Όλοι τον αγαπούσαν πολύ. Ο ταγματάρχης Λάσκομπ, ο αρχηγός της αστυνομίας, ήθε δυό τρεις φορές, επίσης ο Σέρ Χιούστας Τάνμπριτζ, όπως και ο κύριος Τζώρτζ. Η κυρία Τάνμπριτζ του έστειλε θαυμάσια άνθη και πικνικό...

— Ο Λότζελ σταμάτησε την μάρτυρα στον κατήφορο που είχε πάρει.

— Άπαντάτε μου με ναι ή όχι, Μίς Μάρσαλλ. Πρώ δέκα ήμερών ο άσθενης σας προσεβλήθη από γαστρικά;

— Ναι.
— Το πρωί φαινόταν καλά και πήρε το πρόγευμά του μ' εύχαρίστησι, και μόλις είχε άρχισι το δείπνον του άρχισε να παραπονιέται ότι είχε τάστι για έμετόν;

— Ναι.
— Η κατάστασίς του χειροτέρευσε γρηγορά μέθυσε το άλλο πρωί παρ' όλες τις περιποιήσεις που του έκαμαν;

— Ναι.
— Ο γιατρός άπέδωσε τον θάνατόν του σε έλκος του δωδεκαδακτύλου και δεν έγινε κωμια ανάκαμσις. Η διάγνωση αυτή σας ικανοποίησε;

— Δεν μπορώ ενώ ν' άμφισβητήσω τη γνώμη του γιατρού... Άλλ' όμολογώ ότι μου έμεινε κάποια άμφισβόλια.

— Τι έφαγε κατά το πρόγευμά του;

— Τσάι έλαφρό, πόρριτζ και ένα μικρό κομμάτι φρυγανιά.

— Αυτά που έπιαιοναν κι' οι άλλοι άνοσοτοι; Δεν πήρε τίποτε άλλο, τίποτε εξαιρετικό που του έστειλαν άπ' έξω;

— Μάλιστα. Ήταν κασε κωμια που την έφαγε μαζί με το πόρριτζ του.

— Σιγάκιαι σιδ πρσσεχέαι

Δί χορωδίαί μας

Γ' Η «Παλλάδιος Χορωδία». (Το α' και β' τμήμα ανδρῶν και γυναικῶν)

Μιά πρωτότυπη έρευνα του κ. Σ. Πετρά (Πιμπρινέτ)

Όπως και στο περασμένο φύλλο άνηγγειλα, σήμερα θα άσχοληθώ με την «Παλλάδιος Χορωδία» του κ. Κόντη. Άλλη μεγάλη χορωδία αυτή ίσως και η μεγαλύτερη γιατί ο αριθμός των μελών και των μαθητῶν της πού κάθε μέρα όσο πάει και αυξάνεται έχει φθάσει αίσίως τον αριθμόν 350 και έχει τρόπο να τα κάνει... τετρακόσια και περισσότερα ακόμη... Δεν θα κάνουμε κριτική ούτε θα κρίνουμε το έργο της «Παλλάδιος Χορωδίας».

Ο έμψυχωτής της, ο πατέρας της... Έξη ετών δράσις! Η ίδρυσις της όφειλεται στην έμπνευση πρώτα του κ. Β. Κόντη και ύστερα στην του κ. Γ. Κουράκου και μερικῶν άλλων φιλομούσων. Η «Παλλάδιος Χορωδία» είνε όπως είπαμε μεγάλο και σοβαρό χορωδιακό ίδρυμα με οργανωτάς πού έχουν πλήρη επίγνωση τῶν καθηκόντων των και τῆς άποστολῆς των άνεγνωρίσθη έπισήμως από τὸ Κράτος και έκαμε τὸ πρώτο ντεπούτο της στην

Η Παλλάδιος Χορωδία έχει τέσσαρα εν όλῳ τμήματα. Αον και Βον άνδρικών και Αον και Βον γυναικείων. Επίσης έχει και δύο μεγάλα μαθητικά τμήματα, άνδρικών και γυναικείων διά τὰ όπεία όπως είπα και πάρα πάνω θα άσχοληθώ στο άλλο φύλλο. Τώρα άς πούμε λίγα λόγια για τὸν διευθυντή της τὸν κ. Άλέκο Κόντη και ύστερα άς προχωρήσω στο ρεπορτάζ τῶν όνομάτων. Ο κ. Κόντης, μουσικοσυνθέτης έφυγε από την Άθήνα κατά τὸ 1917 και μετέθε εις τὸ Βερολίνο δι' ανώτερας σπουδάς. Παρέμεινε εκεί τέσσαρα χρόνια περίπου, ύστερα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ανώτερων σπουδῶν του έπήγε εις την Κρατικήν Όπερα του Μονάχου και κάθησε άλλα τέσσαρα χρόνια. Στα 1926 ήλθε στας Άθήνας με ένα όνειρο... να ιδρύσῃ χορωδία «ά καπέλλα» κατά τὸ υπόδειγμα τῶν εν Εύρώπῃ λειτουργούντων παρομοίων ιδρυμάτων. Ο έξαιρετικός αυτός καλλιτέχνης έκοπίασε, κούραστηκε, δούλεψε έξη σχεδόν χρόνια και τέλος στα 1932' όπως είπα κατάρθωσε να πραγματοποιήσῃ τὸ όνειρό του. Να δη την Παλλάδιος Χορωδία. Γι' αὐτὸ και όπως λένε εκείνοι πού γνωρίζουν καλύτερα από εμένα τὰ πράγματα η Παλλάδιος Χορωδία είνε έργο... του Κόντη η αν προτιμάτε τῆς «μπακέττας» του όπως πολλὸ σωστά γράφει και ένας γνωστός και αξιόσεβαστος μουσικός κριτικός μας...

Τὰ ιδρυτικά μέλη τῆς Παλλάδιος Χορωδίας. (Είς τὸ μέσον τῆς β' σειράς, ο διευθυντής τῆς Χορωδίας κ. Κόντης).

Είνε τόσο γνωστή η δράσις της και τόσο επιτυχίες έχει σημειώσει πού δεν υπάρχει κανένας πού να μη ξέρῃ πῶς η «Παλλάδιος Χορωδία» είνε μιὰ μουσική οργανωσις λαμπρῆ για την Ελλάδα, καύχημα σωστό για τὸν τόπο μας, είνε ένα μουσικό ίδρυμα πού εάξει τὰ γυαλιὰ σε πολλὰ ὠδεία. Θα άσχοληθώ λοιπόν με τὴ «Παλλάδιος Χορωδία» μόνο ως ρεπόρτερ περιοριζόμενος στο να γράψω τὸ ιστορικὸν τῆς ιδρύσας της, να σῶς παρουσιάσω τὰ μέλη της άρσεινικά τε και θηλυκά (τὰ έπίσημα μέλη της σήμερα και στο άλλο φύλλο τούς μαθητάς της μικρούς και μεγάλους.

αίθουσα του Έλληνικο ὠδείου την 15ην Ιανουαρίου 1932 με επί κεφαλῆς τὸν κ. Άλ. Κόντη, σημειώσασα θριαμβικῶν, και μεγάλην εντύπωσιν εις τούς μουσικούς αθηναίκοὺς κύκλους. Όταν πρωτοάρχισε η Παλλάδιος Χορωδία, είχε τότε μόνον 80 πρόσωπα και εις διάστημα έξη μόνον ετών κατάρθωσε να φθάσῃ στα 350 όπως έχει σήμερα. Η Παλλάδιος Χορωδία εόθως μόλις συνεστήθη απέκτησε και δύο μεγάλα παραρτήματα στον Πειραιά και στο Παγκράτι. Εκτός τῶν μεγάλων δωρητῶν η Παλλάδιος Χορωδία έχει ανοίξει από τότε πού συνεστήθη κατάλογον εις τὸν όποιον έγγράφονται ως άρνώγα μέλη προσφέροντες ένα ποσὸν άπαξ του έτους. Είς τὸν κατάλογον αυτόν έχουν έγγραφῆ πλείστα μέλη τῆς Αθηναϊκῆς κοινωσις, πολλοί φιλόμουσοι και φιλότεχνοι και έτσι οί πόροι της κάθε χρόνο και αυξάνονται

Και τώρα... στο ζουμί. Ρεπορτάζ όνομάτων. Ο κ. Κόντης μας έκανε τὴ χάρη να μας δώσῃ αρκετά από τὰ 350 όνόματα τῶν μελῶν τῆς χορωδίας του. Αρχίζουμε πρώτα από τὰ γυναικεία όνόματα και τῶν δύο τμημάτων Αου και Βου. Ε. Άδάμ, Μ. Άθανασιάδου, Γ. Αιγιαλίδου, Κ. Ανέλλου, Ε. Αντωνοπούλου, Ν. Αντωνιάδου, Α. Αργυροπούλου, Β. Αρτεμιάδου, Μ. Ασλάνη, Σ. Βατάλη, Α. Βενετσάνου, Θ. Βλαχάκη, Σ. Βλαχάκη, Ε. Βουγιούκα, Φ. Βραχνοῦ, Ε. Βρυώνη, Φ. Βρυώνη, Α. Βρυώνη, Ε. Γαθαδά, Μ. και Κ. Γαλιτσάτου, Β. και Α. Γεωργιάδου, Α. Γιαννάκου, Κ. Γιαννοῦλη, Β. Γιαννουλοπούλου, Κ. Γενοβέλη, Μ. Γιώρτζου, Ε. Γκοβότση, Γ. Γρηγορίου, Κ. Δαμάλλα, Α. Δάφνου, Α. Δεσούλα, Α. Δημητριάδου, Α. Δρακάτου, Α. Δούρα, Φ. Δρογγίτου, Κ. Έμμερ, Σ. Ζυμιάδου, Ε. Εύθυμιου, Δ. Εύ-

Και πρώτα-πρώτα. Η «Παλλάδιος Χορωδία» ιδρύθη στην άριη του 1932, όπως μας λέει ο λαμπρός καλλιτέχνης κ. Κόντης' ο διευθυντής της,

ΡΕΣΙΤΑΛ ΣΟΦΙΑΣ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Την περασμένη εβδομάδα είχαμε την ευχαρίστηση ν' ακούσωμε στην αίθουσα του «Ρεξ» ένα πολὺ ένδιαφέρον ρεσιτάλ τῆς Σοφίας Ζαφειροπούλου, άποφοίτου τῆς «Έκδλ Νορμάλ» τῶν Παρισίων.

Η καλλιτέχνις έξέτελεσε τὸ πρόγραμμα της με ένα παίξιμο γεμάτο έκφραση και πάθος, αυθόρμητο και άπροσποίητο, και με πολλήν άτομικότητα. Η τεχνική της ήταν άψογη.

Πόση λεπτότης και πόση ποιησις στη Σονάτα του Μότσαρτ! Η ώραίο μπαλλάντα του Σοπέν παίχτηκε με πάθος και βαθεία έκφραση, και η Βάλας έδινε την έντύπωσιν ενός άλλου θινου κομφοτεχνήματος.

Τέλος, στην «Καμπανέλλα» τοῦ Λίστ, η Ζαφειροπούλου άνεδείχθη μεγάλη καλλιτέχνις. Την έπαιξε με ά παράμιλλη δεξιότητα και ο ήχος της ήταν κυριολεκτικά κρυστάλλινος.

Τὸ έκλεκτόν κοινόν πού παρηκολούθησε την συναυλιάν χειροκρότησε ένθουσιωδῶς την νεαράν καλλιτέχνίδα.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Άνέραστη

Άνήμπορη να ειπή τὸ τι ποθεί, σφίγγα κλεισμένη μέσα στον έαυτή της αφήνει να πλανιέται στ' όνειρό της, κάπου, σε μιὰ άλλη χώρα πὸ χρυσή

Γαλάζιο φῶς τὰ μάτια, θαλασσὶ τὸ ὄψαδι, ω άπλωτὸ στον άργαλειό της, κι' όλη η έρωτιάρα η Φύση στο πλευρό της, πλέρια άπ' άφίονι κόκκινο πού άνθεί

Μέλισσες σμάρι δόλγυρα βομβοῦνε, σμάρι πουλιὰ για άγάπη τραγουδοῦνε, κάθε κλωνάρι γίνεται φοληνά...

Κι' αὐτὴ σκυμμένη εκεί πάνω στο ἴψαδι, ξέγη στοῦ άνέρα πού έρχεται τὸ γάδι και τῆς χαϊδεῖ στήθια και μαλλιά,

Θυμίου, Ι. Εύστρατίου, Α. Ζανῆ, Α. Ζεμπίλα, Κ Ζωγράφου, Μ. Ήλιάδου, Α. Θεοδώρου, Ε. Θεοφανίδου, Ε. Καμύση, Μ. Κανδρεσιώτου, Λ. και Φ. Κανελλοπούλου, Ν. Καραχάλιου, Ε. Καρθούνη, Μ. Καρκαντζοῦ, Μ. Κατσαρού, Α. Καλκανδῆ, Μ. Καπέλλου, Ε. Καστριάδου, Α. Καψάλη, Σ. Κλωττάκη, Α. Κεχαγιόγλου, Ε. Κοκκῶνη, Ι. Κολάση, Μ. Κοντούζογλου, Λ. Κουντουρά, Α. Κοκκίνου, Σ. Κουμανάκου, Ε. Κουτσομπέλλα, Μ. Κούρτη, Α. Κυριαζῆ, Λ. Κυριαζοπούλου, Β. Πλατοπούλου, Ε. Λαμπρίδου, Φ. Λιτῆ, Ι. Λούθη, Ν. Μαλάκη, Ε. Μανδρᾶ, Α. Μανδρᾶ, Μ. Μανιάκη, Φ. Μάντζου, Κ. Μαρίνη, Α. Μαρκάκη, Δ. Μασκλαθάνη, Μ. Μάστρακα, Κ. Ματαράγκα, Ν. Ματαράγκα, Α. Μαυρίδου, Μ. Μαυρομάτη, Μ. Μαύρου, Κ. Μελλισινοῦ, Α. Ματσούκα, Λ. Μουρίνη, Ε. Μπαταϊμῆ, Ε. Μπαθέα, Α. Μπελόκα, Φ. Μπερτζουάνη, Κ. Μπουνίου, Ε. Μωραϊτίου, Φ. Νταλάντη, Ρ. Νικολαΐδου, Α. Νικολοπούλου, Κ. Ξενοπούλου, Ε. Οικονομίδου, Ε. Ομήρου, Ε. Παλαιοκρασά, Ε. Παπαδοπούλου, Α. Παπαντωνίου, Χ. Παπαπέτρου, Μ. Παρασκευοπούλου, Α. Παχούλη, Α. Περπινιάδη, Ν. Πίκουλα, Ν. Πολυκαρδιώτη, Ν. Πρινοπούλου, Φλ. Πρόκου, Τ. Ραγκούση, Β. Σακελλαροπούλου, Α. Σαρρή, Μ. Σαρρή, Ν. Σγουροῦ, Ν. Σέρβη, Μ. Σιδηροπούλου, Μ. Σιμαντώνη, Κ. Σκαλκώτα, Κ. Σμυρνούδη, Λ. Σπανοῦ, Ν. Σπηλιοπούλου, (Φραγκιά), Μ. Σπυροπούλου, Κ. Σταύρου, Μ. Σταυρίδου, Ν. Στελιανουδάκη, Ι. Στεργίου, Ρ. Στριφτοῦ, Κ. Στυλιανοπούλου, Β. Σφακιανάκη, Μ. Σωτηροπούλου, Α. Ταγκοπούλου, Λ. Τζάλλα, Ν. Τομαροπούλου, Τ. Τομαροπούλου, Ν. Τριανταφυλλίδου, Α. Τσοκοπούλου, Α. Τσοκοπούλου, Ε. Φανουράκη, Ε. Φαυτούκα, Μ. Φιντικῆ, Κ. Φούτη, Ζ. Φυλαντώρη, Ι. Χαρβαλιὰ, Χ. Χατζηϊωάννου, Π. Χατζοπούλου και άλλαι... 152. Ζωή νάχουνε...

Και τώρα πάμε στους άνδρες. Αου και Βου τμήματος μαζί... Αρχίζουμε.

Χ. Άβραμίδης, Π. Άθηνάσιος, Ν. Άλεξανδρόπουλος, Α. Άλεξανδράτος, Α. Άναστασιάδης, Ι. Άνδρουλης, Β. Άφεντάκης, Κ. Γάλλος, Ν. Γιαννόπουλος, Ι. Γιαννοῦλης, Β. Γισπαλάκης, Γ. Δεμθόνας, Σ. Δήμας, Π. Διαμαντόπουλος, Σ. Διανέλλος, Μ. Δοκόπουλος, Δ. Ζάρβανος, Μ. Θάνος, Β. Θεοδώριδης, Α. Θεοδώρου, Π. Θεοχάρης, Σ. Θωμόπουλος, Κ. Ίορδάνου, Σ. Καζάκος, Β. Κάκκος, Κ. Καλλίνικος, Π. Καμπακίδης, Ι. Καμπάνης, Γρ. Καμπέρης, Β. Καμπουρόπουλος, Δ. Καραδαμίτσης, Σ. Καράχαλος, Π. Καραλής, Κ. Καρακώστας, Θ. Καραμανώφ, Π. Καστανάς, Μ. Κοβαλέφσκι, Ν. Κομιανός, Μ. Κορώνης, Δ. Κοτόπουλος, Α. Κουδουνας, Γ. Κουράκος, Σ. Κουράκος, Π. Κροντήρας, Ε. Κωνσταντέλος, Ε. Λάκατλης, Σ. Λέκκας, Χ. Λυμπερόπουλος, Π. Μακοῦης, Ε. Μαννεζατάνος, Κ. Μαρκόπουλος, Β. Μάρκου, Χ. Μοδινός, Ι. Μοντεσάντος, Α. Μπαμπίλης, Θ. Μπιστόπουλος, Κ. Νανιόπουλος, Κ. Νάτσος, Α. Νίκαινας, Ε. Ντουμάνης, Π. Ξενάκης, Δ. Όρφανός, Ι. Παναγιωτόπουλος, Γ. Παπουτσης, Τ. Πυργολιάς, Σ. Ροῦμπος, Ν. Σούλης, Σ. Σπετσιέρης, Α.

Σπυρόπουλος, Γ. Σπυρόπουλος, Ξ. Στελλάκης, Κ. Ταυλάς, Σ. Τρεβιζάκης, Α. Τσικογιαννόπουλος, Γ. Τυπάλδος, Γ. Τυπάλδος, Π. Φρατζεσκάκης, Δ. Φωκάς, Ε. Φωκάς, Σ. Φωκάς, Ν. Χαρίτος, Σ. Χρυσομάλλης, Α. Χυτήρης και άλλοι.

Αιτές και αυτοί είνε τὰ τακτικά μέλη τῆς Παλλάδιος Χορωδίας. Στ' άλλο φύλλο θα δοῦμε τούς μαθητάς τῆς και θα μιλήσωμε και για τῆς επιδείξεις της.

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Η ΡΙΤΣΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑΚΙΑ ΤΗΣ

(Συνέχεια από τὴ σελίδα 4)

ραντὰ, όπου θα γινόταν τρικουβέρτο τὸ γαμήλιο γλέντι με προσκαλεσμένους όλους τούς πὸ σικ κοσμικούς τύπους τῆς Αθηναϊκῆς κοινωσις.

Στὸ υπόγειο τῆς απόκεντρης παρόδου, η κίνηση κι' η συγκίνηση ήταν στο ζενιθ. Έντυναν τὴ νύφη συγγενείς και γνώριμοι. Η θεώρατη κόουσα τὸ γαμπροῦ, έξω από την πόρτα, έκλεινε ὄλο τὸ δρομάκι. Όλοι και ὄλα περιμεναν τὸν κ. Άγη Δροσινὸ. Κι' η θειά τῆς Ρίτσας, περισσότερο από κάθε άλλον με τὴν ψυχὴ στα δόντια από τὴν άγωνία.

Έκείνη τὴν ὠρα ένας ταχυδρομικός έμφανίσθηκε στο σπίτι με ένα τηλεγράφημα στα χέρια. Ζήτησε τὴ Ρίτσα Δῆμα να τὸ παραλάβῃ προσωπικῶς, για να υπογράψῃ και στο έιβλίο του. Η νυφούλα έτρεξε. Κάποιο συγχαρητήριο από καμμιά φιλη τῆς ίσως θαχε φτάσει πρόωρα - έσκέφθηκε.

Άλλά μακάρι να ήταν αὐτὸ... Τὸ δράμα, εκεί πού κανένας δεν τὸ είχε προβλέψει, ήρθε να ξεσπάσῃ μετά τὸ άνοιγμα τὸ τηλεγραφήματος: «Οικογένεια Δροσινου ἡ Αγιάζογλου, εκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας!», τὴν πληροφοροῦσε τὸ προξενεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὴν πρώτη λιποθυμία τῆς Ρίτσας τὴν διαδέχθηκαν λυγμοί, ξεφωνητά, τάραμα στο πάτωμα... Τὸ υπόγειο άντιθόσσε. Τὰ νυφικά ξεσκίστηκαν κι' έπεσαν σε κουρέλια. Οί συγγενείς κι' οί γνώριμοι σκορπίστηκαν κι' η άτμόσφαιρα τὸ πρὶν χαρούμενου φτωχικοῦ κράτησε ηλεκτρισμένη πέρα από μιάν ὀλόκληρη ὠρα, πού έμφανίσθηκε δηλαδή στο κατῶφλι τῆς πόρτας ο κ. Άγης, άνήσυχος και έκπληκτος για τὴ φασαρία και τὸ συνωστισμό πὸ επικρατοῦσε έξω στη στενὴ πάροδο.

Η μόνη πού είχε μείνει κοντὰ στην ὀλοφυρομένη Ρίτσα ήταν η θειά - η γεροντοκόρη. Αὐτὴν ἄλλωστε μόνη είχε άνεχθῆ να τὴν θλέπῃ μπροστά τῆς η άνεμῶσά της. Και στην κρίσιμη εκείνη στιγμῆ, η θειά η γεροντοκόρη ξεπρόβαλε στην πόρτα και άνήγγειλε με έπισημότητα στο γαμπροῦ:

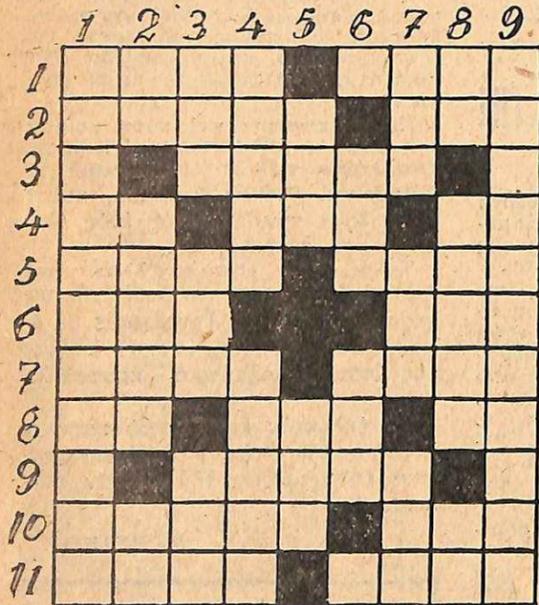
—Ο γάμος, κύριέ μου, δεν θα γίνῃ Η Ρίτσα έχει τὰ νευράκια της!...

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

7) Ἀριθμός. — Γερμανός πολιτικός. — Εὐθέα.
 8) Ποταμός τῆς Αὐστρίας. — Τμήμα γῆς. — Ἄρθρον.
 9) Διύλιος.
 (Ἀποστολῆς: Ἀπόστολος Α. Μητσόλης καὶ Εὐρυμέδων Ι. Τάγης, Ἰωάννινα).

Οἱ τέσσερες πράξεις

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τέσσερες ἀριθμούς, οἱ ὁποῖοι, προστιθέμενοι, δίδουν 50 καὶ οἱ ὁποῖοι — ἂν πολλαπλασιασθεῖτε τὸν μικρότερο ἐπὶ 4 καὶ προσθέσετε στὸν δεύτερο 4, ἀφαιρέσετε δὲ ἀπὸ τὸν τρίτο 4 καὶ διαιρέσετε τὸν μεγαλύτερο διὰ τοῦ 4, σὰς δίδουν κατὰ τὶς τέσσερες αὐτὲς πράξεις τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα;

Τὰ κουτιά

Ἄν ἔχετε ἓνα κουτί ποὺ περιέχει πέντε ἄλλα κουτιά, τὰ ὁποῖα πάλι περιέχουν δύο ἄλλα κουτιά τὸ καθένα, πόσα κουτιά ἐν ὅλῳ ἔχετε; Ἀπαντήστε μας ἐ εἴκοσι δευτερόλεπτα.

Τὸ αὐτὸ ἄθροισμα

Διαιρέσατε τὸ παρακάτω τετράγωνο σὲ ἕξι μέρη τοῦ ἴδιου σχήματος καὶ τῆς ἴδιας ἐπιφανείας, εἰς τρόπον ὥστε, τὶ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν ποὺ ὑπάρχουν μέσα σὲ κάθε τμήμα, νὰ εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὰ ἕξι τμήματα. Ποῖο εἶναι τὸ ἄθροισμα αὐτὸ

9	1	8	6	9	5
2	5	0	1	3	7
3	7	7	4	6	4
4	0	4	2	3	0
6	1	2	3	1	2
9	4	8	5	9	0

μα τῶν ἀριθμῶν ποὺ ὑπάρχουν μέσα σὲ κάθε τμήμα, νὰ εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὰ ἕξι τμήματα. Ποῖο εἶναι τὸ ἄθροισμα αὐτὸ

Λύσεις προηγουμένων

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Η ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

Θάνατι καὶ πάλι ὁ γαμβρός... τοῦ πεθεροῦ καὶ τῆς πεθερᾶς του.

ΤΑ ΔΥΟ ΝΗΣΙΑ

Ἡ Μεγάλη Βρετανία καὶ ἡ Ἰσλανδία

ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

*Ὅταν διπλώσετε τὴν εἰκόνα στὴ μέση, καὶ ἔχετε χωριστὰ τὸ ἓνα μέρος τοῦ προσώπου καὶ χωριστὰ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἐκφραση τοῦ καθενὸς θὰ ἀντιληφθῆτε τί περιέχουν οἱ δύο φακέλλοι.

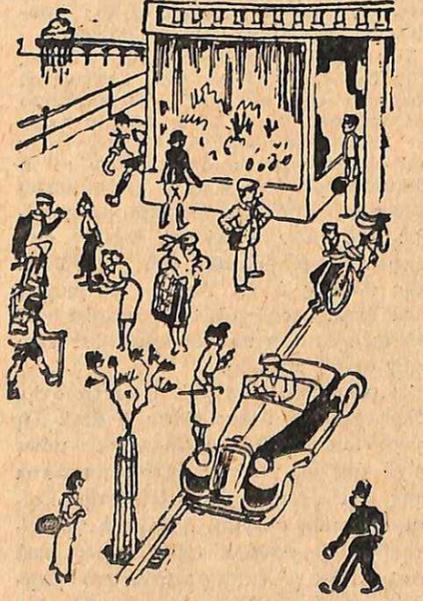
Η ΜΠΟΤΙΛΛΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΠΑΓΓΟΣ

Ἄρκει, σὲ μιὰ ἡλιόλουστη μέρα, νὰ διευθύνετε πάνω στὸν σπάγγο τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς κοινῶ φρακτοῦ. Ὁ σπάγγος θὰ καῖ καὶ θὰ κοπῆ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 554

- 1) Ἀμαλία—Ἀθηνᾶς
- 2) Ἄρια—Ἄρη.
- 3) Μά—σά—πάν—αί—ἄρ.
- 4) Ὄρη.—Πόρος.—Ὄρα
- 5) Λία—Ἀίγνα.—Νᾶς.
- 6) Ἰα—Πᾶ—Ἀῖα—Μᾶ—Ψῖ.
- 7) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.—Μένει.
- 8) Χαριτιά.—Σελήνη.
- 9) Νουά.—Νόμφ.
- 10) Θᾶ—ρᾶ—Μέν.—βᾶ—Ὀν.
- 11) Ἦρα—Μέλας.—Ἔνα.
- 12) Νηί.—Ἄγημα.—Νῶν.
- 13) Ἄς—ὄν.—Ἄνω—ἐν—Ζῖ
- 14) Ἄραψ.—δύο.
- 15) Κράσις.—Ἀνανίας

Στὴν παρακάτω εἰκόνα μετὰ ὑπάρχουν διάφορα πρόσωπα. Μπορεῖτε, βοήσκοντας

τὴν σχέση τῶν ἑνὸς μὲ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισί τους, νὰ σχηματίσετε μ' αὐτὰ διάφορα ζεύγη;

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πληγώνει τις καρδιές. — Μέλος τοῦ ματος.
- 2) Συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τελικὸς σύνδεσμος.
- 3) Τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.
- 4) Σύνδεσμος. — Βαλκανικὴ νομισματικὴ μονάδα. — Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
- 5) Μοτικὸν πλοῖον. — Ἐκείνος ποὺ δὲν εἶ.
- 6) Συντροφιά (ἐμπορικὴ συγκοπή). — ὑπερασματικὸς σύνδεσμος.
- 7) Ἐπίσημα. — Ἐντόπιον.
- 8) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. — Ὅρος σκακιῦ. — Ἐνα φωνήεν δύο φορές.
- 9) Γαλλικὸν χωρίον πολὺ γνωστὸν λόγων Ἰσπανικῶν γεγονότων.
- 10) Ὑποζύγια. — Ἄ'Ο μπάριπα...», ἡ σωποποίησις τῶν Ἀμερικανῶν.
- 11) Ἀδελφός. — Γυναικίον ἰατρικὸν ἔγγλημα.

ΘΕΤΩΣ

- 1) Μαίνεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν.
- 2) Μουσικὸς φθόγγος. — Θρυλικὸς ἄλλην μουσικὸς τῆς ἀρχαιότητος. — Πότις Νοτίου Γαλλίας.
- 3) Χρονικὸν διάστημα. — Αἰτιολογικὸς σύνδεσμος. — Πρὸθεσις.
- 4) Μέγας κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου. — Τὸ μικρὸ γνωστοτάτου ζώου, ποὺ τὸ τρώγαμε στὴν σοῦδα.
- 5) Γαλλικὸν ἄρθρον ἐν χρήσει καὶ εἰς ἑς τίτλους εὐγενείας. — Τὸ ἄλογο στὴν μοικιῇ ποίησι.
- 6) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Γράμμα ἄλφαβήτου.

Θύμηση-λησμονιά

Μὲς στὸ μεθύσι τοῦ κρασιοῦ, καὶ τοῦ χοροῦ τῆ ζᾶλης, ξυπνοῦν' ἀγάπες φλογερές, καὶ ζωντανεοῦν πάλι...

Δυὸ λάγνα μάτια δλόμαυρα, δυὸ χεῖλη βελουδένια, κάποιον ναζιάριχο κορμί, δόντια κεχομπάρνια.

Μὲς στὸ μεθύσι τοῦ κρασιοῦ, καὶ τοῦ χοροῦ τῆ ζᾶλης, σδύνουνται ἀγάπες ὁμορφες, καὶ λησμονιοῦνται πάλι...

ΛΑΙΔΗ ΓΙΟΛΑΝΤΑ

Θλιψη

Ὁ ἥλιος μὲς' στὰ σύγνεφα πνιγμένος τὰ δάδικα μιὰν ἀχτίδα του πασχίζει νὰ μοῦ στείλῃ. Ἡ προσμονὴ μου μάταιη. Κι' ἡ μέρα ἡ (βουρκομένη) με μιὰ συμπόνια ἀπέραντη ὀλιμμένον μὲ (κυττά. Καὶ κλαίει μαζί μου ἀτέλειωτα τὸ πικρὸ (μένο δαίλι' κι' ὁ οὐρανὸς ἀγέλαστος. Κι' ἡ σιγανὴ (βροχὴ) δάκρυά των εἶν' ποὺ χύνονται στὴν κούφια (ἀπαντοχὴ) καὶ στὴν ἐλπίδα π' ἔσθυσεν ἐντός μου γε (λασμένη...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Η. ΥΦΑΝΤΗΣ

Αὐτοκτονία

Μὲ τὴν σκέψη πρὸς τ' ὄνειρο κλειστή. Μὲ τὴν σκέψη στὴν θλίψη θυθισμένη... Ἡ καρδιά του μιὰ ὕδρια μισοσπασμένη κι' ἡ ματιά του μιὰ φλόγα πᾶ σβυστή.

Περασμένων ὀνειρῶν στοχασμοί... Μιὰ μορφή μὲς' σὲ σύγνεφα χαμένη... Ἡ καρδιά του μιὰ ὕδρια μισοσπασμένη, καὶ οἱ πόθοι του, αἰῶνιοι σαρκασμοί.

Καὶ τοῦ τέλους ζυγῶνον οἱ σπασμοί. Τέλος πρόωρο ἀλήθεια, μὰ ὅμως πρέπει. Καὶ οἱ πόθοι του αἰῶνιοι σαρκασμοί... Καὶ τριγύρω τὸ κοινὸ, καὶ τὸν βλέπει.

Μὲς' στὸ δαίλι ξεχύνονται ψαλμοὶ Τᾶσα φεύγει στ' ἀτέμνονα τὰ μάκη... Ἡ γαλήνη τώρα ἐδίωξε τὸ δάκρυ. Ἄεν τὸν πνίγουν πᾶ οἱ αἰῶνιοι σπαραγμοί.

Π. ΚΛΑΔΑΚΗΣ (Γαλάνης)

Ἐνας ἀλήτης πέδανε

Ἐξω, τὸ γαιμωνιάτικο σκοτάδι εἶχε ἀπλωθῆ. Ὁ ἀγέρας φύσαγε μὲ δύναμη καὶ τὸ χιόνι ἐπάρτε ἀσπάζοντα τὴν γῆ. Μὲς' στὴν ταβέρνα, στὴν ἄκρη ἐκεῖ, μόνος, σκυφτὸς μπρὸς στὸ ποτήρι του, καθόταν ἕνας ἀλήτης. Τὰ πόδια του ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ τρύπια παπούσια του καὶ τὸ κορμὶ του, κάτω ἀπ' τὰ σχισμένα ρούχα του, ἐτρεμε.

Κι' ὁ κάπελας, πίσω ἀπὸ τὸν μπάγκο του, τὸν κούταζε, κουνώντας τὸ κεφάλι του παραέξανα. Γιατί; Μήπως γιατί πίνει; ἢ νὰ φοβόταν μὴ δὲν πληρωθῆ; Μὰ ἐξω φουᾶ ἄγριος ὁ βορρῆς κι' αὐτὸς θέλει μὲ τὸ κρασί νὰ ζεσταθῆ νὰ μὴ τὸ νοιώθῃ. Μὰ κι' ἂν αὐριο τὸν βροῦνε κάπου πεθαμένο, ποῖος θὰ μπορούσε νὰ λυπηθῆ, ποῖος θὰ μπορούσε νὰ κλάψῃ γιὰ τὸν χαμὸ αὐτοῦ τοῦ φτωχοῦ ἀλήτη;

Μιὰ ἐρημιά γύρω: ὁ βορρῆς φύσαγε μὲ δύναμη κι' ἔκανε στὸ πέρασμά του νὰ σφυρίζουν τὰ γυμνωμένα δέντρα τοῦ δρόμου. Κανεὶς διαβάτης, μονάχα μιὰ σκυτὰ φαινόταν ποὺ ἔσερνε μὲ κόπο τὸ βῆμα τῆς. Τρίκλιζε, λὲς κι' ὁ ἀγέρας τὸν ἔσεργε ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ. Τραβοῦσε γιὰ τὰ γνωστο. Σπίτι δὲν εἶχε, οὔτε φαμηλιά, ποὺ θὰ τὸν πόρμεναν, φωτιά γιὰ νὰ ζεσταθῆ δὲν θάβρισκε πουθενά. Ἦταν γι' αὐτὸν ἕνας ἀπέραντος δρόμος ἡ ζωὴ, ἕνας ἄγριος γεμῶνας...

Τὰ μάτια του χωρὶς λάμψη ἔβεναν ἀκίνητα, ἀπλανῆ μέσα στὶς κόγχες των, λὲς καὶ μπρὸς τοῦ περνοῦσαν ἀπέλιωτες θυμῆσις ἴσως μιᾶς ἄλλης ζωῆς ποὺ εἶχε ζήσει, ἢ ποὺ τὴν ἔζησε στὴ φαντασία του...

Γιὰ μιὰ στιγμή τοῖκλισε, προσπάθησε νὰ κρατηθῆ μὰ δὲν μπόρεσε καὶ σφωιάστηκε γάμω στὴ χιονισμένη γῆ...

Κανεὶς διαβάτης γύρω, μόνος ὁ βορρῆς φύσαγε μὲ δύναμη κι' ἔκανε τὰ γύρω δέντρα νὰ σφυρίζουν, σὴν μιὰ πένθημη προσευχὴ γιὰ κάποιον ποὺ ἔσθυσε ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὸ χιόνι, ἀλαφρατὰ τὸν σκέπαζε σὴν ἕνα σάβανο...

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

Στοργὴ καὶ πόθος

Κάποια φορὰ σοῦ εἶπα πὼς ἦταν καλύτερα νὰ μὲ διώξῃς, γιατί ἔτσι δὲν θὰ ξαναρχώμουν πᾶ. Μὰ σὺ μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ φανέωνε ὅλη τὴ συμπόνια σου γιὰ μένα ὁπότες μὲ τὴν γλυκεῖα φωνή σου: «Δὲν θὰ σε διώξω ποτέ».

Κι' ἐγὼ σκέπτομαι πάντα μὲ πόνο, πὼς ἂν θελήσης ποτὲ τὰ στοργικὰ σου φιλιὰ νὰ τ' ἀνταλλάξῃς μὲ τὰ φιλιὰ τοῦ ποθοῦ, τότε θὰ φύγω γιὰ νὰ μὴ ξαναρθῶ πᾶ. Ὁ θά φύγω γιὰ πάντα, χωρὶς νὰ χρεοκοπῆ νὰ μὲ διώξῃς.

ΓΟΝΙΑ ΑΓΓ.

Σκοτεινιάζει

Σκοτεινιάζει... τὰ πέπλα τῆς ἡ νύχτα ἀπλώνει (πλώνει) καὶ τυλίγει τὴν πλάση, μὲ βιάση περισί (σι...)

Μὲς' στὴ νύχτα ὄλο νεύρομαι... Γλυκειὰς (αὐταπάτες) τὴ ζωὴ μου γεμίζουν, ἀπόψε—ὀϊμένα!— Ἐσπετὰ ἡ φαντασία μου σ' ἀπάτητες στρά (τες) καὶ θυμάται ὀνειράτα ξεχασμένα, σβυ (σμένα...

Καὶ τοῦ γκιώνη τὸ κλάμμα ἔσο πάει καὶ (ζυγώνει, ἢ νυχτιὰ τὰ ἀχνὰ πέπλα τῆς σιγανὰ ξε (τυλίγει) τῶν παληῶν τώρα ἡ θύμηση, τὴν καρδιά (μου πληγώνει) κι' ἀφῆνω τὸ κλάμμα μου μὲ τοῦ γκιώνη (νὰ σμίγῃ.

ΤΖΟΥΛΙΑ ΛΑΡΑ

Ἡ προσευχὴ τῆς ἀγάπης

Τὰ μάτια μου ἔχασαν τὴν πρώτη τους λάμψη καὶ φλόγα, ἀπὸ τότε ποὺ ἔχουν νὰ σὲ δοῦν. Τὸ βλέμμα μου κουράσθηκε ν' ἀνεῖξη τὴν καμπὴ τοῦ δρόμου, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως φανῆ. Τὰ χεῖλη μου ἐστέγνωσαν καὶ ἐμαράθησαν γιατί δὲν τὰ ζωογονοῦν πᾶ τὰ φιλιὰ σου. Τὰ χέρια μου κουράσθηκαν καὶ ἔπεσαν ἄτονα ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔχουν νὰ σε χαιδέθουν καὶ ἡ ἀγκαλιά μου ἐπάγωσε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἐγκατέλειψες.

Ἄν ξαναγέρισες ὅμως, τί εὐτυχία! Ὅλα θὰ ξαναπαίρνουν τὴν παλιά τους λάμψη καὶ ὁμορφιά διὰ νὰ σε σαγηνεύσουν τὰ μάτια μου τὴν χαμένη τους φλόγα καὶ γοητεία τὰ χεῖλη μου τὴν πρώτη τους δροσιά καὶ τέχνη νὰ φιλοῦν τὰ χέρια μου, τὴν χάρη νὰ χαιδεύουν καὶ ἡ ἀγκαλιά μου θὰ θερμαινόταν πᾶ νὰ σε δεχθῆ. Ὁ θὰ γινώμουν ἡ πιὸ πιστὴ σου φίλη, ἡ πιὸ στοργικὴ ἀδελφή, ἡ πιὸ τρελλὴ καὶ παιγνιδιάρη ἐρωμένη γιὰ νὰ σε κρατήσω κοντὰ μου.

Ὄϊμὲ ὀμως... Ἄν δὲν ξαναγέρισες τί νὰ τὰ κάμω τόσα ὄνειρα καὶ πόθους; Νὰ τὰ χαρίσω σ' ἄλλον, σὲ κανένα ξένο ἢ ἀγνωστο; Ὄχι, θὰ τὰ φυλάξω ἕως τῆς τελευταίας μου στιγμῆς καὶ ἂν δὲν γυρῆς ἕως τότε θὰ τὰ προσφέρω στὸν λυτρωτὴ τὸ θάνατο.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΚΟΥΡΟΥΠΗ

ΔΙΠΛΑ ΣΤΙΣ ΡΑΓΕΣ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝ. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ηρθε στο γραφείο «τῆ συστάσε: ἐπι-
στηθίας φίλης τῆς κυρίας Διευθυν-
των». Ἀπὸ καιρὸ τὸ λογάριον, ἄρα,
τώρα, μετὰ τὸ περίσσεμα τῆς δουλει-
ας νὰ προσλάβουν μιά μόνιμη δακτυλο-
γράφου γιὰ τὴν ἀλληλογραφία.

Ἡ μέρα ἦταν ἀνοιξιὰτικὴ, φωτεινὴ...
Τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου, ὀλάνοιχτα, ἄ-
φηναν τὴν ἡλιαχτίδα νὰ μπαίνουν χαρού-
μενες καὶ νὰ χαϊδεύουν τὰ λογιστικὰ βι-
βλία καὶ τὰ κατὰστιχα. Ὁ λογιστὴς εἶχε
ἀφημένη τὴν πένα του δίπλα σ' ἕνα γονι-
τὸ «Καθολικόν» καὶ κάμπιζε μακάρινα, ἀ-
πολαύοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν γλάνη
τοῦ δρόμου, πίσω ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ
βουνοῦ. Ἐἶναι σωστὴ διασκέδαση γι' αὐ-
τὴν τὰ βουρητὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὰ
πουλᾶκια τοῦ σφτερουγίζου. Συλλογιέται
τὸν πόθο τῆς νὰ φύγῃ κάποια μέρα γιὰ
τὴν πρωτεύουσα, ἀνεξάρτητη καὶ ἑλευθε-
ρωμένη ἀπὸ τὴν ἀψυγὴ αὐτῆ γραφομηχα-
νῆ πού ἔχει τὸν ἐγωισμόν νὰ τῆς παρα-
σταίῃ μετὰ τὴν σιωπὴ τῆς τὸ φίλο καὶ τὸν
προστάτη. Δὲν μπορεῖ νὰ χωρήσῃ ὁ νοῦς
τῆς ὅτι ἴσως θὰ μείνῃ γιὰ πάντα κτυπη-
νὴ πᾶν ἀπὸ τὰ πλῆχτρα τῆς. Ἐδῶ μέ-
σα οὐτε κἀν φρόντισαν νὰ μᾶθουν τ' ὄνομά
τῆς, τόσο καιρὸ πού ἐργάζεται. Τὴ λένε
«Γραφομηχανή». Ἀποτέίνονται στὸν κλη-
τῆρα τοῦ γραφείου: «Δώσε τοῦτο, δῶσε ἐ-
κείνο τῆς γραφομηχανῆς». Κι' ὁ καιρὸς
παρνᾶ χωρὶς καμμιά βαθύτερη γνωριμία.
Ὁ λογιστὴς παιδεύεται ὁλοένα μετὰ τὸ γα-
λάζιο του μολυβάκι καὶ οἱ ἄλλοι συναδέλ-
φοι ξεφυλλίζουν τὰ χαρτιά τους ἢ μιλοῦν
μόνο μεταξὺ τους σὰ νὰ τὴ λογαριάζ-
ουν γιὰ κάτι τὸ ἄψυχο, τὸ κοινό.

Μόνο ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς εἶναι πάντα
γελαστός. Κι' ὅταν ἔρθῃ κανένας ἐπισκέ-
πτης στὸ γραφεῖο του τοῦ ξεστομίζει δυ-
νατὰ τὸν ἔπαινό του:
—Μὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ φαντασθῆ-
τε... Διακόσιες λέξεις, διακόσιες λέξεις
στὸ λεφτό...
Ἐκεῖνος ὁ ἐρχομὸς σκόρπισε τὴν ὀμορ-
φίᾳ μέσα στὸ γραφεῖο. Θὰ σίμωνε τὸ με-
σημέρι σὰν ἀκούστηκαν γέλια στὴν εἴσο-
δο. Τῆς Ἑλένης δὲν τῆς ἔφτασαν αὐτὰ
αὐτὰ, γιατί ὁ ρυθμικὸς κρότος τῆς γραφο-
μηχανῆς ἔδουλε ἀπὸ προσοχὴ τῆς κάθε
ἄλλῃ φυσικῇ ἢ τεχνητῇ μελωδίᾳ.
Γύρισε τὸ πόμολο τῆς πύρτας καὶ σὶ
ἄνοιγμά τῆς φάνηκε ἡ βελουδένια ζω-
γραφία ἐνὸς κοριτσιοῦ. Μιὰ γυτὴ κορμο-
στασιά, στηριγμένη πάνω σὲ καλλιγράμμα
πόδια, κάποια ὀλόξανθα μαλλιά, ζωντανὴ
ἀρχίδες, γύρω ἀπὸν ἀκαταστρο, γιοῦτο
ἐκφρασε, πρόσωπο. Δυὸ γαλάζια μάτια,
γλυκά...

Ἡ Ἑλένη ἄφησε τὴ γραφομηχανή.
—Μίνα, ἀπόρησε, πῶς ἀπὸ δῶ;
—Νά, περνοῦσα, δικαιολογήθηκε τὸ κο-
ρίτσι καὶ ὑπόθεσα πῶς θάνα ἔρα σου νὰ
σχολάσῃ. Ἄν θέλῃς, φεύγομε μαζί...
Κι' ἄφησε τὴ σάκκα τῆς πάνω σὲ μιὰ
καρέκλα γιὰ νὰ διορθώσῃ ἕνα τσουλεῖο
τῶν ἀτιθασσῶν μαλλίων τῆς, πού τῆς ἔ-

περθε μπροστὰ στὰ μάτια.
Ἡ Ἑλένη ὑποχρεώθηκε νὰ τὴ συστήσῃ,
γιατὶ οἱ συνάδελφοι μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ με-
σημεριοῦ εἶχαν παρατηρήσει τὴ δουλειῆς
τους.
—Ἡ ἀδερφή μου Μίνα ἀπὸ δῶ ὁ κ.
Κώστας ὁ λογιστὴς, ὁ κ. Στέλιος κ. λ. π.
Οἱ χειραφτίες γίνθηκαν μετὰ κάποια θερμύ-
τητα. Ἐπειτα ἡ Μίνα ξαναπῆρε τὴ σάκ-
κα τῆς. Φύγαλε. Μὰ στὸ δρόμο ἡ Ἑλένη
τὴν παρακάλεσε νὰ μὴ ξαναῖρῃ ἀπὸ τὸ
γραφεῖο. Ὁ κ. Διευθυντὴς ἴσως νὰ μὴ τὸ
θεωροῦσε σωστό, νὰ δέχεται ἐπισκέψεις
αὐτῆ, πού θεωρήθηκε ἀπὸ μέρος του ἀπρί-
τυπον ὑπαλλήλου.
Ἐπὶ τὸ ἴδιον ἡ ἐπίσκεψις τῆς Μίνας δὲν ἀ-
ποσιωπήθηκε· τοῦλάχιστον ἀπὸ τοὺς συνα-
δέλφους.
—Ὡστε ἔχετε ἀδελφή, δεσποινίς Ἑλέ-
νη; τῆς ρώτησε ὁ λογιστὴς τὸ ἴδιο ἀπόγε-
μα, προτοῦ ἀνοίξῃ τὸ «Καθολικόν» του.
(«Δεσποινίς Ἑλένη»; Τὴν ἔλεγε «δε-
σποινίς Ἑλένη». Πῶς συνέβαινε αὐτό;)
Χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς καταφατικᾶ.
—Εἶναι μαθήτριά σου Παρθενουργί-
ου; ξαναρώτησε ἐκεῖνος.
—Ναί, κύριε Κώστα. Φοιτᾶ στὸν τε-
λευταῖο χρόνον καὶ ἐργάζομαι γιὰ νὰ τὴ
σπουδάσω. Καμμιά μέρα τὸ ἐλπίζω νὰ τὴν
πάρω στὴν πρωτεύουσα καὶ νὰ τὴ γράψω
στὸ Πανεπιστήμιον. Ἡ Μίνα λατρεύει τὰ
γράμματα.
—Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους
σου, ἀπάντησε σοβαρᾶ ὁ Κώστας.
Μ' ἕνα ἀδιόρατο τρεμοδιασμά τους οἱ
φυλλωσιεῖς τῶν πιπεριῶν εἰδοποίησαν πῶς
σίμωνε τὸ τραῖνον. Ἡ Ἑλένη ἄφησε τὴ
γραφομηχανή τῆς καὶ κύτταξε ἔξω.
—Μ' αὐτὸ τὸ τραῖνον δὲν πάει κανεὶς
στὴν πρωτεύουσα, κύριε Κώστα; ρώτησε.
Κι' ἐκεῖνος τὴν κύτταξε παραξενεμέ-
νος.
—Μὰ, ναί, βέβαια, μ' αὐτό. Μόνο πού
χρειάζεται μιὰ ὀλάκερη μέρα γιὰ νὰ δια-
νύσῃ κανεὶς τὴν ἀπόσταση.
Μιὰ ὀλάκερη μέρα ταξίδι! Τί ζυεῖρο!
Νὰ ταξιδεύῃ ἡ Ἑλένη μιὰν ὀλάκερη μέρα
καὶ νὰ βλέπῃ μπροστὰ τῆς νὰ ξετυλίγεται
ὁ κάμπος καὶ νὰ νοιώθῃ τὴν ὄραση νὰ κιν-
τάνουν, νὰ τυλιγούνται πίσω τῆς, σὴ μο-
νοτονία τῆς ἐπαρχίας. Κι' ἡ Μίνα στὸ
πλευρὸ τῆς νὰ φλυαρῇ, εὐτυχισμένη πού
θὰ τὴν ἐγγράψῃ στὸ Πανεπιστήμιον. Βέ-
βαια αὐτὸ ἦταν ἀπολύτῳ εὐγενικὸ ἐκ μέρους
τῆς, ὅπως τὸ χαρακτήρισε καὶ ὁ Κώ-
στας. Μὰ τὸ δίχως ἄλλο καὶ αὐτὸς ἦταν
πολύ εὐγενικός. Τί ἀνόητη νὰ μὴ τὸ προ-
σέξῃ τόσο καιρὸ! Ἀφήνει συχνά, τώρα,
τελευταία τ' ἀχώριστο ἐκεῖνο μολυβάκι
του καὶ πιάνει μαζί τῆς συζήτηση. Μιλοῦν
γιὰ ὅτι δὴποτε, μὰ τῆς Ἑλένης αὐτῆ ἡ
φλυαρία τῆς φαίνεται σπουδαία. Ποῦ νὰ
τὸ φαντασθῇ ποτὲ πῶς αὐτὸς ὁ ἀμίλητος
λογιστὴς θὰ περιφρονῶσε κάποιας στιγμῆς
τὸ «Καθολικόν» του γιὰ νὰ μιλήσῃ μαζί
τῆς. Τώρα μάλιστα ξεχώρισε πῶς δίνει μ' ἑ-

πὶτα γὴν σας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ διαχειρι-
στοῦ μας κ. Κ. Συριανοῦ, γραφεῖα «Ἐ-
βδομάδος», ὁδὸς Σαρρῆ 11.
Ἐὐστράτιον οἱ στίχοι σας. Ἀπο-
φεύγετε ἐξεζητημένους ἐκφράσεις καὶ τόσο
πολλὰ σύνθετες λέξεις πού κουράζουν.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ με-
ριᾶ τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιοῦτε ψευδώνυμο
σημειώσετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας
καὶ τὴ διεύθυνσή σας.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες
ἀπαντήσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν
ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς
γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα
ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα.

Ὅσοι στέλλουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα
ὀρίζομε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους ὅτι θὰ
διαβάζονται στὴν τύχη ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ
ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνερ-
γασία σας ἂν δὲν λάβετε ἀπάντησιν σ' ἐ-
κείνη πού ἔχετε στείλει, γιατί δὲν θὰ
ληφθῇ ὑπ' ὄψει. Νὰ σημειώνετε σὲ κάθε
καινούργια ἀποστολὴ ὅτε ἐλάβατε ἀ-
πάντησιν στὴν προηγούμενη.

Σημ. Ὡς γνωστὸν ἡ «Ἐβδομάς» κρί-
νει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν τῆς καὶ
δημοσιεύει τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς
καμμιά χρηματικὴ ἀμοιβή.

Κ. Α. Ἰσχυροῦ ὁ ν. Ἐγκρίνεται
ἡ «Θύμησις» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν
σειρὰ τῆς, ἀφοῦ τῆς ἀλλάξομε μιὰ-δυὸ φρά-
σεις.

Κ ρ ὦ σ μ α ν, Σ ὄ ρ ο ν. Δυστυχῶς, ἡ
«Ἐβδομάς» δὲν δημοσιεύει χρονογραφή-
ματα.

Κ. Ἀ γ ἔ ρ η ν. Ἐπικοινωνοῦμε μετὰ
τοὺς ἀναγνώστας μας πάντα ἀπὸ τὴν στή-
λη αὐτῆ. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ
σας λόγια. Ἡ «Ἐβδομάς» ὑπόσχεται νὰ
γίνεται πάντοτε καλλίτερη. Τὰ ποιήματά
σας τὰ πήραμε καὶ θὰ κριθοῦν μετὰ τὴν
σειρὰ τους. Γιὰ τὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη,

—Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους
σου, ἀπάντησε σοβαρᾶ ὁ Κώστας.

Μ' ἕνα ἀδιόρατο τρεμοδιασμά τους οἱ
φυλλωσιεῖς τῶν πιπεριῶν εἰδοποίησαν πῶς
σίμωνε τὸ τραῖνον. Ἡ Ἑλένη ἄφησε τὴ
γραφομηχανή τῆς καὶ κύτταξε ἔξω.

—Μ' αὐτὸ τὸ τραῖνον δὲν πάει κανεὶς
στὴν πρωτεύουσα, κύριε Κώστα; ρώτησε.
Κι' ἐκεῖνος τὴν κύτταξε παραξενεμέ-
νος.

—Μὰ, ναί, βέβαια, μ' αὐτό. Μόνο πού
χρειάζεται μιὰ ὀλάκερη μέρα γιὰ νὰ δια-
νύσῃ κανεὶς τὴν ἀπόσταση.

Μιὰ ὀλάκερη μέρα ταξίδι! Τί ζυεῖρο!
Νὰ ταξιδεύῃ ἡ Ἑλένη μιὰν ὀλάκερη μέρα
καὶ νὰ βλέπῃ μπροστὰ τῆς νὰ ξετυλίγεται
ὁ κάμπος καὶ νὰ νοιώθῃ τὴν ὄραση νὰ κιν-
τάνουν, νὰ τυλιγούνται πίσω τῆς, σὴ μο-
νοτονία τῆς ἐπαρχίας. Κι' ἡ Μίνα στὸ
πλευρὸ τῆς νὰ φλυαρῇ, εὐτυχισμένη πού
θὰ τὴν ἐγγράψῃ στὸ Πανεπιστήμιον. Βέ-
βαια αὐτὸ ἦταν ἀπολύτῳ εὐγενικὸ ἐκ μέρους
τῆς, ὅπως τὸ χαρακτήρισε καὶ ὁ Κώ-
στας. Μὰ τὸ δίχως ἄλλο καὶ αὐτὸς ἦταν
πολύ εὐγενικός. Τί ἀνόητη νὰ μὴ τὸ προ-
σέξῃ τόσο καιρὸ! Ἀφήνει συχνά, τώρα,
τελευταία τ' ἀχώριστο ἐκεῖνο μολυβάκι
του καὶ πιάνει μαζί τῆς συζήτηση. Μιλοῦν
γιὰ ὅτι δὴποτε, μὰ τῆς Ἑλένης αὐτῆ ἡ
φλυαρία τῆς φαίνεται σπουδαία. Ποῦ νὰ
τὸ φαντασθῇ ποτὲ πῶς αὐτὸς ὁ ἀμίλητος
λογιστὴς θὰ περιφρονῶσε κάποιας στιγμῆς
τὸ «Καθολικόν» του γιὰ νὰ μιλήσῃ μαζί
τῆς. Τώρα μάλιστα ξεχώρισε πῶς δίνει μ' ἑ-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 60)

γράφετε ἀπλῶς «Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην»,
Ἀθήνας. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Τ. Μωραϊ-
τίνης εἶναι: Κον Τ. Μωραϊτίνης, ἡμερῆ-
δα «Ἔθνος» Ἀθήνας. Τοῦ κ. Στρ. Μυρι-
βίλη στὴν ἡμερησία «Ἑθνικῆ», τοῦ κ.
Παλαμά εἶναι: Περιάνδρου 5, Ἀθήνας.

Β λ ἄ σ η ν Σ τ ε ρ γ ἰ ο υ. Πῶς θὰ
περάσετε στὴ στήλη τῶν «Νέων Ποιη-
τῶν»; Ἀπλοῦστατα, γράφοντας ὀραία
ποιήματα. Δυστυχῶς αὐτὸ πού μᾶς στεί-
λατε δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο οὔτε στὴ
«Σελίδα», γιατί ἔχει μερικὸς στίχους
καλούς, ἀλλὰ στὸ σύνολο καὶ ἰδίως πρὸς
τὸ τέλος εἶναι ἀδόλοτο.

Ἰ ὠ ἄ ν α. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησε τὸ
τελευταῖο σας. Μᾶς ἤλθε καὶ παράκαιρα...

Α. Μ η τ σ ὄ λ η ν καὶ Ε ὄ ρ ο υ ἔ-
δ ο ν τ α Τ ἄ γ η ν. Τὸ σταυρολέξό σας
ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη
Εὐχαριστοῦμε.

Κ ὠ σ τ α ν Σ ἄ κ α ν. Τὸ ποιήματὸ
σας εἶναι ὅλως διόλου ἄτεχνο. Δὲν ἔχει
οὔτε μέτρο, οὔτε ῥίμα, οὔτε κανένα ποιη-
τικὸ προσόν. Κυττάξτε λ. χ. τὰ δύο πρῶ-
τα τετραστίχιά του:

Ο ΠΡΟΩΡΙΣΜΟΣ

Ἀνθρώπε χέρσε καὶ ἄγωνα
κουτὲ, βλαβερὸ καὶ σπάταλο
πῶς εἶνε ὁ προωρισμός σου
μορὴ νὰ μᾶς τὸν πῆς εἰς
μὲ τὸ μιστὸ τὸ δικό σου.
Ὅχι, βεβέως δὲν μορὴς
διότι δὲν τὸν ξέρεις
χλευάζεις μιλὰς πετάγεις
νομιλῆς τὸν αὐτό σου ὑψιλοῦ
καὶ ποτὲ δὲν σιμιάζεις.

Σ π υ ρ ἰ δ ω ν α Π α ο λ ι ν ἔ λ η ν.
Τὰ ποιήματά σας ὑστεροῦν πολὺ στὸ μέ-
τρο καὶ γενικὰ στὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου.
Διαβάστε συγχρόνως ποιητὰς. Γιὰ νὰ ἐγ-
γραφήτε συνδρομητὴς, ἀπευθύνετε τὴν ἐ-

«Ἐβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517
Ἐκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντὴς: ΑΔ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Φαβιέρου 12

Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
(Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙ-
ΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίᾳ ἔσωτερικῶν δρ. 250
Ἐξάμηνος » » 125
Ἐτησίᾳ ἔσωτερικῶν Λίρας 1.10
» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6
Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Ἐπεὶ ὑποβλήθη: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΓΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Παπαστρατῶν 10 Σ) μὸς Ὑμηττοῦ

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα,
δημοσιεύομενα καὶ μὴ, δὲν ἐπι-
στρέφονται.

SCHERK

Ἀπό τοὺς
λεκέδες καὶ
μυρμυκία
οὐτε
ἴχνος πῆξον

Ζητήσατε ἐπίσης τὴν πού-
δρα Mystikum. Εἶναι ἡ
φημισμένη Πούδρα τοῦ
Scherk • Μεγάλου κοῦτι
δραχ. 60 • μικρότερο 50.

Scherk
Face
Lotion

Ἐστὶ μᾶς γράφει μιὰ Κυρία ἀπὸ τὸ Ψυχικόν. Αὐτὸ δείχνει
ἄλλη μιὰ φορά πῶς ἀποτελεσματικὰ ἐπιφέρει ἡ Λοσιὸν
προσώπου Scherk. Μεταμορφώνει τὸ δερμα καὶ ἀφαιρεῖ ὅλας
τῆς ἀκαθαρσίας. Ἡ νέα ἐπιδερμὶς παρουσιάζεται φρέσκια,
χωρὶς λεκέδες, λεῖα • Γεν. Ἀντιπρ.: Π. Ἐ. Μαγκριώτης,
Ἐρμού - Νίκης ἀρ. 10, Τηλ. 25-739.

Μεγάλου φιαλίδιο Δραχ. 90.
Μικρότερο Δραχ. 55.

(Ποσὶν δὲ ὁ προῶπον)

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τα άποτελέσματα έχετε στο στόμα σας μετά την χρήση της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ένεργητικός, άναζωγονός άφρός της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άνανεώνει συντόμως τα κτριμισμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τα έπικίνδυνα μικρόβια, την αίτιαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θά είναι κατόπιν το στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβής έργοστασίου μας

"Ό,τι νέον εις σχέδιον

Τραπεζαρία Ρυθμόν 'Επιπλώσεις γραφείων
ΚρεΒβατοκάμαραι Κομψότητα Σαλόνια
Γραμμήν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Έυλουργική βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34-ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝ
ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Έργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

"Επισκεπτόμενοι τας έκθέσεις μας έξασφαλίζετε τὰ συμ-
φέροντά σας.

ΔΙΠΛΑ ΣΤΙΣ ΡΑΓΕΣ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 58)

ξαιρετικό γούστο τή γραβάτα του και πώς τὰ χέρια του είναι κάταστρα και περιποιημένα. "Αθελά της συλλογιέται ή 'Ελένη πώς έφτασε ο καιρός που μπορεί να βγάλη τὸ πένθος.

"Ολ' αυτά σιγά-σιγά τήν κάνουν να μην προσέχη τὸ πέρασμα τοῦ τραίνου που φεύγει από την έπαρχία και ταξιδεύει για την πρωτεύουσα. Άργει τὰ βραδυνά μετά τὸ σχολασμά της από τὸ Παρθεναγωγείο. Μά τής 'Ελένης τής φαίνεται δικαιολογημένο. Μπορεί τέλος πάντων να κάνει και κανένα περίπατο ή Μίνα με τις φιλενάδες της. Η άρχή τοῦ φθινοπώρου είναι τόσο γλυκειά και τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δέντρων τρίζουν τόσο όμορφα κάτω από τὰ βήματα τῶν περαστικῶν!...

Προχτές, εκεί που παρακολουθοῦσε τήν άνεμπόδιση πορεία τοῦ φεγγαριού στον καταγάλανο οὐρανό, άκουμισμένη στο παράθυρό της, έτριξαν κάποια σκορπισμένα φύλλα στή γωνιά τοῦ δρόμου. Κι' άθελά της έσχυσε ή 'Ελένη να δῆ, ποιός ήταν ο περαστικός. Καρδιοχτύπι τής δόνησε τὰ στήθια, ξαφνικό... Ό κ. Κώστας, ο λογιστής βημάτιζε κεί μπροστά... Ήταν δυνατό;

— ΕΕ —

Τάκ - τάκ - τάκ... Διακόσιες λέξεις στο λεπτό, καθώς τὸ λέει και τὸ ξαναλέει ο κ. Διευθυντής. «Προσφοραί» και «ζητήσεις», «Συναλλαγματικαί προς άποδοχήν σας» και «παραδώσατε τή διαταγή». Τὰ γράμματα σιδιάζονται δίπλα της. Μά κάτω από τὰ χαμηλωμένα βλέφαρα τής 'Ελένης φτερουγίζει μι' άνήσυχη ίχτίδα που έχει τή ρίζα της, βαθειά, σ' έναν ορίζοντα όπου ο ήλιος καθυστέρησε τήν άνατολή του. Τή βλέπει άρά γε ή δέν τή βλέπει ο κ. Κώστας, ο λογιστής; Οίό μου, εκείνα τὰ βήματά του τόσες βραδυές τώρα, — ίσαμε τὰ μεσάνυχτα, πάνω στα φύλλα τής γωνιάς... Εαγρυπνάει τή νύχτα και τ' άκούει. Έχει μάθει πια τὸ ρυθμό τους καθώς τὸ ρυθμό μακρυνής μουσικής! Και τάχα κι' αυτά τὰ ίδια δέν είναι μελωδία πραγματικά;

Τὸ μυστικό της! Τὸ μυστικό της δέν τὸ ξέρει κανείς... Μά κανείς! Και τάχα πὼς μπορεί να μαθευτῆ, μιὰ κι' αὐτὴ ή ίδια δέν τοῦδωσε σχῆμα και μορφή; Είναι: άνάλαφρο, άνέρο κι' άπιαστο. Έτσι τὸ φαντάζεται ή 'Ελένη. Άπιαστα... Μά να, που κατά τ' άπόβραδο τής ίδιας μέρας τὸ μυστικό συμμαζεύεται. Μικραίνει τόσο πού, πού κατορθώνουν να τὸ κλείσουν μέσα σ' ένα κάτασπρο φάκελλο. Άπόξω είναι γραμμένο καλλιγραφικά τ' όνομά της. Τί γράμματα! Μόνο ο κ. Κώστας ο λογιστής μπορεί να γράψη τόσο όμορφα.

Βράδυσε κι' ο κ. Διευθυντής ήπαγορεύει άκόμα. Στο γραφείο κανείς. Ό φάκελλος δίπλα της άνέγγιχτος. Πὼς, με ποιό τρόπο ν' άνοιχτῆ ένας φάκελλος που κλείνει ένα τόσο άνάλαφρο μυστικό; Κι' άν ξεφύγη; Άν χυθῆ σαν άρωμα μέσα στον άέρα;

Ό κ. Διευθυντής τέλειωσε. Βημάτιζει νευρικά μερικές στιγμές. Έπειτα τήν κυττάζει, νευρικός σαν πολυάσχολος. — Πηγαίνετε, δεσποινίς. Ές αύριον. Τὸν καληνυχτίζει και βγαίνει βιαστικά.

κά. Όξω είναι διάχυτο τὸ φθινόπωρο. Στὸν οὐρανὸ σκορπίζονται τὰ σύννεφά του, στή γῆ τὰ φύλλα του.

Η 'Ελένη άκουπά στην πρώτη πιπεριά που ο κορμός της άρχίζει κι' ύγραίνει από τις άνάσες τοῦ βραδιού. Με δαχτυλα που τρέμουν σγίζει τὸ φάκελλο. Έπειτα μένει για λίγες στιγμές σκυμμένη. Τριγύρω της δέν κουνιέται τίποτα. Η σιωπή μόνο κάνει τὸν περίπατό της με βήματα που δέν άγγίζουν τή γῆ.

Η 'Ελένη χλωμιάζει... Τὰ μάτια της

γίνονται γυάλινα. Μιὰ φράση τὰ κρατάει. Και μέσ' από τήν ψυχῆ της ο πόνος τὰ μεταχειρίζεται για φακούς. Και τή μεγαλώνει αὐτὴ τή φράση. Τήν κάνει πελώρια... Άφάνταστη...

«Γι' αὐτό, έχω τήν τιμῆ να σας ζητήσω τὸ χέρι τής Μίνας...»

Φύσηξε έλαφρά και τὰ φυλλώματα τής πιπεριάς, τής χαϊδεῖ τὸ πρόσωπο. Έφτασε και φέτος λοιπόν τὸ φθινόπωρο; Πόσο νωρίς!

Ξαφνικά τὸ χῶμα τρεμουλιάζει... Φαί-

νεται ο σιδηρόδρομος. Μερικά σπουργίτια άεροζυγιάζονται τρομαγμένα. Η σιωπή τρέμει. Κι' ο σιδηρόδρομος που ταξιδεύει από την έπαρχία για την πρωτεύουσα περνάει, σαν άστραπή.

Μιά μέρα δλάκερη τὸν χωρίζει άπ' αὐτή. Μιά μέρα ταξίδι. Τί όνειρο!

Κι' ή Μίνα κοντά της να φλυαρή, εύτυχισμένη που θά τήν έγγραφή στο Πανεπιστήμιο. Πόσο εύγενικό αέκ μέρους της!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΛΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Ένα δῶρον...»

Τὰ Κραγιόν
COTY
Ξημίφορλοι ὡς τὰ άνώτερα.

Διὰ νὰ τὰ δοκιμάσουν δλοι, εἰ δυνατόν,
αἱ κυριαί μας θά πωληθῆ

Ἄπο 10 - 31 Μαΐου

εις δλοι τὰ καλά Καταστήματα Ἄθηνων και
Ἑπαρχιῶν ἑνα κουτί πούδρας «Κοτύ» τὸν
δρ. 78 με εἰδικὴν ταινίαν, περιέχον ἑνα
τραγιόν RUBENS πρὸς δοκιμήν.

ὡς ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ COTY

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας διά ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά ο οποίος δέχεται τους αποπεινομένους εις την «Εβδομάδα» αναγνώστας και αναγνώστρι-ας, απολύτως δωρεάν, εις τὸ Ιατρείον του Σόλωνος 40, 11 — 1 και 5 — 7 πλὴν τῶν Κυριακῶν. Δι' ἰδιαίτερας (ἀπ' εὐθείας) ἀπαντήσεις καταβάλλεται εἰς τὸν κ. Λαδᾶν δικαίωμα δρχ. 50.

Κυρίαν Ρ.Ν.Ν. Ἀποπληθύνει τὸν ἰατρὸν κ. Λαδᾶν, Σόλωνος 40. Θὰ σᾶς ἐξετάσῃ συγχρόνως καὶ γι' αὐτὸ πού παρουσιάζετε στὰ μάτια καὶ θὰ σᾶς καθοδηγήσῃ λεπτομερῶς. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας.

Δοχίαν Βου Συντάγμα-τος, Χαλκίδα. Πρῶτ' καὶ βράδυ ἕνα καλὸ μασάζ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακο:

Liquide ammoniacque	5 gr.
Chlorhydrosulfate de quinine	1 >
Teinture de romarin	35 >
Rhum	65 >
Alcool à 60°	65 >

Καὶ λούσιμο δις τῆς ἐβδομάδος μετὰ καλὸ σαπούνι. Μετὰ δὴμνην τακτικὴ κόμμη θὰ ἔχετε ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν λιπαρότητα καὶ τὰ μαλλιά σας θὰ τονωθοῦν ἀρκετὰ.

Κακὸ τυχερὸν ὄρφανή. Ἡ συνταγὴ τῆς προσευτικῆς βαφῆς τῶν μαλλίων ἔχει ὡς ἑξῆς:

Chlorure d' ammonium	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 >
Soufre précipité	80 >
Alcool pur	20 >
Glucérine	40 >
Eau de roses	200 >

Μέσα σ' αὐτὴν θὰ βουτᾶτε ἕνα βουρτάκι τῶν μαλλίων, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἀνακινήσετε καλὰ, καὶ θ' ἀλείψετε τὰ μαλλιά σας στὰ μέρη τῶν λευκῶν τριχῶν. Γιὰ τὴν φαγοῦρα καὶ τὴν πιτυρίδα νὰ τὰ ξεπλένετε μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακο, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήτε πλὴν σαποῦνι. Καθαρίζει, ἐνῶ συγχρόνως τονώνει τὰς τρίχες. Ρίχνετε ἀπ' αὐτὸ λίγο στὰ μαλλιά καὶ ἀφοῦ ἀφίσει καλὰ, τότε τὸ ξεβγάζετε μ' ἄφθονο γλυκὸ νερό:

Savon noir rapé	30 gr.
Carbonate de soude	60 >
Eau chaude	2 kilos
Essence de lavande	χ gouttes.

Κ. Π. Ν. Νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν κάτωθι ἀδελφὴ προσευτικὴ βαφή, μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς ὁποίας μουνταίνουν ἀρκετὰ οἱ τρίχες καὶ δὲν φαίνονται σχεδὸν καθόλου ὅτι εἶναι λευκῆς. Ἀφοῦ ἀνακινήσετε καλὰ τὴν φιάλη ρίχνετε λίγο φάρμακο μέσα σ' ἕνα δοχεῖο καὶ βουτώντας σ' αὐτὸ μιὰ βούρτσα τῶν μαλλίων περνᾶτε τὰ μέρη τῶν μαλλίων πούχουν ἄσπρες τρίχες.

Chlorure d' ammonium	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 >
Fleurs de soufre (κόκκινα)	1,80 >
Alcool pur	20 >
Glycerine	40 >
Eau de roses	200 >

Τουλίαν Δ. Γιὰ τὰς πανίδες—πειθὴ μου γράφετε πὼς εἶναι χρόνιες—

σᾶς παραπέμπω στὸν κ. Λαδᾶ, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν καὶ θὰ σᾶς πῆ καὶ γιὰ τὸ δέρμα σας ὅ,τι σχετιζόν, γιὰ τὸ μὲν φαίνεται λιγάκι περίεργο ὅτι εἶναι πολὺ ξερὸ καὶ ὁμοίως ἔχει πόρους πολὺ μεγάλους. Συνεπῶς μοῦ φαίνεται ὅτι εἶται σᾶς ἐξυπηρετῶ καλλίτερα. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας γιὰ νὰ ἐξετασθῆτε δωρεάν. Μετὰ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ καὶ πάλιν γνωρίζω στὶς ἀναγνώστριάς μου ὅτι ὁ κ. Λαδᾶς ἐξετάζει δωρεάν—ἀμειδόμενος ἰδιαίτερος παρὰ τοῦ περιοδικοῦ—γι' αὐτὸ, μόνον ὅσες συνστάσεις ἀπὸ τὴν παρῶσα στήλη. Ἄλλως οἱ ἐξεταζόμενες πληρώνουν τὴν τακτικὴν ἐπίσκεψιν. Δέ-

χεται Σόλωνος 40, 11—1 καὶ 5—8. Σ. Ε. Μ. Ἐν τὰ 5 θ α. Κάθε δύο μέρες τὰ βράδια κάνετε ἕνα καλὸ μασάζ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακο:

Solution sublimé à 1%	100 gr.
Alcool de roses	100 >
Huile d' amandes douces	5 gr.
Teint de cantharides	2 >
Teint de citron	4 >

Ἡ πιτυρίσιν στὴν περιπτώσή σας ἐπιμένει πολὺ καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήτε τὸ φάρμακο μέχρι τῆς τελείας θεραπείας.

Ἄνθισμένην Μουριά. Ἡ

Α! ὁ ὡραῖος ἀνοιξιάτικος ἥλιος!

Τί καλὸ ποὺ κάμνει!

Τὸ δέρμα μας ὁμοίως ἔχει ξεσυνηθιστικὰ εἶναι εὐαίσθητον. Δι' αὐτὸ ἄς τὸ τρίβωμεν καλὰ μετὰ τὸ κρέμα NIVEA. Ἡ EUCERIT, τὴν ὁποίαν περιέχει ἡ κρέμα αὐτὴ, προφυλάττει καὶ δυναμώνει τὸ δέρμα. Ἔτσι δυνάμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν τὸν εὐεργετικὸν καὶ ζωογόνον ἀέρα καὶ ἥλιον χωρὶς νὰ φοβούμεθα τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασίν των.

Ἡ NIVEA ἔχει διπλὴν ἐνέργειαν. Χαρίζει ὑγρασίαν, ὑγιᾶ ὄψιν καὶ ερυθεροδύνην δερματινῶν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ μισοπωλεῖα. Ἰσὸ μικρὸν κυτίον δρχ. 8.50. τὸ μέγαλον δρχ. 15. τὸ μέγαλον δρχ. 30.

N87

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Τελωνοφύλακα, Πειραιᾶ. Αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε, ὅτι δηλ. βρῆκαν στὰς ἀκτίνας τοῦτο καὶ ἐκεῖνο, δὲν εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου, πράγματα ἀνησυχητικά, εἶναι ὁμοίως ἀρκετὰ προσιδοποιήσιμα. Νὰ τρώτε μόνον ὅσο μπορείτε γλυκό-μελλον. Καλλίτερα ἔχοντας βέβαια ὑπ' ὀ-

πομάδα αὐτὴ δὲν ἐνεργεῖ ἀμέσως, δηλ. μετὰ τὴν ἐπάλειψιν νὰ βγαίνουν ἀμέσως καὶ οἱ τρίχες, ἀλλὰ δρᾷ βραδείως μετὰ τὴν καθεστραδυνὴ χρῆσιν καὶ βαθμιαίως ἐξασθενεῖ τὶς τρίχες, τὶς κάνει ἀτροφικὰς καὶ τέλος αὐτὴς ἀποπίπτουν. Τὸ πλεονέκτημα τῆς δὲ εἶναι ὅτι μαλακώνει καὶ τονώνει τὸ μέρος τοῦ δερματος ποὺ χρησιμοποιεῖτε, μὴ ἐρεθίζουσα τοῦτο καθόλου. Πάντως ἡ ἐξαφάνισις τῶν τριχῶν

δὲν εἶναι ριζική, ἀφοῦ ἄλλως τε αὐτὸ δὲν ἐπιτυγχάνεται οὔτε μετὰ τὴν δαπανηρὰ καὶ ἐπώδυνον μεθόδον. Τὰ ἀποτελέσματα ἀρχίζουν ν' ἀναφαίνονται μετὰ τὴν χρῆσιν καὶ τοῦ βου σοληναρίου. Κάθε σοληνάριο στοιχίζει 75 δρχ. Βεβαίως μπορείτε τὸ ἴδιο σοληνάριο νὰ τὸ μεταχειρίσθε συγχρόνως. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐνέργειά τῆς. Ὡστε κάνετε ὅ,τι νομίζετε καλλίτερον καὶ συμπεριεργότερον. ΛΟΡΑ

ΟΙΚΟΚΥΡΑΙ

Μὴν παρασκευάζετε ρόφημα ἀπὸ Καφέ, Γάλα, Κακάο καὶ Σοκολάτα, δίχως νὰ προσθέτετε

BINA

διότι ἡ BINA τὰ καθιστᾷ θρεπτικώτερα, παχύτερα καὶ εὐγευστότερα. Πωλεῖται εἰς τὰ Ἐδωδιμωπωλεῖα καὶ Καφεκοπτεῖα εἰς ΚΥΤΙΑ τῶν 50 δραμίων.

Μόνον τὸ ΤΥΛΟΦΘΟΡΟΝ

ΣΑΣ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΑ
εἰδικὸ ὑγρὸ διὰ τοὺς κάλους-εξαλειφόνται ἐντὸς ἑξ (6) ἡμερῶν.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες καὶ πυκνές, εἶναι τὸ μυστικὸ που κάνει τὰ μάτια ὀμορφὰ καὶ ἑλκυστικὰ. Ὅλες οἱ βεντέτες τοῦ κινηματογράφου που μᾶς γοητεύουν ἔχουνε βλεφαρίδες μεγάλες καὶ πυκνές (ἀληθινές ἢ ψεύτικες). Βλεφαρίδες ἀληθινές, μεγάλες καὶ πυκνές, εἶν' εὐκόλο νὰ ἀποκτήσῃ ὁποῖα τὸ θελήσῃ. Μέθοδος νέα, ἀπλή καὶ ἐντελῶς ἀποτελεσματικὴ. Ἀκαδημία Καλλονῆς Μ^η KETTY—Ἀθῆναι—Ἐρμού 35—Τηλ. 22-0-88.

Ἡ μεγαλύτερο ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ τῆς ζωῆς μου

ΧΕΛΛΑ ΠΙΤΤ
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τρεῖς ἐπίσημοι κριταὶ μετ' ἐβλεπαν νὰ βάζω μιὰ κοινὴ πούδρα. Εἶχα ὄψος «μακιγιαρισμένης», ἡ πούδρα ἔκανε πλάκες ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος μου. Τὴν ἀφήρεσα ὅλως διόλου. Κατόπιν ἔβραλα μιὰν νέαν πούδραν, ἀφρατὸν, ἀεροποιημένην, ἀναμειγμένην μετὰ mousse de crème. Οἱ κριταὶ ἀνεφώνησαν ἀπὸ «κπληξιν». Δὲν ἦμην πλέον ἡ ἴδια.

Εἶνε τὸ μεγαλύτερο μυστικὸ ἀπὸ ὅσα ποτὲ ἀνεκαλύφθησαν ὁσον ἀφορᾷ τὴν πούδραν. Ἡ συνταγὴ καὶ τὰ σχετικὰ δικαιώματα ἐξηγορήσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Tokalon δι' ἕνα ἀσήμαντον ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν προμηθευθῇ τώρα παντοῦ, ὅπ' τὸ ὄνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ δειχθεῖτε νεώτερα, φωσιότερα, τὰ φερόμενα κατὰ ποσὴν.

Φιν σας τὸ ὅτι δὲν βρῖσκει κανεὶς στὸ πολὺ τὸ καλὸ, ἀλλὰ στὸ καλὸ τὸ πολὺ. Ὅσο μπορεῖτε νὰ ἀναπαύσθε περισσότερο, ἀποφεύγοντας τοὺς κλειστοὺς χώρους, τὸ πολὺ κάπνισμα καὶ ἐπ' ὅσον σὰς εἶναι εὐκόλο κάμειτε καὶ μερικὲς ἐνέσεις Κάλτσινουμ Γκλουκουάτ ἐνδοφλεβίως. Ὅταν δὲ ὁ καιρὸς σὰς ἐπιτρέψῃ, τότε μπορεῖτε νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε στὸ γραφεῖο μου τὶς ὥρες ποὺ βρῖσκομαι ἐκεῖ. Ζητήστε τὸν Ἴατρό τῆς «Ἑβδομάδος».

Δυστυχισμένην ὑπαρξίν. Εἶναι βέβαια ἐγκλημα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα αὐτὸ ποὺ ὑπέστητε, πάντως ὅμως δὲν νομίζω ὅτι εἶναι καὶ δικαιολογημένη ἡ τήσασας ἀπόγνωσις. Εὐτυχῶς ὑπάρχουν τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ κακόν, ἀρκεῖ νὰ μὲροῦτε νὰ διαλέξετε μερικὲς με-

ρες, ὅχι περισσότερες ἀπὸ 8. Ἄτυχῶς, δὲν γνωρίζω τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον προέρχεται τὸ γράμμα σας, γιὰτὶ ἴσως ἄθελα θὰ τὸ λησμονήσατε νὰ τὸ γράψετε. Πάντως ἐγὼ θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σας ὅποτεν μὲ χρειασθῆτε. Θὰ βροῦμε τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον, ὥστε νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἀξίζει στὴν προκειμένη περίπτωσι. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, αὐτὸ οὔτε κἂν πρέπει νὰ σὰς ἀπασχολῇ. Μπορεῖτε θαυμάσια νὰ ὑποστήτε μιὰ σειρά ζυμωθέντων ἀντισταφυλοκοκκικῶν ἐμβολίων Κόμη, ἂν δὲ δὲν ὑπάρχουν στὸ μέρος σας, μπορεῖτε νὰ τὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸν ἴδιον γράφοντάς του στὴν διεύθυνσίν του Ἀκαδημίας 79δ καὶ αὐτὸς θὰ σὰς στείλῃ καὶ τὰ εὐβία καὶ κάθε σχετικὴν ὁδηγίαν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Σήμερον, Τετάρτην δίδεται στὸ θέατρον Ἀλίκης ἀπὸ ομάδα νέων καλλιτεχνῶν εἰς ἀπογευματινὴν παράστασιν τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Ἴψεν «Βρυκόλακες». Ἡ φιλότιμη προσπάθεια τῶν νέων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι σπουδιωτέον εἶναι ἀπόφοιτοι τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρον εἶναι ἀξία κάθε ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τῶν φιλοτεχνῶν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ἐνα ἔργον ποὺ ἐλείπει ἀπὸ τὸν τόπον μας. Μέσα στίς 500 περίπου μεγάλες δι-στηλες σελίδες τῆς περιλαμβάνει: Πρόχειρον ἱατρὸν καὶ διηγητόρον, Βρεφοκομίαν, Ἀνατροφὴν, Συνταγὰς καλλυντικῶν, Ὁδηγὸν συμπεριφορᾶς, Μαγειρικὴν, Ζαχαροπλαστικὴν, Κηπουρικὴν, Πτηνοτροφίαν, Πρακτικὰς συμβουλὰς, Χειροτεχνίαν, Ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν, Λογιστικὴν, Νόμους καὶ ἀστυνομικὰς παραβάσεις, ὅλα τὰ σχετικά μὲ οἰκοδομὰς καὶ ἐνοικιοστίσια, Τοκαρίθμους, Φορολογικά, Ὑποδείγματα ἀναφορῶν, αἰτήσεων κλπ., δι' ὑπουργεῖα, δημόσια γραφεῖα κλπ.. Εἶναι ἓνα ἔργον μνημειώδες ἓνα βιβλίον ποὺ θὰ σὰς χρησιμεύῃ καθημερινῶς καὶ ποὺ θὰ ὑποβοηθήσθε γιὰ κάθε ἀπορίαν σας. Ὅλα τὰ περιεχόμενα εἶναι τόσον μεθοδικῶς συντεταγμένα ὥστε καὶ ἓνα παιδί νὰ ἠμπορῇ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ. Ἡ «Πρακτικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία» τιμᾶται δοχ. 200 καὶ θ' ἀποσταλῇ ἐλευθέρα ταχ. τε-λων εἰς τὸν προσημιάζοντα δοχ. πενήντα ποδὲ τὴν Δ)σιν τῆς «Ἐγκυκλοπαιδείας» (Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 16 Ἀθήνας. Τηλ. 53-694).

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἴατρὸς **I. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασις δι' ἀκτίων Ραίνγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευ-ταῖα μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:

18	Καράτ.	τὸ	ζεύγος	δοχ.	850
14	»	»	»	»	700
12	»	»	»	»	650
10	»	»	»	»	600
8	»	»	»	»	500
6	»	»	»	»	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε-λεία καὶ ἡγυμημένη ἐπισκευὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐ-πισκευὰς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλ-θαμ. Ἐλξή, Ἑλλινός, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονξίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευ-ταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικὰ δακτυλῖδια Σιάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν καὶ Πανεπιστη-μίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΣΚΟΝΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΣΑΡΙΔΩΝ

ΟΛΕΘΡΟΣ

Ἀποτελεῖ ἀληθῆ
ΟΛΕΘΡΟΝ
τῶν **ζωυφίων** χωρὶς
κανένα κίνδυνον
διὰ τοὺς ἀνδρώπους

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΗΛ. 30085

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ Ἑταιρία **G. FATTORI & Co MILANO ITALIE**, φέρει εἰς γνῶσιν τῆς ἀξιότιμου πελατείας τῆς, ὅτι τὸ κυκλοφοροῦν ἐνταῦθα προϊόν τῆς **HAIR'S RESTORER FATTORI**, φέρεται εἰς τὸ ἐμπόριον ἐσφραγισμένον εἰς εἰδικὰ φιαλίδια καὶ ἐπ' οὐδεμιᾶ δικαιολογίᾳ πω-λεῖται εἰς γύμα.

Τὰ προσφερόμενα ὡς σωσίτριχα **RÉCÉNÉRATEUR** κ.τ.λ. ἀπο-τελοῦν ἀπομίμησιν.

Πρὸς ἀποφυγὴν πλάνης καὶ πρὸς ἴδιον συμφέρον, παρακαλοῦ-μεν ὅπως ἀποφεύγητε τὰς τοιαύτας ἀπομιμήσεις καὶ ζητῆται ἐπιμό-ως τὸ **FATTORI** ἐσφραγισμένον μὲ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ ἐφευρέτου **FATTORI**, καὶ μὲ τὴν εἰδικὴν ταινίαν καὶ ὑπογραφήν τοῦ Ἀντιπροσώπου κ. Ἀγγελιάου Φαρούγγιο.

Ὡς εἶνε γνωστὸν τὸ **FATTORI** ἐπαναφέρει εἰς τὸ ἀρχικὸν τῶν χρώμα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὡς καὶ καταστρέφει τελείως τὴν πυτρίδα καὶ δυναμώνει τὰς ρίζας τῶν τριχῶν, διαρκῆς δὲ παρακα-ταθήκη ἐν τῇ ὁδῷ Λυκούργου 7 Τηλέφ. 30-415.

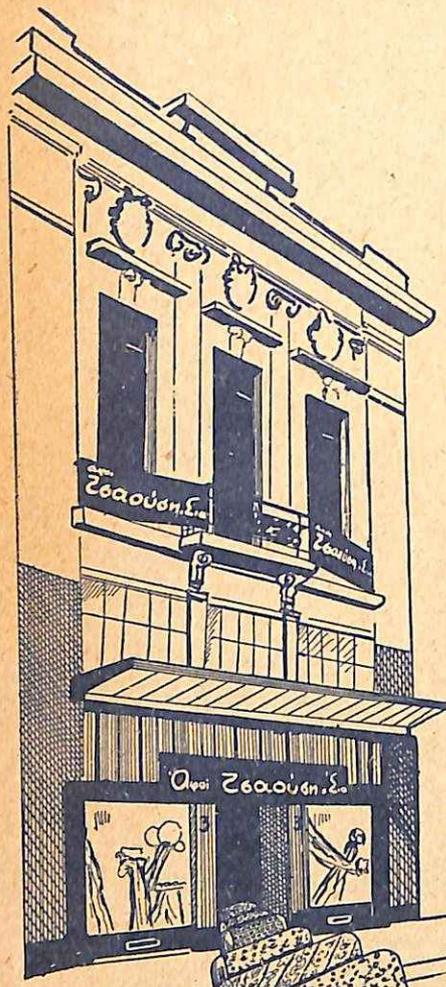
Μετὰ τιμῆς

G. FATTORI & Co
MILANO ITALIE

«ΦΟΙΝΙΞ»

Επιπροσπε
 ρι ὅ,τι ἔμπροσθέν ρι
 νέωτερον εἰς
 Κοσμοποινά ὑφάσματα

-ΑΝΣ-

ἄφοι

Τσαούνη.Σ.Λι

Εὐαγγελιστρίας